

ПОЛ ДОХЪРТИ

СРЕДНОВЕКОВНИ ЗАГАДКИ

ЧУДА
НА
МОРА

ПОЛ ДОХЪРТИ

КОРАБЪТ НА СТРАХА

Превод: Евелина Пенева

chitanka.info

Пиратски кораб е пленен край бреговете на Англия. Носят се слухове, че на кораба е имало карта, указваща пътя до легендарно съкровище. Но съкровището си остава скрито, картата е изчезнала, ясно е, че не са я взели и търговците от Ханзата, пленили пиратите. Ясно е също, че и ханзейските търговци, и крал Едуард I са готови на всичко, за да се доберат до натоварения със злато кораб, заровен в древни времена заедно с вожда на саксонско племе.

Години по-късно един от търговците, участвали в залавянето на пиратите, пристига в Кентърбъри. Носят се слухове, че той се е добрал до загадъчната карта. Сър Хю Корбет, доверен кралски служител, е изпратен да преговаря с търговеца Паулентс. Но преди да успее да се срещне с него, търговецът и цялото му семейство са открити обесени в имението, където са били настанени. По същото време заможен кентърбърийски търговец също става жертва на убийство. Трупът му е открит в заключена стая, а ключовете от стаята висят на колана на мъртвия.

Картата, донесена от Паулентс, не е открадната, но никой не е в състояние да я разчете. Защо тогава е трябало да загинат Паулентс и близките му? Кой е убиецът, проникнал в старателно охраняваното имение? Как са били обесени жертвите, след като няма следи от насилие, а не личи и да са били упоени? Сър Хю Корбет трябва да навлезе отново в царството на мрака, за да открие корена на злото и да разобличи убиеца.

Пол Дохърти, утвърдил се като доайен на историческия криминален роман, завършва история в Оксфорд и защитава докторат върху епохата на крал Едуард II. Работата като училищен директор не пречи на изключителната му продуктивност. Поредиците криминални романи, пропити с атмосферата на отминали времена, са изключително популярни, обичани и търсени от любителите на исторически мистерии.

Дохърти е маестрото на средновековния криминален роман.

Списание „Букс“

Тази книга се посвещава на Дейвид и Джак Съливан от „Бърч Хол“, Копис Рой, Есекс.

ПРОЛОГ

Timeo est summersus in undis.

Боя се от връхлитащите черни вълни.

Средновековна
елегия

12 ОКТОМВРИ 1300 Г.

ДЕНЯТ НА СВЕТИ ЕДУАРД ИЗПОВЕДНИКА

Онези, които преброждаха морските пътища, водещи от крайбрежието на Корнуол през Ламанша, нагоре към острите скални зъбери на Фарнбъро Хед, където вълните се разбиваха с чудовищен грохот, често си повтаряха молитвата: „От ужасите на морето и неговите ненаситни чудовища, *Domine libera nos* — Боже, избави ни“. Ала никое морско чудовище не всяваше такъв ужас, както гледката на вирнатия нос, високата като замък кърма, бойните платформи и другите военни съоръжения на бързоходния, със здрави платна тримачтов кораб „Ярост“. Страховитите нощни бури, ветровете с чудовищна сила, грамадните вълни бледнееха пред бързия, див и безжалостен „Ярост“, под командването на Адам Блексток, някогашен жител на кралския град Кентърбъри.

Името „Ярост“ подхождаше на кораба, който изникваше изневиделица, после изчезваше за миг, сякаш го скриваше зла, защитна мъгла, за да се появи отново в Хъмбър — устието на Темза, да закръстосва в търсене на плячка край Певънзи^[1] или някое от Петте пристанища^[2]. Вярваха, че екипажът му се състои от истински демони от ада, а зловещия кораб считаха за прокълнат. Наскоро „Ярост“ беше завзел кораб, натоварен с вино от Бордо. След като заграбили скъпо струващия товар и ценностите, потопили кораба, но преди това

обесили капитана и издавили оцелелите от пленения екипаж. „Ярост“ нападаше не само военните галери на могъщата Венеция, но и корабите с издупти платна на германските търговци от всесилната Ханза^[3], която имаше свое пристанище и кей в Стийлярд в Лондон.

Година по-рано, около Деня на жътвата^[4], Блексток беше удържал най-важната си победа — над въоръженния търговски кораб на Ханзата „Девойката от Любек“, превозващ кожи. А резбованото с китова кост ковчеже беше най-ценния предмет от товара на ханзейския кораб. В ковчежето лежеше изпратената до сър Уолтър Касълдийн, рицар на Кентърбъри, Манастирска карта с местоположението на легендарно съкровище, скрито някъде из пътеките на Съфолк, близо до река Денам. Съдържанието на картата беше шифровано. Блексток готвеше „Ярост“ да поеме нагоре по река Оруел, покрай полуостров Колvas, да го скрие на закътано сред дървета място, близо до разрушеното отшелническо убежище и изоставения параклис към него, наречен „Свети Симон от Скалите“. Там Блексток възнамеряваше да слезе на брега и да се срещне със своя полубрат, Хюбърт Фицърс, образован мъж, изучил се в манастирското училище „Сейнт Огъстин“ в Кентърбъри. Хюбърт беше стигнал и до Кеймбридж, а после се присъедини към ордена на бенедиктинците. Ала всичко това вече беше минало, сенки от някогашни илюзии. В този ден, Деня на свети Едуард Изповедника, „Ярост“ се носеше покрай крайбрежието на Есекс към Оруел, където Блексток имаше среща със своя полубрат. И за двама им срещата можеше да се окаже съдбоносна.

В мразовитата октомврийска утрин, с облаци, надвиснали ниско като стоманеношив покров, Адам Блексток стоеше прав и се взираше в мъглата, пълняща над морската повърхност. Носеше кожени панталони, втъкнати в обточени с кожа ботуши. Над ризата и елека имаше дебел вълнен плащ, чиято качулка предпазваше главата и лицето му от пронизващия, солен, лден вятър. Блексток сякаш не забелязваше свирепото време, борещия се с подмятащите го вълни кораб, бурното сиво море, крясъците на чайките и мрачната мъгла, която сякаш покриваше всичко. По негова заповед фенерите до един горяха, чувствуващи се почти в безопасност. Малко морски съдове биха излезли в морето при такова време. „Ярост“ беше и добре въоръжен. Докато мислите му блуждаеха из отминалите събития и тези, които може би предстояха, Блексток се чудеше и какъв ли ще е краят на

историята. Ако Манастирската карта беше истинска, а Блексток вярваше, че е такава, тогава той и Хюбърт щяха да се сдобият с богатство и власт, може би дори щяха да си купят помилване от краля — какъв обрат само!

Блексток се вкопчи във въжетата и остави морското вълнение да люлее тялото му, докато корабът му се издигаше и спускаше по вълните. Беше привикнал към вълните и не изпита страх. Някои твърдяха, че имал лице на палач — мрачно и навъсено, покрито с брада, с каменен поглед и остър нос над безкръвни устни. Други пък говореха, че лицето му приличало на лице на монах, на аскет, човек, посветил се на любовта си към Бога и близкните. Истината беше, че Блексток го беше грижа единствено за неговия полубрат и за никой друг.

Изправен край въжетата, Блексток се размисли като някой монах пред църковен олтар, припомняйки си началото на своята история. Баща му се беше женил два пъти. Майката на Хюбърт, от рода Фицърс, починала при раждане, затова бащата на Блексток се оженил за селско момиче от едно от отдалечените стопанства. Хюбърт беше по-голям от Адам с шест години, но въпреки това детството им премина — както често казваше баща им — сякаш бяха същински близнаци, зърна от една щушулка. Още като невръстно дете Хюбърт се показва ученолюбив и възприемчив, затова го изпратиха в абатството „Сейнт Огъстин“, за да получи образование при бенедиктинците. Прибереше ли се у дома, двамата с Адам се наслаждаваха на безгрижното си детство. Бяха щастливи дни, в които ловяха риба или караха лодка по река Стур, помагаха на баща си във фермата, ходеха на поклонение до гроба на свети Томас Бекет в Кентърбъри и посещаваха оживените градски панайри и пазарища. През 1272 година техният рай се превърна в кошмар. В същата година в Уестминстър, трескав, сред неразбирами бълнувания, се помина старият крал Хенри III. Най-големият му син и престолонаследник, Едуард, беше на кръстоносен поход в Светите земи. В отсъствието на силна ръка в много градове и графства законът се оказа потъпкан от вилнеещи банди крадци и разбойници, които нападаха отдалечените господарски къщи и ги плячкосваха. Едно от плячкосаните имения беше и това на Блексток, близо до Мезон Дийо^[5].

В онази фатална нощ бащата на Блексток тичешком беше изкачил стълбите и почти бе хвърлил Адам през прозореца на горния етаж в пълната със сено каруца под него. Крещеше му да бяга и да се скрие в близката гора. Какъв кошмар само! Скрит в някакъв храст, Блексток беше видял как съсичат баща му, как изнасилват майка му и нейната прислужница, как след това им прерязват гърлата и разпарят утробите им. Нямаше следа само от бащиния им роднина Джон Брокър. По онова време Адам си мислеше, че Брокър също е убит, а тялото му е погълнато от пожара. На следващата сутрин хората на шерифа, дошли да огледат опустошенията, откриха Адам. По време на нападението Хюбърт заедно с другите момчета бе спал в общата спалня на учениците в „Сейнт Огъстин“ в Кентърбъри. Заведоха братята в кметството, където някакъв сивобрад мъж с опечален вид им разказа до какви размери е стигнала трагедията. Седяха в мръсната стая и постепенно осъзнаваха какъв рязък обрат беше настъпил в живота им. Сивобрадият стърчеше зад масата и тъжно се взираше в тях, докато им описваше как домът им е бил разрушен, майка им и баща им убити, а телата на другите жертви са изгорени до неузнаваемост. Обясни им, че родителите им ще бъдат погребани в гробището на църквата „Сейнт Милдред“, под старото тисово дърво, където се срещнали за първи път по време на църковно тържество. Опитваше се да смекчи удара, но Адам седеше до Хюбърт, държеше го за ръка и само се взираше в прозореца над главата на стария мъж. Наблюдаваше прашинките, танцуващи на слънчевата светлина, която проникваше през дебелото стъкло. После всичко беше като насын. Търговецът заведе и двамата на приземния етаж и ги представи на други мъже, които им обясниха, че баща им е бил не само много добър земеделец и йомен^[6], но и член на могъщата гилдия на кожарите в града, което задължаваше тези мъже да се погрижат за двете деца — Хюбърт и по-малкия му брат. Изглежда Хюбърт беше разбраł случващото се и по-късно го разясни на Адам, като несигурно добави някоя и друга дума относно бъдещето, което ги чакаше.

На сутринта присъстваха на заупокойната служба в „Сейнт Милдред“ и гледаха как отнасят телата на родителите им към гробището, за да ги заровят в специално купените от кметството два ковчега. Над затрупаните с прясно изкопана пръст две могили забиха дървени кръстове. Мъжете от гилдията тържествено обещаха, че точно

след година и един ден ще ги заменят с мраморни кръстове, изработени от най-добрите каменоделци. Адам изобщо не го беше грижа. Спомняше си само писъците на майка си, лумналите над покрива на къщата пламъци и баща си, в предсмъртни гърчове на каменната настилка, притиснал с ръце корема си. Опита се да го разкаже на Хюбърт, но брат му изглежда не го разбра, гледаше втренчено, клатеше глава и притискаше с пръсти устата на Адам, за да го накара да замълчи.

След случилото се те приличаха на два кораба със свити платна, притихнали след свирепа буря. Хюбърт продължи обучението си по теология, философия, граматика и синтаксис и показа, че е даровит млад мъж, за когото един магистър рече, че има „дар за езици“, не само класическите, латински и гръцки, ами и нормански френски и немски. В същото време Адам изучаваше търговията с кожи. В обучението му пролича, че е схватлив, но той скоро си спечели славата на човек, затворен в себе си, който се държи настрана от всички. Отпускаше се само в присъствието на брат си, по време на редките му завръщания от Кеймбридж в града. Най-накрая Хюбърт постъпи в ордена на бенедиктинците, а Адам стана самостоятелен търговец, почтен гражданин, наследил останалите от баща му пари и имоти. Нито веднъж не се върна в семейното имение, а чрез гилдията изпращаше пари на съхранение при златарите в града.

Чувството на отчуждение от останалите непрекъснато изпълваше Адам. Дори тук, на кораба, той имаше чувството, че огромна морска бездна зее между него и останалите Божии създания. От време на време посещаваше гробовете на родителите си, но кракът му не стъпи вътре в църквата „Сейнт Милдред“. Църковните служби и литургиите му се струваха отегчителни и при всяка възможност си намираше оправдание, за да не присъства на празненствата на гилдията: годишните им церемонии, шествията, угощенията, даряването на свещи за обети, което Адам тайно наричаше „пустословното им представление“ из различни църкви на Кентърбъри или в голямата катедрала. Случваше се да посети великолепната гробница на Бекет, но дори и тогава най-вече го занимаваше стойността ѝ. Алчно се втренчваше в едрите скъпоценни камъни, които хвърляха отблъсъци по златния обков, и се чудеше колко лесно е да се откраднат. Друг път у Адам се надигаше клокочеща ярост, която той не можеше да обясни,

докато се стигна до онази вечер — тъкмо след Архангеловден — когато играеше на зарове в една кръчма на Пазара за платове. Избухна кавга и един от противниците му нарече Адам „син на никаквица“. Адам не разбра какво и как се случи след това, спомняше си една олигавена уста на небръснато лице. Мъжът се надвеси, повтаряше онези проклети ругатни, онези противни думи за родителите му и изведнъж ножът на Адам се оказа забит в гърлото на мъжа, а Адам бягаше, за да спаси живота си.

Най-накрая намери убежище в Лондон, но работата му не потръгна, защото не членуваше в никоя гилдия и не можеше да подхване каквото и да било доходно занятие, затова слезе в Куийнсхайт^[7] и си осигури пътуване до чужбина на кораб, който превозваше вълна за Дордрехт. Там, в чуждите пристанища странноприемници и мърлявите кръчми, откри истинското си призвание. Той принадлежеше на морето, беше роден моряк. Обичаше морето и опозна неговата жестокост, морските пътища, яростта на ветровете, научи как се управлява кораб и как се команда екипаж. Отначало упражняваше наученото със сбирщина речни пирати, които вилнееха из устието на Шелда^[8], но лукавостта му, свирепият му нрав и смелостта му скоро привлякоха вниманието на останалите. Започна да работи за едрите търговци от Ено^[9]. Плаваше с пълномощно за каперство, за да пресреща, граби и потопява вражески кораби.

Преди няколко години Блексток купи „Ярост“, подбра си екипаж и обяви война на всичко живо. Нямаше страх ни от Бога, ни от хората. По същото време от Англия дойде новината, че Хюбърт внезапно напуснал братята бенедиктинци в Уестминстър и иска, без да губи и миг, да се срещне със своя полубрат. В една августовска вечер Блексток поведе „Ярост“ нагоре по река Оруел и се срещна с брат си в изоставено убежище на отшелници. Прегърнаха се сърдечно и се разцелуваха. Хюбърт сподели, че не му се занимава много с Бог и със сигурност още по-малко с ордена на бенедиктинците. Обясни му, че вярата в монашеското му призвание била погубена от посещението на Брокър, бащиния им родственик. Брокър се спасил от клането с бягство и обхванат от срам и страх, се крил, докато угрizенията на съвестта и желанието за мъст не го измъкнали обратно към онова, което той наричал белите дни в техните съдби. Измъчван от вина, Брокър отчаяно искал да отмъсти за извършените злини. Така и не се

разбрало кой стоял в дъното на нападението срещу имението Блексток и последвалото кърваво клане, но Брокър имал подозрения. Направил списък с възможните заподозрени и го показал на Хюбърт. Тогава монахът разбрал, че е водил живот на наивник в свят, в който властва жестоката алчност. Двамата с Адам решиха, че в нощта, в която бяха загинали родителите им, бяха загинали и техните души. Бог им беше отнел всичко, затова и нищо не дължаха на Бог. Хюбърт разказа, че сега кметове, шерифи и помощник-шерифи го наемали като *venator hominum* — ловец на хора, който срещу възнаграждение преследва престъпници и ги залавя, за да бъдат изправени на съд. Преследвал членове на сборището, погубило родителите им, макар смъртта да направила повечето от тях недосегаеми за него. Довери на Адам, че някои били мъже от Кентърбъри, което само разпали омразата и презрението на братята към града.

За миналото Хюбърт и Адам поговориха накрая и накратко, но направиха планове за бъдещето. Разбраха се да се срещат по-често. И двамата мъже си даваха сметка, че случилото се преди толкова много години в покрайнините на Кентърбъри беше белязalo съдбите им и че друго освен отмъщението не ще уталожи гнева им. Пометени от житетския водовъртеж, не можеха да сторят друго, освен да се оставят на течението. През следващите няколко месеца се сближиха още повече. Хюбърт често споделяше наученото с брат си, който на свой ред му прехвърляше плячката, за да може Хюбърт да я продаде на онези съмнителни места в Лондон, Бишъпс Лин, Бристол или Дувър, където стоките минаваха от ръка на ръка и се продаваха, без да се задават въпроси...

Блексток неустрешимо висеше на въжетата, напрегнал всички сили да удържи на люлеенето на кораба. Погледна през рамо към Стоункроп, своя помощник и прислужник — суров мъж, застанал изгърбен, с глава и лице, почти изцяло скрити от голямата качулка на плаща.

— Сигурен ли си, господарю?

Блексток се извърна. Стоункроп се приближи, дръпна назад качулката си и откри жестокото си, изпито лице и ниско подстриганата си черна коса. Блексток се беше натъкнал на него за първи път в Дордрехт, където го спаси в една кръчмарска свада. Стоункроп беше доказал, че му е верен телом и духом, в мир и в бой. Очите му бяха

черни като нощ, безизразни и безжизнени. Хюбърт не го долюбваше, пък и му нямаше вяра. Но Адам го харесваше. У Стоункроп разпознаваше себе си: човек, когото за никой и за нищо не го е грижа.

— Казах ти — извърна се Блексток. — Видях се с Хюбърт в Уисънт, потвърди, че съкровището съществува.

Посочи през сивата мъгла и ръмящия дъжд в посока към крайбрежието.

— Скоро ще се покаже брегът при Оруел и ще се промъкнем нагоре към отшелническото убежище. Хюбърт ще бъде там.

— Защо не дойде с нас?

Блексток се засмя.

— На Хюбърт морето не му е по сърце. Пък и си има друго за вършене, въпросът е между него и мен, не те засяга.

Стоункроп отново покри главата си с качулката и тръгна нанякъде, а господарят му втренчи поглед в голямата мачта. Платната й все още бяха прибрани. Блексток за пореден път се огледа, за да се увери, че всичко е наред и че на носа и на кърмата са поставени наблюдателни постове, които да дебнат за скали.

Мислите му се насочиха към „Манастирската карта“ — така притежателят ѝ, германският търговец Паулентс, наричаше стария ръкопис. Изобразената на картата скица напомняше на манастир; обхващаща пусты земи в Съфолк, край няколко надгробни могили близо до река Денам. Според картата под една от тези могили лежеше скрито съкровището на някакъв варварски крал, погребан в издължен кораб, натъпкан от носа до кърмата със злато, сребърни съдове, накити и скъпи доспехи — и това кралско богатство чакаше да бъде прибрано.

— Кораб на сушата, заровен близо до река — Блексток размишляваше върху поставената от картата главоблъсканица, — но далеч от морските вълни.

— Какво рече, господарю? — провикна се Стоункроп.

— Нищо — ухили се на себе си Блексток. Щеше да разполага с достатъчно време, мислеше си той, за да обясни на Стоункроп и останалите от екипажа.

Връхлетян от мощнния порив на североизточния вятър, развиващ пелени от мътни, солени пръски, корабът се разлюля и Блексток залитна. Отново се загледа в наблюдателницата на мачтата, после отмести поглед към мъжете, които изгребваха водата от фалшборда.

Напрегна слух, както винаги, за да долови звуците на кораба. Бурята нямаше значение, само корабът го интересуваше! Блексток се беше изучил при опитни капери, които кръстосваха Ламанша между Дувър и Кале, както и из търговските пътища за вино от Бордо и надолу, чак на юг към пристанищата на Испания или дори, както и сам той вече можеше да стори, стига да се насочеше на североизток — скованите от студ прибалтийски пристанища. Андит де Бодлек — собственик и капитан на „Душата в чистилището“, от Брабант^[10], беше първият му наставник. Да, по-добър учител от Андит нямаше, макар че два от кралските кораби на Едуард I Английски бяха успели да го заловят. Бяха потопили кораба му, а той се беше простил с живота на бесилката над Гудуин Сандс в навечерието на Рийк Сънди^[11]. Блексток беше дочул, че Бодлек се самообавил за езичник, който се кланя на зловеща богиня на войната на име Нанетания.

— Странните нрави от миналото — размисли се на глас Блексток.

— Какво има, господарю?

Този път Блексток реши, че е по-уместно да отговори.

— Колко малко хора, Стоункроп — провикна се, за да надвие скърцането на кораба, — вярват истински в свещениците. По-скоро биха приели да им хвърлят един бой, отколкото да се изповядат пред тях.

Блексток впери поглед към носа. Поне петима от екипажа му бяха някогашни духовници, извършили престъпление. Сега носеха вълнени панталони и кожени елеци, косите и брадите им бяха спълстени, а тонзурите отдавна бяха изчезнали. Зачуди се колцина измежду тях — ако ги заловяха — биха се обърнали към свещеник за духовна подкрепа. Дали и Хюбърт би постъпил така? Разбира се, изпълненият им с опасности начин на живот щеше да приключи, щом откриеха заровения кораб и безценното съкровище, което криеше. Отначало Хюбърт никак не вярваше на цялата история, но Блексток настояваше, че щом високопоставен търговец от Ханзата като Паулентс и едър търговец и благородник като сър Уолтър Касълдайн са убедени в тази история, трябва да има нещо вярно в нея. По чиста случайност след това Хюбърт беше издирвал някакъв златар от околностите на Бишъпс Лин — събирач на книги и ръкописи. При кръчмарска свада мъжът убил свещеник и бил обявен за *utlegatum* —

извън закона. Хюбърт го открил и заловил в селцето Ийст Сток на река Трент, близо до Нюарк в Нотингамшир. Качил го на коня, вързал краката на мъжа под корема на животното, вързал му и ръцете, после се запътил обратно към Бишъпс Лин. По пътя двамата се сприятелили. Хюбърт отворил дума за кораб със съкровище, заровен някъде в Съфолк и за негово удивление златарят заявил, че бил чувал слухове и легенди за кораба. Предложил на Хюбърт един ръкопис при условие, че го развърже и го остави да си върви, и най-накрая Хюбърт склонил да го направи. Една нощ се промъкнали в Бишъпс Лин и златарят крадешком влязъл в къщата си. Отковали дъските, разбили капациите на прозорците, строили шерифските печати и отворили една ракла с ръкописи. Преди да тръгнат, златарят взел и други свои вещи. На следващата сутрин, в никаква кръчма, той подал на Хюбърт парче пергамент. Хюбърт начаса разпознал, че пергаментът е част от английска хроника, в която наистина се говорело за голямо съкровище, заровено някъде из Съфолк. Освободил златаря, но въпреки сторената му добрина по-късно той бил заловен от въоръжен отряд войници на шерифа и незабавно обесен. Междувременно Хюбърт използвал ръкописа, за да поразмишлява върху Манастирската карта и накрая стигнал до заключението, че тя ще ги отведе право до заровеното съкровище.

Блексток пазеше тези сведения, както и картата, за себе си. Не ги беше споделил дори с онзи подъл кентърбърийски търговец сър Рауф Деконте, един от покровителите му, заел му пари, с които да купи „Ярост“, който все още прибираще дял от плячката. Блексток облиза устни. В действителност укриваше доста от Деконте. Един ден двамата с Хюбърт щяха да си разчистят сметките с алчния негодник. Най-важното беше, че двамата братя се бяха уговорили, открият ли веднъж съкровището, да няма повече преследвания по суша и море. Щяха незабелязано да изчезнат и да се появят в някой друг град, дори в друга страна, като преуспявящи търговци на вълна. Край на мръсните трюмове, допногробните кръчми, гъмжащите от въшки странноприемници. Нямаше повече да пият вино и вода от пръстени гърнета и да ядат корав като камък хляб с гърици или препикани от плъхове сухари.

— Земя, земя на запад!

Блексток се озърна. Успя да различи мержелещите се очертания на стръмни скали и хълмове преди мъглата отново да ги скрие. Усмихна се и докосна с пръсти талисмана — фигурка от водоливник, прекръстило крак върху крак дяволче, заковано на мачтата. Скоро щяха да хвърлят котва на сушата.

— Господарю! Господарю!

Блексток вдигна поглед, понеже рогът пронизително засвири тревога от наблюдателницата над него.

— Какво виждаш? — провикна се той.

Тишина обви кораба. По покритата с морска сол палуба не се чуваше шляпането на боси крака, дъските не скърцаха, не се разбиваха вълни. Незнаен демон, стаен в мъглата, сякаш протягаше ръка към пътта на Блексток.

— Какво е това? — изрева той.

— Кораб на североизток, боен кораб.

— Какъв е?

— Не виждам.

— Проклет да си! — ревна насреща Блексток.

На Стоункроп не му трябваше специална заповед. Допря рога до устните си и нададе три остри изсвирвания. Екипажът се втурна към оръжията: лъкове, колчани, дълги копия, мечове, ножове и щитове. Изнесоха отдолу малки гърнета, пълни с жарава. Онези, които ги изнесоха, носеха шлемове, ризници и други части от доспехи. Блексток забърза към носа и започна да се взира в стелещата се над навъсеното сиво море мъгла. На известно разстояние от тях по големите вълни се носеше боен кораб, тласкан от източния вятър. Корабът много приличаше на неговия, но беше малко по-голям, с висока кърма и издадена задна палуба. От наблюдателницата отново просвири рог.

— Господарю, още един кораб на югоизток.

Блексток не можеше да повярва. Слезе по хълзгавите стъпала от носа и тръгна, пързалийки се, през палубата, като разблъскваше хората от екипажа си. Качи се на кърмата, където кормчията се опитваше да държи курса на кораба. Господи! Блексток се опита да потисне надигналия се у него страх. През мъглата към тях се носеше като стрела друг кораб. Боен кораб, така ли? Да бяха търговци, нямаше да са толкова дръзки. Кораб от кралската флота може би, но защо сега, в

такъв мразовит октомврийски ден? Не бяха случайно из тези води, бяха му устроили клопка. Трябва да бяха излезли от устието на Темза и да са били навътре в морето, известен им е бил часът и мястото на акостирането му на брега на Оруел. Бил е предаден!

Блексток кресна към Стоункроп да му донесе меча. Окачи го на кръста си и диво се заозърта. И в най-страшния си кошмар не си беше представлял такова развитие на събитията: да попадне в засада от два бойни кораба край английския бряг! Източният вятър беше насрещен, нямаше полза от опитите да се промъкне между вражеските кораби. Можеше да се насочи към сушата, да разбие кораба в скалите, но после? Заговорът беше добре замислен. Местният шериф и въоръженият му отряд щяха да го чакат. Блексток си даде сметка, че друг избор, освен да влезе в бой, няма.

— Капитане! — извика постът от наблюдателницата. — Първият от север е „Грифон“. Флагът му е със зелен, изправен на задните си крака грифон.

Блексток скри лице в ръце. Паулентс! Влиятелният търговец от Ханзата беше решил да си отмъсти.

— А другият? — провикна се в отговор Блексток, макар вече да знаеше отговора.

— „Калтроп“^[12] — отговори му наблюдателният пост. — На флага си има сребрист крилат змей.

Олюлявайки се, Блексток тръгна към хакборда и се хвана за него, вперил поглед в бурното море, повдигаше му се. Паулентс, германецът, и Касълдийн, кентърбърийският търговец, рицарят от Кент, който имаше пръст в почти всяка сделка в Англия, се бяха наговорили да му устроят клопка.

— Вдигнали са бойните знамена! — провикна се Стоункроп.

Взръл поглед в мъглата, Блексток вече можеше ясно да различи приближаващите се кораби, носещи се по вълните. По кърмата и носа им имаше голям брой бойци. На мачтите и на двета кораба се вееха кървавочервени флагове — знак, че битката ще бъде на живот и смърт, безощадна, без правила и без възможност за милост.

В този навъсен, сив следобед Блексток използва всяка хватка, всеки известен му способ, но всичко се оказа напразно. Двата кораба се впуснаха в бой на живот и смърт. Блексток беше обезумял от гняв, който замъгляваше и притъпяваше разсъдъка му. Беше предаден, но от

кого? Някой на борда? От брат си? Дали не са хванали Хюбърт, дали не са го заловили и изтезавали? Преследвачите го настигнаха в средата на следобеда, нетърпеливи да се хвърлят в бой с плячката си преди падането на нощта. И последната надежда на Блексток се стопи. Макар да имаше доверие в екипажа си, знаеше, че съпротивата ще е напразна. Внезапно шумно се втурна към малката си, тясна каюта, за да сложи доспехите си, после Стоункроп го извика обратно с крясъци. „Грифон“ бързо се приближаваше, свил платна, опитващ се да се изравни с тях. „Калтроп“ все още не ги беше настигнал. Блексток надяна плетена ризница и шлема си с широк клюн, предпазващ носа. Измъкна и меча, и ножа си, полагаше усилия да пази равновесие при люлеенето на кораба. Екипажът му се скуччи около него. Бяха намъкнали гротескна сбирщина от ръждящали доспехи и животински кожи, с все още прикрепени към тях глави на кучета, вълци, лисици и мечки.

„Грифон“ се приближи, легко смени посоката под зоркото око на кормчията. Блексток разбра, че си има работа с обучени моряци. Корабът беше голям, но бърз, малко по-висок от неговия, мъжете на борда бяха облечени в тъмнокафяво или зелено. Блексток потисна надигащия се страх при вида на вражеските стрелци. Изглежда Паулентс ползваше услугите на кралските отряди. Блексток се извърна. „Калтроп“ описваше широка дъга, за да заобиколи кърмата на „Ярост“ и да го притисне от другата страна. Тук имаше нещо нередно! Касълдийн никак не се беше разбързал. „Грифон“ беше по-близо. Блексток погледна към него. Противниците му бяха до един с качулки и маски, приличаха на орда мрачни, призрачни монаси. Защо им беше да крият лицата си с маски? Тогава видя как един от противниковите войници пикае върху парче плат, което после сложи на лицето си. На мига си спомни разказа на стария Дитер как великия капер Юстъс попаднал в клопка и понесъл поражение по времето, когато бащата на настоящия крал бил още малолетен. Блексток диво се заозърта.

— Вар! — изрева той. — Вар!

Стрелците на „Грифон“ вече се привеждаха, тисовите лъкове се огъваха с прикрепени стрели, дълги по един ярд. Лъковете се отпуснаха и стрелите заваляха като дъжд сред екипажа на „Ярост“. Неколцина политнаха назад, други се завъртяха, щом стрелите от гъши пера с глух удар попаднаха в лицата, вратовете или гърдите им. Блексток се втурна напред, отвърнал лице. Твърде късно беше: бойците

от „Грифон“ вече изстреляха малки торбички с негасена вар. Внимателно уловиха посоката на вятъра. Варта се посипа и започна да разяжда очите, да изгаря устните на членовете на екипажа на „Ярост“. Това предизвика хаос. Заваляха още стрели. „Грифон“ се изравни и сблъска с „Ярост“, бойците му пълзнаха навсякъде. С пламтящи очи и горяща уста, Блексток се втурна на другата страна, където „Калтроп“ затвори клопката, когато капитанът му улови голяма вълна, съумя да се изравни с тях и разби страничните перила на вражеския кораб. Спуснаха дъски. Бойци и стрелци наслизаха от двете страни. Палубата на „Ярост“ скоро потъна в кръв от свирепото клане между съ branите на едно място екипажи, които се биеха очи в очи с тояги, боздугани и ножове. Враговете — надаващи бойни крясъци и ревове — изблъскаха Блексток и останалите от хората му обратно към кърмата. Изправен на горните стъпала, Блексток гледаше надолу към напредващия враг. Там беше Паулентс, нисък и плешив, по гладкото му кръглико лице се прокрадваше усмивка, като да предвкусва вече победата си. До него беше Касълдийн, от бойната му екипировка липсваща само шлем, на гърдите си носеше герба със сребристия змей на зелен фон. Жълтеникавото му хищно лице с остра, чорлава коса беше изпоцапано с кръв. Той вече даваше наредждания на хората си да довършват милостиво ранените врагове, прерязвайки гърлата им.

Блексток наблюдаваше случващото се с оцелелите от екипажа си, притиснати към задната част на кърмата. Най-после битката завърши. Екипажът на „Ярост“ беше изтощен, със заслепени очи и с разядена от варта кожа. Те захвърлиха оръжията и ножовете си. Въоръжен с меч и нож, Блексток остана сам на палубата при високата задна част на кърмата. Огледа се. И двамата кормчии бяха мъртви, от вратовете, гърдите и лицата им стърчаха стрели. Касълдийн и Паулентс се приближиха, германецът се подхълзна на потъналата в кръв палуба. Касълдийн викна към хората си да измият варта от дъските. Стигна до най-долното стъпало и вдигна поглед нагоре.

— Свърши се, Блексток! — извика. — Ще те отведа обратно в Оруел, за да те обесят. Брат ти ще увисне до теб.

Той поглади старателно подрязаните си мустаци и брада, воднистите му очи гледаха безмилостно и с омраза към пирата, потопил три от неговите кораби.

— Манастирската карта! — каза той. — Дай ми я и ти обещавам бърза смърт.

— Как разбра? — не се предаваше Блексток, докато се оглеждаше. Зад капитаните на вражеските кораби бяха хората му, с вързани ръце и крака. Стоункроп обаче беше свободен, стоеше на страна от останалите. Блексток получи отговор на въпроса си. Погледна към Касълдийн и Паулентс.

— Да ме обесят? — изсмя се той. — Нито мен, нито брат ми ще обесят. Ангелът на смъртта е белязал и двама ви с печата си.

Блексток се втурна напред, образът на брат му оживя в съзнанието му, когато лъковете се опънаха и смъртоносните стрели се забиха в лицето и врата му. Беше мъртъв още преди да се изтърколи по стъпалата. Касълдийн обърна трупа му с върха на ботуша си и втренчи поглед в него. Очите на Блексток вече гледаха безжизнено, от ноздрите и устата му шуртеше кръв. Касълдийн коленичи, дръпна плетената ризница и затършува из дрехите и кесията на мъртвия, извика на лейтенанта си да слезе и да претърси каютата. Мъжът се върна бързо с празно ковчеже в ръце.

— Нищо няма, сър, съвсем нищо. Какво ще ги правим тези? — посочи към пленниците.

— Избеси ги! — кресна Касълдийн. — От носа до кърмата! И този задължително да е там — той подритна трупа на Блексток.

Стоункроп пристъпи с протегнати ръце.

— Обеща ми да ме оставите жив.

— Точно така — вбесен, Касълдийн се отдръпна настрани. Обърна се и посочи към Стоункроп. — Обещах на този мъж да го оставя жив. Спазвам, каквото съм обещал. Хвърлете го през борда. Може да стигне до брега с плуване.

[1] Малък град в Източен Съсекс. — Бел.прев. ↑

[2] Група градове по източното английско крайбрежие, в Кент и Съсекс. Разположени са на Ламанша, където разстоянието по море до континента е най-кратко. Петте пристанища са градовете Хейстингс, Ню Роумни, Хайд, Дувър и Сандуич. — Бел.прев. ↑

[3] Ханза — Съюз на търговски гилдии от градове в Северна Европа, съществувал от XV до XVII век. Градовете на Ханзата имали

свои собствени закони и осигурявали помощ и защита помежду си. — Бел.прев. ↑

[4] Денят на жътвата — отбелязва се на 1 август. — Бел.прев. ↑

[5] Мезон Дийо — от френски „Maison Dieu“, Божи дом, разпространено название на благотворителна институция, която изпълнява ролята на приют за възрастни и бедни, странноприемница и болница. Институцията, която се споменава, е основана от Хенри III през 1230 г. и действа до началото на XV век. — Бел.прев. ↑

[6] Свободен селянин-земеделец, задължен да съпровожда своя феодал по време на война. — Бел.ред. ↑

[7] Главното лондонско пристанище през Средновековието. — Бел.прев. ↑

[8] Река, която протича през един от най-гъсто населените райони на Западна Европа. Влива се в Северно море, през общата делта Рейн-Маас-Шелда. — Бел.прев. ↑

[9] Провинция в Югозападна Белгия. — Бел.ред. ↑

[10] Историко-географска област в Западна Европа, която обхваща територии от провинции в Нидерландия и Белгия. — Бел.прев. ↑

[11] Последната неделя на месец юли, определена от ирландците за поклонение на тяхната Свещена планина, наричана и „Рийк“, близо до Уестпорт, графство Майо, където според преданието светецът-покровител на Ирландия свети Патрик постил четиридесет дни, преди да прогони змиите от острова. — Бел.ред. ↑

[12] Caltrop (англ.) — топка с шипове, използвана като препятствие за кавалерията. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

Quis sait, si veniat.

Дали ще се завърне, не знам.

Средновековна
елегия

КЕНТЪРБЪРИ, ДЕКЕМВРИ 1303 Г.

Трима конници яздеха по стария римски път към Харбълдаун Хил. Щяха да се подслонят в къщата на свещеника от църквата „Сейнт Никълъс“. Кралският печат щеше да им осигури топлина и храна, преди да продължат пътя си. Вече приближаваха билото на хълма, който се издигаше над Кентърбъри и великолепната му катедрала. Беше паднал сняг. Натежалото, оловносиво небе заплашваше с нов снеговалеж. Когато отминаха кръстопътя с празните бесилки и позорни стълбове, яздещият най-отпред конник дръпна юздите на коня си. Сър Хю Корбет, пазител на Тайнния кралски печат на Едуард I Английски, зауспокоява уплашения си кон. Дръпна назад качулката на плаща си и откри продълговатото си, мургаво лице. Някои го оприличаваха на ястреб, заради хълтналите му очи, острия нос над пълните устни и волевата брадичка: беше човек, вгълбен в себе си, чийто поглед не изпускаше нищо — така поне се твърдеше — също като кацнала на високо хищна птица. Приликата се подсилваше от гарвановочерната коса на Корбет, прошарена тук-там със сребърни нишки, която той носеше опъната назад и пристегната здраво на опашка на тила. Корбет беше висок и строен, разумен и умерен с яденето и пиенето. Обикновено се шегуваше, казвайки, че вижда по-скоро себе си като аскет. Истината беше, че вследствие на дългите и изтощителни походи в Уелс и Шотландия, където като всеки войник на Едуард беше пил възсолена вода, беше се хранил с гнило месо и

трошил зъбите си с твърд като камък ръжен хляб, имаше чувствителен стомах. Носеше дрехи в тъмночервено и черно, коженият му елек беше здраво закопчан над бяла ленена риза, тъмносиният му плащ се спускаше плътно над червените панталони и ботуши с високи токове — най-фина изработка от Кордова, а сребърните му шпори прозвънваха. Корбет свали дългата кожена ръкавица от лявата си ръка и пръстенът с печата на кралската канцелария — символ на службата му, заблестя на светлината на отиващия си ден. После охлаби около кръста си широкия боен колан, на който висяха меч и нож.

— И така — приведе се той напред, здраво хванал предната част на седлото, — изкачим ли се на билото на хълма, ще видим Кентърбъри и неговата катедрала, в която е гробницата на свети Томас Бекет. После ще изпееем поклоннически химн или нещо подобно, подходящо за този период на годината — Корбет очакваше това с нетърпение. Нищо не му се нравеше повече от църковните песнопения, издигането и затихването на музиката, подчертаваща величавите слова и melodичните латински фрази, които придаваха дълбок, духовен смисъл на мястото на човека пред Бога. Спътниците му не бяха така въодушевени като него.

— Господарю, налага ли се? — попита червенокосият и зеленоок Ранулф-ат-Нюгейт. От студа лицето му бе станало дори още по-бяло от обикновено. Дръпна назад качулката си и погледна към Корбет. — На път сме — простена той — от утринната молитва досега.

Ранулф, старши писар в канцелариите на Зеления печат, искаше само да се отърве от седлото, да събуе ботушите си и, както отбеляза пред третия от пътниците — чорлавия и кръголик Чансън, коняр от кралските конюшни, да вдигне наздравица за себе си пред пращащ огън. Сега Ранулф разкопча кожения си елек отгоре и посочи Чансън.

— Нищо, че прякорът му е такъв, той не може да пее^[1]. По-скоро реве като седнал в нагорещен тиган дявол, който си е изгорил задника.

— Мен поне не ме е страх от полето — не му остана дължен Чансън. — Него го е страх, господарю. Мисли си, че всякакви страховтии дебнат в храсталаците.

Чансън разтри вътрешната страна на десния си крак.

— Боли ме тук — простена той. — Имам нужда по-скоро от лекар, отколкото от химн.

— Първо ще изпееем химн — настоя Корбет. — Можеш да се включиш съвсем тихо. Това е част от традициите на поклонниците. Да изразим благодарността си, щом съгледаме Кентърбъри.

Отново сложи ръкавицата си и покри главата си с качулката.

Ранулф тихо изруга, а Чансън шепнешком замърмори, когато продължиха нагоре по Харбълдаун Хил. Отново завала сняг. Отначало слабо, после снежинките станаха големи като пера, които плавно се спускаха от небето. Щом стигнаха билото, през сгъстяващия се мрак съгледаха кралския град Кентърбъри и назъбените стени, четвъртития замък, зловещата Западна порта, високите църковни кули и издигащата се стремително над целия град катедрала. Грижливо издяланите каменни зидове се въздигаха като молитва към вечерното небе. Светлините на града проблясваха като звезди. Димът от домашните огнища и работилниците беше надвиснал като стелещо се благоухание над тази най-свята от всички гробници в Англия.

За кратко, въпреки падащия мрак, Корбет направи опит да посочи по-важните места в града, после слезе от коня, чу шум и рязко се извърна. Приближаваше друга група, водачът им носеше огромен фенер с грамадна запалена свещ в него. Странниците минаха покрай Корбет и хората му и продължиха пътя си. Когато носачът заби пръта на фенера в дълбока снежна пряспа до пътеката, сенките затанцуваха. Странниците отминаха, без да си дадат сметка за предизвиканата от тях суматоха. Конят на Ранулф зацвили, вирнал предните си крака във въздуха, а воденото от Чансън товарно конче внезапно тръгна заднешком. Ядосан, Ранулф издърпа меча си, смразяващият стържещ звук пресече разговора на странниците. Те се заозъртаха, а водачът им се затътри обратно през снега. Главата му беше покрита с качулка, а долната част на лицето му беше скрита в широка ивица плат. Очите му проблясваха в здрача. Дръпна парчетата плат, с които се беше увил и дъхът му ясно се видя в зимния въздух.

— *Gaudium et spes* — поздрави ги той с обичайния за Коледа израз. — Радост и надежда.

— *Gaudium et spes* — отвърна Корбет и показа на Ранулф, че трябва да прибере меча в ножницата си.

— Ние сме *Les Hommes Joyeux* — „Веселящите“ — продължи мъжът, — пътуващи артисти. Каруците ни са някъде след нас.

Дойдохме да изкажем благодарността си на нашия покровител Томас-а-Бекет и Светата Божия майка.

— Тогава, приятелю — Корбет скри усмивката си, — ще пеем заедно. Но защо идвате в Кентърбъри посред зима?

— От благодарност — отвърна водачът на „Веселяците“, като продължаваше да се прави, че не познава Корбет. — За да изпееем коледна песен на Благословената Христова майка. Миналия месец се подслонихме в Съфолк.

Мъжът, един от шпионите на Корбет, продължаваше да говори сладкодумно. Корбет чакаше истинското съобщение.

— О, да, радвам се, че се махнахме от Съфолк — заради търсачите на съкровища, прокажените и ужасяващите смъртни случаи. Всякакви новини носим. Добре де — потропа с крака той, — ще стоим тук и ще мръзнем, така ли?

На трепкащия пламък от свещта „Веселяците“ добиха погребални изражения, в които нямаше и следа от рождественско настроение.

— Как те наричат? — попита водачът им.

Искаше Корбет да успокои тревогата на хората му.

— Сър Хю Корбет, кралски пратеник в Кентърбъри, пазител на Тайнния печат.

„Веселяците“ пристъпиха напред, унилият им вид се изпари, изпод плащовете се показаха ръце. Корбетолови стърженето на остриетата, които се вмъкват в ножниците, качулките бяха отметнати назад.

— Прости — чистосърдечно рече водачът, примигвайки бързо към Корбет, — помислихме ви за други хора, може би разбойници или главорези. — Протегна ръка. — Аз съм Робърт Ормсби, някогашен писар в Тонтън, Съмърсет, сега известен като Ликуващия — поет, актьор и шут.

Корбет се засмя, сграбчи ръката на Ликуващия и сърдечно я стисна.

— Щом е така, да възпеем весело Коледа! Коя ще е песента?

— Коледните пости приключват — отвърна Ликуващия присвил устни. — Защо да не е някой от антифоните^[2], „Ключ Давилов“ или „Издънко на Исая“^[3]?

Най-вече за да подразни Ранулф, Корбет се съгласи сърдечно и с двете песнопения и те с усилие си запроправяха път към другата страна на Харбълдаун Хил. Снегът валеше все по-сilen и едър. Придумаха Ранулф и той неохотно се присъедини към тях. Затананикаха мелодии. Корбет отстъпи на Ликуващия правото да бъде солист и неговият мощн глас се извиси в красив антифон: „Издънко на Исая, за знак дадена ни, ела и ни спаси...“

Корбет и останалите се присъединиха на припева: „И не се бави, и не се бави вече...“

Пеенето с цяло гърло се възвиси към оловносивото небе и възпя идването на Емануил^[4], миролюбивия цар, младенца Христос. Думите от антифона прорязаха мразовития въздух, полетяха към Кентърбъри, кралския град, в който се пазеха светите мощи на убития Бекет и където старателно бяха замисляни и извършвани свирепи убийства.

Когато песнопението свърши, Корбет се чувствуше по-добре и отново сграбчи ръката на Ликуващия.

— Къде ще отседнете? Нали няма да е в някой обор? — пошегува се той и покри глава с качулката си.

— И това не е изключено — отвърна Ликуващия. — Може би в някоя от постройките на странноприемницата „Игра на дама“, но ако не успеем там...

Той сви рамене.

Корбет пристъпи, вперил поглед в мъжа. Ликуващия беше широколик, с раздалечени очи, тънки устни, чип нос и пълни бузи, изглеждаше веселяк, в чиято природа има и малко безочие. Светлата му коса беше съвсем ниско остригана. Скоро беше обръснал и горната устна и брадичката си.

— Не сполучите ли там — прошепна Корбет, — идете в абатството „Сейнт Огъстин“ до Куенингейт. Кажете името ми и ще видя какво мога да сторя...

Корбет се сбогува и се запъти към мястото, където Ранулф — тежко отпуснат — държеше юздите на коня му.

— Ранулф — тихо рече Корбет, стъпил с един крак на стремето, — Коледа е време на дружелюбие, отзивчивост и добро настроение. Поклонниците, тръгнали към Кентърбъри, спират тук, за да се помолят

или да изпят някой химн — Корбет се намести на седлото. — Сега да побързаме.

Корбет пришпори коня си напред. Ранулф го последва, а Чансън, яхнал дребния си кон, се бореше с товарното конче, което показваше проклетия си нрав. Зад тях с отдалечаването си по пътя виковете за сбогом на „Веселяците“ постепенно загълхаха.

— Самотно е тук — отбеляза Ранулф.

— Зимата превръща всички ни в отшелници — отвърна Корбет. Приведе се ниско на седлото и сведе глава срещу безмилостния вятър. Щеше да е доволен, когато стигнаха абатството „Сейнт Огъстин“. Дотегнали му бяха ледените висулки, провиснали навсякъде, мразовитата мъгла, сипещите се бързо и нагъсто снежинки, подобни на бели райски пчели, скованата от студ земя, сякаш стегната в желязна ризница, и надвисналото над тях като плащ от олово небе. Поне, утешаваше се сам, кралят беше дал дума на главния си писар да го пусне да се прибере у дома за Богоявление. Корбет очакваше празника с нетърпение, жадуваше да остане насаме със златокосата Мейв и двете си деца, Едуард и Елинор. Миг покой, прщащ огън, посет^[5], печени кестени и ябълки, грязно вино с подправки и мускатово орехче, задушено говеждо и най-вече — лейди Мейв. Щеше да легне до нея, а после да съчини поема. Всъщност началото на поемата вече беше готово:

*Любов моя, заздрави крепостта на сърцето ми.
С наслада дай му сили...*

— Господарю, каква е тази работа в Кентърбъри?

— Краски дела, Ранулф! — Корбет се събуди от унеса си. — Преди три години на Адам Блексток, собственик на „Ярост“, капер, устроили клопка. Бил убит при Оруел. Човекът, който е давал заповедите тогава, бил кентърбърийски търговец на име Уолтър Касълдийн.

— Който сега е кмет.

— Същият — потвърди Корбет. — Касълдийн имал и все още има близък приятел, търговец от Ханзейския съюз, Вилхелм фон Паулентс.

— Който пристига в Англия със семейството си.

— Точно така. Ще гостуват на сър Уолтър и краля, ще отседнат в имението Мобисон в покрайнините на града, недалеч от пътя за Дувър

— Корбет навъсено изгледа небето. — Паулентс идва заедно със съпругата и сина си, с една прислужница и телохранител — наемник на име Сервин. Носят нещо, което Паулентс до скоро считал за изгубено: Манастирската карта, която показва къде в Съфолк лежи заровено несметно съкровище. Картата е шифрована. Преди пет години Паулентс изпратил картата на Касълдийн, но Блексток я заграбил от „Девойката от Любек“, който пресрещнал и потопил. Възнамерявал да занесе картата на своя полубрат Хюбърт, умен и образован мъж, който можел да разчете тайнописа, за да заграбят съкровището. Блексток плавал към Оруел за среща с брат си, когато сам попаднал в клопка и бил убит. Истинската карта така и не била намерена, а Хюбърт, който дори сред най-изкусните в превъплъщенията измамници е признат за майстор на предрешаването, чисто и просто изчезнал.

— И никой ли не оцелял от „Ярост“?

Внезапно над пътя, като изгубена в тъмнината душа, прелетя бухал и конят на Корбет трепна. Той погали успокоително коня си по шията, после дръпна юздите, за да го остави да се съвземе. Зад тях Чансън ругаеше и се мъчеше да се справи с товарното конче, което също се беше изплашило.

— Никой — Корбет преметна юздите през ръка и с копнеж загледа в далечината към светлините на града. — Избесили хората от екипажа до един. „Ярост“ бил претършуваан от върха на мачтата до корпуса, но от Манастирската карта нямало и следа. Вероятно Блексток я е унищожил. Както и да е, Паулентс не спрял да търси и най-накрая намерил копие на хрониката, от която била взета оригиналната карта. Сега я носи със себе си в Англия, а двамата с Касълдийн ще осигурят средствата за намирането на съкровището.

— Ами кралят? Ами ние?

— В този случай ние представяваме краля — Корбет избърса снега от лицето си. — Ние сме волята на краля. Трябва да си чул какво говорят Дрокенсфорд, Лангтън и другите служители на Хазната: кралската хазна е празна. Едуард тръгва на война срещу Уольс и Шотландия.

— А по-голямата част от всяко намерено съкровище принадлежи на краля, нали така?

— *Tu dixisti* — ти го каза! — рече Корбет.

Той пришпори коня си по изровения път. Полето вече не беше така пусто: от двете им страни се появиха къщи със залостени порти и пълно затворени врати срещу нощния мраз. Мириসът на дим от дърва, въглища и уханието на готовни ястия ги караше да бързат. Някъде, зад някоя порта, залая куче. Тъмнината ги обгърна. Изгряваше луната, а над тях трептеше бледата светлина на звездите.

— С една дума, Ранулф — продължи Корбет, — ние сме тук, за да помогнем при разшифроването на картата, макар да си мисля, че това вече е сторено. Трябва да се уверим, че Касълдийн и Паулентс няма да ощетят краля, да пазим Паулентс и да разрешим въпроса с...

— Лейди Аделиша ли?

— Аделиша Деконте — потвърди Корбет. — Скоро ще я призоват на съд пред сър Уолтър Касълдийн и други съдии в кметството с обвинение, че е убила съпруга си — сър Рауф Деконте. Кралят е бил настойник на Аделиша. Ако Едуард Английски има слабост към някого, то това е Аделиша, „La Delicieuse“^[6]. Но съпругът ѝ също беше приятел на краля. Заел му пари за походите в Гаскония.

— Та ще се намеси ли кралят в случая?

— Не — Корбет се размърда на седлото, заслонявайки лице срещу гъсто падащия сняг. — Тук сме, за да се убедим, че ще бъде въздадена справедливост. Ако тя наистина е разбила главата на съпруга си, както ти би разбил черупка, тогава не я чака бесилото, Ранулф, чака я кладата пред градските порти.

— Защо ще отсядаме в абатството „Сейнт Огъстин“?

— За удобство и защото Хюбърт е учил някога там. Може да научим нещо и...

— И какво?

— Ще почакаме и ще видим. Хайде.

Корбет пришпори коня си в лек галоп, а Ранулф и Чансън го последваха, без да знаят, че вървят по следите на двете рожби на Каин: ужасната разплата и кървавото убийство също се промъкваха към кралския град Кентърбъри.

Уендовър, капитан и началник на стражата в град Кентърбъри, също имаше грижи, свързани с убийство. Толкова беше притеснен, че неистово му се доща да се вмъкне в изповедалнята на църквата „Сейнт Алфидж“ и да изповядва до един греховете си пред отец Уорфелд. А дали пък се разкайваше толкова, колкото ритуалът по оправдането на греховете изискваше? Впрочем, макар че душата му се гърчеше в адски страхове, привлекателността на нежното бяло тяло на лейди Аделиша, копринено гладко и уханно, разпуснатата й златиста коса, ония нейни сини очи, мекият й говор и елегантни жестове издигаха непреодолима преграда между него и Божията милост. Лейди Аделиша беше преобърнала целия свят на Уендовър. Той си спомняше стенописа в „Сейнт Алфидж“, на който три мишки държаха една котка, а на заден план антилопа преследваше лисица, яздена от заек: притча за обрнатия с главата надолу свят, в който самият той вече живееше. Нали все пак се предполагаше, че той има грижата да поддържа мира в името на краля, а не да се отдава на разврат със съпругата на влиятелен гражданин, най-малко пък онази, която в този момент беше затворена в подземията на кметството.

Лейди Аделиша беше обвинена в убийството на оня скъперник — съпруга си, че е размазала черепа му с ръжен. Работната му стая била цялата в кръв и мозък. Но как би успяла да го извърши? Уендовър знаеше, че тя е невинна. В следобеда на зловещото престъпление, Аделиша беше с него, в неговата стая в „Игра на дама“, сочна и пищна, тръпнеща и извиваща се под неговото тяло. Както винаги, беше дошла преоблечена. Толкова много хора имаше в кръчмата, че не й е било трудно да се промъкне като сянка нагоре по стълбището. Предпазливостта обаче не я беше спасила от нещастието. Сега бе затворена и обвинена в убийство. До този момент не беше казала нищо, но скоро съдиите, водени от коравосърденния кучи син Касълдийн, щяха да я принудят да признае всяко обвинение с *reine forte et dure*^[7] — щяха да я проснат на каменната настилка в двора на кметството и да я пристегнат с дърво и тежести, докато проговори.

Душата на Уендовър се гърчеше в агония, почти не го беше грижа какво става около него и какво се случва със задълженията му. Не забелязваше нито хапещия студ, нито напълно замръзналото, пусто, покрито с бяла пелена оградено имение, извисяващата се защитна стена, на която се бе облегнал, и в далечината — зловещата

господарска къща Мобисон. Бездната на неговите тревоги го беше погълнала. Не само трябваше да реши как да се справи със задържането на лейди Аделиша и обвиненията, които можеха да повдигнат срещу него, ами се налагаше да се занимава с Манастирската карта и, разбира се — Уендовър се отърси от унеса си, — с охраната на Мобисон. Напусна прикритието на защитната стена и се загледа към покритата със сняг господарска къща — куп мрачни сгради, наредени по билото на хълма. Успяваше да различи проблясъци през капаците на тесните прозорци. Приближи се, взирайки се с все сили. Различаваше очертанията на централната постройка с фронтони в двета края. Различаваше още вратата и стъпалата, осветени от трепкащите пламъци на факлите, поставени от двете страни на подобния на пещера главен вход. Странно място беше имението Мобисон. Френското име му беше дадено от някакъв фанатично религиозен търговец, решил да построи църква в стария английски стил, който е съществувал още преди идването на Уилям Завоевателя. Издигнали дълъг кораб — само една голяма зала, възнамерявали да добавят и кула, но търговецът се отправил към небесата, преди идеята му да добие плът. Така и не осветили сградите и Мобисон станал притежание на Короната и градската управа. През годините добавяли още крила: двуетажни сгради от хоросан и дърво с каменни основи, които образували четириъгълник с двоен сводест вход отзад. Този вход и дворът към него бяха зорко пазени от хората на Уендовър, както се охраняваха и всички части на сградата и предната врата.

Уендовър вдигна поглед към небето. Нощта беше към края си, скоро щеше да се зазори. Продължи по-нататък. Цареше покой. Бухалът от близките дървета беше отлетял. Лисицата, която джавкаше в студа, докато ловуваше из храсталака по протежение на защитната стена, беше мъркнала. Уендовър заобхожда периметъра. Провери постовете, доколкото можа, но валеше твърде силно, за да се мъчи да се катери по хълма до портата. Вместо това се върна при главния вход и въздъхна с облекчение, щом намери подслон и завет под навеса. Зачуди се как ли се чувстват чужденците вътре в къщата. Дали са се посъзвели от неразположението, сполетяло ги по пътя. Касълдийн, а също и досадният градски лекар Дерош, бяха настоявали изрично Паулентс и семейството му да бъдат на сигурно място и в безопасност.

Уендовър подозираше, че рицарят го е грижа най-много не за друго, а за безценните вещи, притежавани от търговеца.

Уендовър се запъти към лагерния огън, прилекна до другите постове, за да си постопли ръцете и взе своя дял от доста препеченото мясо, приготвено на намазан с лой тиган на открития огън. Пи разредено вино и зачака. Най-накрая забиха камбаните на катедралата, на „Сейнт Огъстин“ и другите градски черкви, които възвестяваха часа за утринната служба и Христовата литургия^[8]. Изправи се, затегна колана си, наметна се с плаща и се отправи към главния вход. Беше уморен и пътят нагоре по хълма, по който снегът беше образувал големи преспи, сякаш продължи цяла вечност. Провикна се към един от стражите на главното стълбище да дойде и да му помогне. Понесъл фенер, мъжът нагази в преспите и тръгна надолу да го пресрещне.

— Слава Богу — извика пазачът, протегнал прът, за който Уендовър да се хване. — Поне снегът спря.

Уендовър изръмжа в отговор, сграбчи пръта и се измъкна от преспата. Изкачи стъпалата, където останалите постове се бяха скучили около огъня на билото на хълма. Повдигна солидното месингово чукче, изковано във формата на облечен в ризница юмрук и го пусна. Чу как тръсъкът отекна вътре, но отговор не последва...

Подземията на кметството в Кентърбъри бяха зловонни, смрадливи дупки, но лейди Аделиша Деконте разполагаше с най-доброто: разположена в края на плесенясал ходник малка, тясна килия, затворена с тежка врата, завършваща с решетка отгоре. Тъмничарят обичаше да се шегува, че това е най-приятното жилище, запазено за затворници, които очакват или съд, или последното си пътуване с каруцата на палача към бесилките пред градските порти. В този момент лейди Аделиша седеше в ъгъла на килията, топлеше се над поднос с жарава и разглеждаше обстановката около себе си на светлината от дебела, воняща лоена свещ. Беше платила на тъмничаря да я постави на желязна кука, забита в стената. Беше прочела и разгледала до един издълбаните надписи и рисунки по стените: имена, инициали, тук-там молитви — „Господи помилуй, Майко Божия“ — но повечето бяха ругатни или мръсни и развратни рисунки. Носеше окови като останалите затворници, но дължината на веригите й позволяваше

да стига до масичката и храната в желязната чиния: късове солено говеждо, ръжен хляб и твърдо сирене, които също беше купила от тъмничаря. Взираще се в грамадните паяжини в ъглите на мръсния таван и в сламата на пода, която не беше сменена, въпреки молбите ѝ. Сlamата беше влажна, воняща и плесенясала. Добре поне, че стените на килията бяха дебели и пазеха донякъде от студа, а и подносьт с жаравата беше щедро напълнен. Миристи на горящи въглища беше добре дошло облекчение от противните миризми, които се носеха отвсякъде. Опита се да запуши уши, за да не чува виковете и крясъците на останалите затворници и ругатните на тъмничарите. Имаше достатъчно сребро и щедро беше подкупила пазачите си. Поне можеше да яде, да се движки донякъде, имаше нощно гърне и на всеки три дни ѝ носеха съд с вода и парцал, за да се измие. Върху slamеника имаше постелка и две вълнени завивки, решеше ли да поспи.

Друга жена би била ужасена от участта, която я очакваше, но лейди Аделиша беше невъзмутима и равнодушна. В главата ѝ гъмжаха безброй мисли. Знаеше, че не е убила никого. Изпитваше омраза към съпруга си — така беше — и кой можеше да не изпитва омраза към него? — с неговото долно лукавство, отблъскващо лице, уста и хитри очички, напомнящи на дупки от пикаене в снега! Стара лисица беше той, със злобно лице, рядка червена коса и изпъкнали очи. Имаше достатъчно пари, за да си купи каквото поискано, а се хранеше, живееше и вонеше като последен селски бедняк. Скъперник до мозъка на костите си, с безизразно лице и безчувствено сърце, отвратителен нрав и отровен като на пепелянка език. Аделиша, кралската повереница, беше омъжена за този човек, комуто кралят дължеше пари. Тя така и не забрави това, не го забрави и сър Рауф.

Аделиша потрепери, не толкова от студ, колкото от мисълта за ръцете на покойния ѝ съпруг, които я принуждаваха да върши какви ли не противни гнусотии. В пълно отчаяние се беше молила. Ходи дори в обителта на братята августинци, седна на скамейката в изповедалнята и прошепна изповедта си, но каква утеша можеха да ѝ предложат те? Отиде при олтара на Божията майка, запали свещи, каза молитвите си, но спасение и покой намери чак когато дойде Беренгария. Тя беше подхвърлено дете, отгледано от енориаш, служил вярно на един от клиентите на сър Рауф. Когато мъжът се разорил, верен на себе си, сър Рауф приbral цялото му имущество и Беренгария —

шестнайсетгодишната хитра хубостница с безсрамен поглед и дръзка уста — стана част от тяхното домакинство. С Аделиша скоро станаха съюзници, макар и не точно приятелки. Проявяваха разбиране една към друга. Аделиша даваше по някоя и друга пара на Беренгария, беше благосклонна към нея и й позволяваше свобода като на никоя друга прислужница, а когато срещна Уендовър, за момичето се намери още работа.

Аделиша притвори очи. Онзи монах от августинците, който я беше изповядал, се оказа прав! Пътят към ада беше широк, лесен и хълзгав. Един грях водеше до друг, по-голям. Подаръци, нежни погледи, тайни срещи и откраднати целувки: накрая станаха любовници. Уендовър показа, че е вещ любовник, добре дошла утеша от сър Рауф, макар напоследък на Аделиша да й беше дотегнала хлапашката бъбристост, криеща се зад позата на опитен воин, която Уендовър заемаше. Как само обичаше да говори, най-вече за себе си и за миналите си подвизи като наемен войник! Как щели да намерят Манастирската карта, ключ към богатство и благосъстояние! Какви златни перспективи криеше според него бъдещето! Аделиша го слушаше и в оня декемврийски следобед пак го беше слушала, преди да заспи. Когато се събуди, Уендовър го нямаше. Често правеше така. Понякога тя откриваше, че й липсват пари и дребни дрънкулки. Отначало не й се вярваше, че е такъв дребен мошеник и то когато се предполагаше, че са съучастници в издирването на голямо съкровище, но доказателството беше налице. Дали беше и убиец? Аделиша се чудеше. Дали в онзи съдбоносен следобед Уендовър не се е промъкнал в дома й и не е убил сър Рауф? Той често й говореше какво щеше да е, ако тя беше вдовица, какво щяла да прави, ако сър Рауф умре. Така беше, проповедниците говореха за Божията воля, но дали човек като Уендовър имаше нагласата да помогне в осъществяването й? Уендовър ли беше убил сър Рауф?

Аделиша рязко се обърна и изпища, когато видя как някакъв плъх пробягва през масата. Раздрънка веригите си и гадината изчезна. Мислите й отново се насочиха към онзи следобед. Обвиняваха я, че е убила съпруга си след свирепа кавга. Отхвърли обвиненията, обяви ги за безсмислени, но те останаха и застрашаваха живота й като надвиснala примка на бесило. Лейди Аделиша не беше глупава. Беше високопоставена дама от аристокрацията, обвинена, че е размазала

черепа на съпруга си. Плащът й се оказа опръскан с кръв, в покоите й бяха открити изпоцапани с кръв кърпи. Каква надежда й оставаше тогава пред дванайсет уважавани граждани, чиито уши ще са запушени от отровата, прошепната като медени приказки от съпругите им?

Засега Аделиша се придържаше към съвета, който сама си беше дала. И дума не беше казала за Уендовър и любовните им среци в „Игра на дама“. Кой щеше да й повярва? Достатъчно умна и схватлива беше, за да си даде сметка, че думите й ще се обърнат срещу нея. Щяха да я осъдят и за прелюбодеяство, и за убийство. Не, плановете на Аделиша бяха други. Тя поназнайваше нещо от законите. Щеше да поиска кралско оправдание. Ако Касълдайн я обвинеше в убийството на съпруга й, тя щеше да обвини сър Рауф в убийство. Нали й беше известно какво бе сторил съпругът й, доказателството беше налице и всеки можеше да го види — разлагашият се труп в запустялата градина на имението Суитмийд. Щеше да обвини сър Рауф и нямаше и дума да спомене за Манастирската карта или пък как неуморно я беше издирвала. Имаше ли друго, от което да се бои? Беренгария? Малката хубостница сега живееше у отец Уорфелд и явно беше останала невъзмутима пред случилите се страховти. Беренгария изглеждаше доволна като котка, излочила млякото и облизала паничката, сякаш се наслаждаваше на някакви тайни, известни само на нея. Парливи спомени нахлуха в съзнанието на Аделиша, понякога бе забелязвала как сър Рауф гали косата на Беренгария. Дали момичето щеше да й остане вярно? Ами Уендовър, който си беше безсрамник и крадец? Какво щеше да каже той?

Лейди Аделиша притисна ръце към гърдите си. На кого можеше да има вяра? Накрая взе решение, което считаше за правилно. На Касълдайн му беше известно, че кралят е бил неин настойник и беше препратил молбата й до него. Сега Едуард изпращаше свой човек в града. Аделиша кимна на себе си и тръгна към масата, зажадняла за гълътка разреден с вода ейл. Щеше да говори с човека на краля и с никой друг.

[1] Чансън — от френската дума за „песен“ — chanson. —
Бел.прев. ↑

[2] Антифон — богослужебна песен, която се пее поред от двата клироса. — Бел.прев. ↑

[3] Два от седемте антифона, използвани във вечерните литургии в периода на коледните пости. — Бел.прев. ↑

[4] Емануил — от иврит *imanol* — Бог е с нас. Едно от имената, с които наричат Христос. — Бел.прев. ↑

[5] Напитка от горещо мляко, ейл, вино, често подсладена и с подправки. — Бел.прев. ↑

[6] *La Delicieuse* (фр.) — прекрасната, прелестната. — Бел.прев. ↑

[7] *Peine forte et dure* (фр.) — силна и продължителна болка. — Бел.прев. ↑

[8] Меса, която се отслужва в коледния период. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

*Ecce, nocturno tempore orto brumali turbine.
Ето, бурята връхлила нощем.*

Свети Колумба^[1]

Недоспал послушник събуди грубо сър Хю Корбет в спалнята на къщата за гости към абатството „Сейнт Огъстин“. Послушникът размахваше ръце и със запъване изрече монашеската благословия, преди припряно да добави, че е дошъл сър Уолтър Касълдийн. Кметът на Кентърбъри бил изключително разтревожен — заяви послушникът — и чакал със свитата си долу в трапезарията. Касълдийн настоявал пратеникът на краля незабавно да го придружи до Мобисон.

Корбет се зае да събуди Ранулф и Чансън в другата стая. Влизаше и излизаше, риташе леглото на Чансън, надвесваше се над Ранулф и викаше на сънения писар да се приготви. Корбет нахлузи ботушите си с шпори, закопча военния си колан, закопча и плаща, и забърза по осветеното от факли стълбище. Сър Уолтър беше излязъл от трапезарията и нетърпеливо чакаше пред голямата зала. Хората му се въртяха из настлания с камък двор, а конете им пръхтяха и удряха с копита по камъните. Носените от ездачите факли хвърляха искри в мразовития въздух и от тях конете ставаха още по-неспокойни. Писарят и кметът се поздравиха набързо, но дружелюбно. Корбет отдавна се знаеше с Касълдийн. Пет години по-рано заедно, като част от конния отряд на Сийгрейв, бяха участвали в битката при Фолкърк^[2]. Корбет нямаше да забрави тази битка. Английските стрелци бяха разкъсали редиците на копиеносците на Уольс и тежката кавалерия на лорд Сийгрейв се вряза в шотландските редици. Биещи се рамо до рамо, рицарите в пълно бойно снаряжение се хвърлиха срещу остатъците от шотландската армия в ръкопашна схватка: боздуган

срещу сопа, меч срещу нож. Истински кървав бяс, който продължаваше да вилнее в кошмарите на Корбет.

— Сър Уолтър — отстъпи крачка назад Корбет. — Какво се е случило?

Макар да беше състоятелен човек и влиятелен гражданин, Касълдийн изглеждаше запуснат и изтощен. Жилавата му фигура беше облечена в приста туника, подплатен елек, панталони и овехтели ботуши. По лицето му не бе останала и капка кръв.

— Най-добре е да дойдеш в Мобисон, сър Хю. Новините са ужасни — Касълдийн погледна със страх към свитата си. Облечени с ризници войници стояха скучени при входа, други стояха навън, смесени с конниците. Кметът дори не погледна втори път иконома на къщата за гости, който забързано слезе по стълбите. Рязко кимна към Ранулф и посочи вратата.

— Сър Хю, в името на Бога, тръгвай! Трябва да идем в Мобисон! Паулентс и цялото му семейство са мъртви!

— Мъртви ли?

— Избесени като шайка престъпници! Разбиращ ли какво ти говоря, сър Хю? Обесили са ги тук, в мирно време и докато са под нашата закрила.

— Как?

Касълдийн не отговори, вече се беше запътил към вратата. Намеренията на сър Хю да се присъедини към добрите монаси в църквата и да вземе участие в хвалебствените им песнопения се стопиха за миг. Набързо се извини на иконома и тръгна след Касълдийн. Конете припряно бяха изведени и оседлани, дворът се огласяше от ударите на конските копита по каменната настилка. Ранулф викаше на конярите да проверят подпругите и стремената. Сънен и премръзнал, Корбет се качи на коня, събра поводите и се отправиха на път. В лек галоп излязоха от двора на абатството и тръгнаха по тясна заледена пътека, която водеше към пътя за Дувър. До Корбет достигаше дрънченето на сбруите, пръхтенето на конете и тихите ругатни на мъжете, които галопираха в сивото, мразовито утро. Подминаваха каруци, които трополяха на път за града. Корбет съгледа светлинни от фенери, трептящи пламъци, самотна лампа, светеща в сводест прозорец, но после тъмнината ги обгърна. По пътя имаше отъпкана пъртина. Каруците бяха прокарали коловози в натрупалия се

сняг, но пътят си оставаше опасен. Два от конете паднаха и групата не дочака ездачите им. Най-после въоръженият отряд стигна до широкия път, който се спускаше към Мобисон. Снегът беше толкова дълбок, че се наложи да слязат от конете и да ги преведат през обкованата с желязо порта на защитната стена на имението. Самото имение беше цялото осветено от запалените факли по стените или прикрепени на забити в земята пръти. Тук постовете бяха още по-начесто. Под плащовете си с качулки носеха ливреи с герба на града: три гарвана на фон в златно и синьо.

Началникът на стражата Уендовър припряно се представи и ги поведе по една тясна пъртина, после нагоре по стълбите, и ги въведе в голямата зала на имението. Останалата част от свитата се поотдръпна назад. Касълдийн излезе напред, следваха го Уендовър, Ранулф и Чансън. Когато Корбет влезе и се огледа, дъхът му секна. Беше виждал всякакви страховити: беше газил из бойни полета, където смъртта беше толкова вездесъща, че сякаш минаваше по кърваво платно, проснато над земята Божия; беше се препъвал в съсечени и нарязани трупове; минавал беше покрай полюляващи се на клони мъртвци, красноречиви свидетелства за жестокостта, с която човекът се отнасяше към близките си; яздил беше през села, изравнени със земята като печалните старозаветни градове, в които от къщите и постройките бяха останали почернели греди, а сред стените се трупаха тъмноморавите останки от разлагащи се трупове.

В голямата зала на Мобисон обаче цареше смразяващ кръвта ужас, несрещан другаде. На пръв поглед помещението излъчваше уют със своя подиум, маси, пейки и столове. По стените висяха гоблени и цветни колосани завеси. Светлината от свещите се отразяваше в скъпите съдове. В покритото огнище тлееше огън и из въздуха се носеха едваоловимите ухания на готовни ястия. Всичко това само подсилваше въздействието на вледеняващата гледка на труповете: безмълвни, полюляващи се сенки, провесени за вратовете със здрави клупове от дебело наスマлено въже. Окачени на грозни, зазидани в стената железни скоби, труповете висяха като полупразни торби. Ръцете и краката им бяха безжизнени, главите поизвърнати, сякаш се мъчеха да видят нещо в тъмнината.

Корбет не обрна внимание на надигналите се възклициания и се приближи. Внимателно заоглежда яките скоби — парчета желязо,

забити в стената от двете страни на прозорците с капаци. На тях можеха да се провесват фенери. До всеки от труповете имаше обърнат стол. Толкова обесени мъже и жени беше видял Корбет, че щяха да му стигнат не за един, ами за хиляди животи. С почернели като въглен трупове, с издълбани от гарваните очни кухини, с изкълвани и раздрани от грабливите кани лица и потракващи кухи кости под дрипите. За разлика от тях, ако не бяха изцъклените полуутворени очи, зиналите уста и изплезените езици, труповете в Мобисон щяха да изглеждат като живи.

— Цялото семейство — полугласно рече той.

— Къде е Сервин? — възклика Касълдийн. — Телохранителят им? Тук го няма!

С вперен в тъмнината поглед, Корбет го слушаше с половин ухо. Искаше да запамети израженията по лицата на мъртвците, да запечата в паметта си мъртвешката им призрачност и да не ги забрави, за да няма в сърцето му място ни за милост, ни за пощада, тръгне ли по дирите на убиеца им.

Отдръпна се.

— Срежете въжетата! — махна той с ръка към Ранулф. Поклати глава в опит да прогони от съзнанието си представата за своето собствено семейство в подобно смразяващо кръвта положение.

— За Бога! — обърна се той към Касълдийн. — Какво гнусно дело! Накарай да срежат въжетата!

Всички се втурнаха да помагат. Прибутаха маси, столове, кресла, измъкнаха ножовете си. Корбет си наложи да не обръща внимание на съська, с който излизаше въздухът от труповете, щом срязаха примките около вратовете им. Положиха ги на пода един до друг: Паулентс, съпругата му, сина и младата светлокоса прислужница.

— Изпратих да повикат отец Уорфелд от „Сейнт Алфидж“ — заяви Касълдийн, — както и градския лекар Питър Дерош. И двамата скоро ще са тук.

Корбет приклекна над редицата трупове. Чертите на лицето на Паулентс бяха легко разкривени, съпругата му, сина му и прислужницата изглеждаха така, сякаш спяха. Бяха толкова млади! Отблъскващият моравосин кръг около шиите им ги загрозяваше, както и странният цвят на кожата им и подпухналите устни. Корбет положи усилие да не обръща внимание на лицата на мъртвите, докато

оглеждаше китките и ноктите, дланите и главите им, подуши полуразтворените им устни. Притисна ръка до лицето на Паулентс, после опипа мускулите на раменете, гърдите и стомаха.

— Трябва да са мъртви от няколко часа — заяви той. — Доколкото мога да преценя, труповете започват да се вкочаняват.

— Дeroш ще извърши огледа — рече твърдо Касълдийн.

— Да, какъвто ще направя и аз, сър Уолтър — Корбет продължи щателния си оглед. — *Mirabile dictu!* — възклика той и скочи на крака.

— Какво има, господарю? — притече се Ранулф. По челото му се стичаха капки пот, всеки път реагираше така, когато ставаше свидетел на обесване. Много години по-рано единствено намесата на Корбет го беше спасила от същата участ.

— *Mirabile dictu* — повтори Корбет. — Изумително! Огледах труповете, поне бегло, но не открих никаква следа от белег или удар, нито от насилие или отрова — той сви рамене. — Поне на пръв поглед — Корбет тръгна към подиума, без да изпуска от очи онези, които в този момент бяха в голямата зала. Касълдийн стоеше приведен над труповете. Уендовър и Чансън пазеха при вратата, свитата беше зад тях и поглъщаше с очи ужасяващата гледка.

— Никой нищо не е докосвал, нали? — Корбет се обърна към Уендовър.

— Никой, сър — отвърна отривисто капитанът. — Кълна се. Аз влязох — посочи той труповете — и ги видях. Веднага излязох и изпратих съобщение на сър Уолтър. Всички трябваше да чакат отвън, докато не дойде господарят ми.

За Корбет не остана незабелязано работопието на Уендовър към Касълдийн. Качи се на подиума и заоглежда изискано подредената маса.

— Всичко си е на мястото — извика Уендовър. — Не липсва нито една купичка, нито чаша или поднос.

Корбет изсумтя и се приближи към масата: пет стола, шести нямаше. Вероятно Паулентс е седял на подобния на трон стол в средата на масата, съпругата му е била от дясното, синът му е седял от ляво, после прислужницата и наетият телохранител Сервин. Виждаше се, че добре са си похапнали: в основните блюда имаше остатъци от сладкиши, пиле, парчета говеждо и някакъв сос, вече засъхнал.

Покривката на масата беше от снежнобял лен. Корбет съгледа петна, няколко съвсем мънички черни точки. Приведе се и заразглежда едно от блюдата. Очевидно на мишките и другите гризачи им се беше отворила работа. Внимателно огледа бокалите, каните и чашите за вода. Не откри нито следа от мириз, нито нещо друго. Липсваше какъвто и да било обезпокоителен знак. Столовете бяха прибрани към масата, а по пода и тръстиката, с която беше застлан, не личеше телата да са били измъкнати от масата и да са влечени до подиума и ужасяващите куки над него.

— Господарю?

— Да, Ранулф — обърна се Корбет.

— Не мислиш ли, че може да е било самоубийство?

Корбет поклати глава в знак на несъгласие.

— Не. Било е отвратително убийство.

Посочи към труповете.

— Убиецът не се опитва да ни поведе по погрешна следа, а да ни внуши страх. Така — казва ни той или тя — сея смърт.

— Тя? — приближи се към тях Касълдийн.

— Не — Корбет поклати глава. — Изразих се зле. За стореното е отговорен мъж, силен и лукав, който убива безогледно.

— Как? — просъска Касълдийн.

— Сър Уолтър, спешно трябва да поговоря с теб насаме. Ранулф, наблюдавай голямата зала. Да не влиза друг освен свещеника и лекаря — Корбет протегна ръка — Сър Уолтър, над стълбите трябва да има стая, нали? Заповядай да отнесат в нея мангили с горящи въглища, но никакво вино или храна, да не се взема нищо от тук.

Приближи се към Уендовър.

— Претърсихте ли останалата част от господарската къща?

— Веднага щом изпратих пратениците със съобщенията. Да, сър, от тавана до избата, конюшните и пристройката. Нищо необичайно не открихме, нищо зловещо, нито пък следа от влизане с взлом.

— А когато вие сте влезли, не е ли било възможно някой да се е измъкнал?

— Сър Хю — Уендовър посочи към скуччените зад него мъже, — всички до един са градски стражи, носят ливреята на градската управа.

— Е, и?

— Имахме парола.

— Каква беше?

— Мобисон — отвърна Уендовър. — Постовете задължително казваха паролата един на друг. Никакви непознати или натрапници не са били видени да влизат или излизат от къщата.

— Къде е Сервин, телохранителят на Паулентс?

— Един Господ знае, сър Хю! — изпелтечи Уендовър. — Търсихме го навсякъде. Няма и следа от него.

Корбет кимна. Докато Касълдийн, без да се помайва, приготвяше стая на горния етаж, Корбет се върна при труповете. Истината беше, че колкото повече наблюдаваше обстановката, колкото по-дълго обхождаше мрачната стая с ужасявящите трупове, положени направо на пода, толкова повече се озадачаваше. Не беше самоубийство със сигурност, макар да липсваха следи от насилие, от неканено присъствие или следа от убиеца. Единствените факти около случая бяха четирите трупа и изчезването на Сервин. Обърна се. На прага стоеше Уендовър и говореше с един от постовете.

— Ела тук — извика го Корбет. — Защо Паулентс и семейството са били пазени толкова зорко?

— Бяха болни.

— Какво искаш да кажеш?

— Страдаха от никакво заболяване. Затова сър Уолтър ги беше настанил тук, на сигурно място.

— Но те така или иначе е трябвало да отседнат тук.

— Да — Уендовър сви рамене. — Сър Хю, за това трябва да попиташи лично сър Уолтър.

Корбет изгледа капитана, сякаш го виждаше за първи път. Уендовър размърда обутите си в ботуши крака, издърпа измъкнала се нишка от вълнените си панталони и нагласи износения боен колан на кръста си. Корбет приклекна до един от труповете и продължи подробния си оглед. Уендовър, каза си той, е изключително притеснен. Имаше младежки вид, чуплива кестенява коса, беше светолик и със светли очи, но му се струваше, че най-вероятно този човек ползва ливреята за прикритие. Оръжията, кожената ризница, дори старателно подстриганите тъмни мустаци и брада на Уендовър издаваха мъж, влюбен в себе си. Корбет отмести поглед. Забеляза евтините пръстени на дебелите му пръсти, кожената гравна около лявата му китка,

блъсъка на косата и брадата му. Любимец на жените, заключи Корбет, самохвалко, който се опияняваше от собствената си особа и положение.

— Сър Хю, какво мислиш? — попита Уендовър, за да наруши тишината.

— Убийство — отвърна Корбет. — Ужасно убийство. И както се казва, рано или късно, истината за едно убийство винаги излиза наяве. Казват и друго, мастър Уендовър — Корбет наблюдаваше как капитанът прегълъща нервно. — Злото си получава заслуженото.

Корбет се изправи.

Уендовър направи усилие да обуздае страха си. В началото не гледаше сериозно на кралския писар, но сега, когато той стоеше пред него загърнат в плаща си, подобен на гарван, с прибрana назад черна коса, насочил към него проницателните си очи на навъсеното, напрегнато лице, Корбет го плашеше, както го плашеше и онзи, другият, облечен в подобни дрехи, с червена коса и неумолими зелени очи. Уендовър чу шум и погледна през рамо. Близо зад него стоеше Ранулф.

— Е, сър — Корбет пристъпи към него и подръпна влакънце от кожения елек на Уендовър, — видя ли нещо необичайно тук? Каквото и да било, в името на краля. Все пак — Корбет дададе студено — бил си на пост.

— Нищо не съм видял — изломоти Уендовър, отстъпи назад, но Ранулф го побутна напред.

— Сър Хю? — на вратата към кухнята стоеше Касълдийн. — Няма нужда от хитрините ти, сър Хю. Нито от твоите, мастър Ранулф.

— Никакви хитрини — Корбет се върна при трупа на богатия търговец.

Поклати глава.

— Никакви хитрини, сър Уолтър, уверявам те. За това дело някой ще увисне на бесилото!

Малко по-късно Корбет се настани удобно в стол с висока облегалка в една от стаите на горния етаж. Касълдийн се разположи на срещуположната страна на дългата, тясна маса. Зад всеки стол имаше мангал с горящи въглища. Свещите от чист пчелен восък, закрепени на шестораменния свещник, хвърляха ярка светлина. В студения въздух на стаята пламъците им трептяха като танцуващи ангели. На стената

зад сър Уолтър имаше триптих, изобразяващ Симеон и Анна, които приветстват Божия син в храма на Йерусалим. Корбет го разгледа, като умишлено удължаваше проточилата се тишина. После се озърна, разгледа масата с надраскана повърхност, прозореца, разделен с вертикални колони и разположен високо на стената, скъпите килими на пода, раклите, ковчежетата, струпани около обкован с желязо сандък в долния край на леглото.

— Сър Хю, въпроси ли имаш?

— Имам и още как, сър Уолтър. Удобна стая — отбеляза Корбет.

— Всякакви удобства си осигурил за приятеля си.

— Такава беше заповедта на краля.

— Такава беше заповедта на краля — като ехо повтори Корбет.

— Направил си оглед на сандъците и раклите с ценностите на Паулентс, така ли е?

— Аз...

— Сър Уолтър — Корбет се приведе напред, — ти си кмет на Кентърбъри. Паулентс е бил твой приятел и аз скърбя както за него, така и за съпругата, сина и прислужницата му. Също както аз в моите, така и ти в твоите действия се водиш от името на краля — протегна лявата си ръка и показа пръстена на канцеларията. — Аз не съм твой приятел, сър Уолтър. Независимо от това — той направи широк жест с ръка над масата — сме се били заедно за живота си из бойните полета на Шотландия и Уелс, затова нека не се правим на умния представител на закона и хитрия търговец. Кажи ми честно: след пристигането си Паулентс показва ли ти тайното ковчеже, тук, в своята стая? — той удари с ръка по масата. — Моля те, сър Уолтър, истината.

— Не съм ти някой обвиняем пред кралския съд.

— Може да станеш — сви рамене Корбет. — Мога и да те обвиня, че отказваш да отговаряш на въпросите ми. Сър Уолтър — Корбет се надвеси над масата, — долу лежат четири Божии създания, убити без милостно. Сервин, телохранителят им, е изчезнал. Всички те са били гости на краля, чужденци, които са влезли в това кралство с позволението и одобрението на краля. Ползвали са се с кралска защита. Та кажи, ще си играем ли с теб на котка и мишка? Или на криеница? На гоненица? На гатанки? Ако ще си играем, сър Уолтър, да те отведа в Лондон и да оставя Беринджър, Стаунтън и другите кралски съдии да се разправят с теб. Ще те разкъсат като мастифи.

— Сър Хю? — вдигна ръка Касълдийн.

— От самото начало — предупреди Корбет. — Истината, с прости думи и от душа, без извъртания и без премълчаване.

— Така е, както казваш, сър Хю — заговори бавно Касълдийн. — Воювали сме по едни и същи бойни полета. Аз съм верен на краля, но съм верен и на Кентърбъри. Дядото на баща ми е роден тук. Тук съм израсъл. Ходех на училище в манастира Крайстчърч. Обичам града. Да съм втори по ред син — въздъхна той — не беше кой знае какво предимство, затова постъпих в кралската войска и, както ти е известно, показах смелост, или поне не дадох външен израз на страха си, в Уелс и Шотландия. Спечелих благоволението на краля и той на няколко пъти ме възнагради щедро, върнах се в Кентърбъри, където се ожених. Горката ми съпруга се помина, погребана е в гробището на църквата „Сейнт Дънстан“. Вложих всичките си усилия и умения да стана добър търговец. Посочи ми някоя стока, която да не мога да изтъргувам. Най-вече търгувам с вълна, сър Хю. Пазарите във Франция, Брабант, Ено и Италия са ненаситни за нашата вълна. Купих земя. Отглеждам овце. Продавах вълна и купувах овце. Търговци от различни страни, сър Хю, се сработват добре. Говорим един и същи език — той размаха ръка. — Срещаме се и си говорим. Щом става дума за търговия, няма значение дали става въпрос за Германия, Брабант, Кастилия или Арагон. Говорят парите, а те премахват бариери. Парите — подсмихна се той — имат власт, почти равна на Божията.

— Срещнах се с Паулентс в Лондон. Паулентс беше търговец от Ханзата. Допадна ми, гостувах му, той ми гостува. Започнахме търговски преговори, нищо особено. Паулентс беше образован мъж, който проявяваше интерес към историята на Англия, най-вече към гробниците по източното крайбрежие. Прехласващо се по сказанията за неговите предци, англите, саксите и ютите, които завладели тази земя. Както и да е, преди пет-шест години Паулентс се натъкнал на някаква история от хроника, вероятно писана от избягал от Англия в Германия войник, където по-късно се замонашил. Докато бил в Англия, този някогашен войник присъствал на погребението на велик саксонски крал, което било отбелязано с приказно разточителство. Говорел за кораб със злато, натоварен със скъпоценности и заровен из полята на Източна Англия. Написаната от него хроника — Касълдийн вдигна ръка — съдържала карта, на която се виждали подобни на манастир

очертания: четириъгълник с колони сред пустi поля. Според Паулентс, тази карта показва точно къде из пущинаците на южен Съфолк, близо до река Денам, е заровено съкровището. Паулентс мi имаше доверие. Направи копие на картата и мi я изпрати, но аз така и не я получих. Разбираш ли, сър Хю, колкото по-богат ставах, толкова повече се набивах в очите на останалите. В годината на войната в Гаскония, 1296, един дързък капер се беше появил из южните морски пътища, някой си Адам Блексток, някогашен гражданин на Кентърбъри, полубрат на Хюбърт Монаха. Известна ти е в подробности историята им. Канцеларията в Уестминстър трябва да те е осведомила. Е, Блексток доказа, че е безжалостен, непреклонен боец, каквito са повечето добри моряци. Той имаше свой собствен кораб, наречен „Ярост“. И тук идваме до проблема, сър Хю... — Касълдийн замълча.

— Какъв проблем? — попита Корбет.

— Няма съмнение, че Блексток и „Ярост“ са имали влиятелни търговци за покровители. Дори тукашни, от Кентърбъри. Винаги съм подозирал, че сър Рауф Деконте тайно го поддържа.

— Имаше ли лична вражда — попита Корбет — между теб и Блексток?

Сър Уолтър сви рамене.

— Блексток беше гражданин на Кентърбъри, също като мен, но не сме се срещали. Станал е пират и е живял извън закона. Потопи мои кораби. Нападаше и въоръжени търговски кораби на Ханзата — Касълдийн криво се усмихна. — Враждата стана лична, когато нападна и плячкоса „Девойката от Любек“, която принадлежеше на Паулентс и на която се намираше безценната Манастирска карта. Паулентс, аз и Едуард Английски решихме да вземем нещата в свои ръце.

— Нещо обаче се е объркало.

— Не — въздъхна в отговор Касълдийн, — това, което се случи, бе в реда на нещата. В едно пристанище на Брабант, Паулентс се натъкнал на помощника на Блексток — хитър, зловещ мъж на име Стоункроп. Блексток го бил пратил с някаква поръчка. Паулентс можел да обеси Стоункроп начаса, но вместо това Стоункроп се превърна в предател и ни каза какво се е случило. Първо, че Блексток е взел Манастирската карта. Второ, че е известил за ценната находка своя полубрат. Трето, че планира да отплата обратно към Оруел, за да се

види с Хюбърт и да изровят съкровището. Лесно беше да се предвидят часа и деня, когато щеше да хвърли котва на сушата.

Някакъв шум прекъсна думите на Касълдийн.

— Отец Уорфелд и Дорош, лекарят, дойдоха — заяви той.

Корбет сви рамене.

— Те имат едни задължения, ние имаме други. Продължавай, моля те.

— Устроихме клопка, пленихме „Ярост“ и подчинихме екипажа му. Блексток отказа да се предаде...

— Обесихте ли го? — прекъсна го Корбет.

— Не, убихме го и провесихме трупа му.

— Ами Стоункроп? — попита Корбет.

— Хвърлих го през борда — заяви Касълдийн. — Беше безполезен. Можех да го обеся, но си беше заслужил последна, макар и нищожна възможност да остане жив. Повече нито съм го виждал, нито чувал. По всяка вероятност е загинал в бурните, ледени морски води. Претърсихме каютата на Блексток, но не открихме нищо. Манастирската карта беше изчезнала. Намерихме само празно ковчеже, изработено от китова кост.

— После какво се случи? — попита Корбет. — Кажи ми, сър Уолтър! Кажи ми всичко до най-малките подробности, защото мисля, че цялата тази работа има връзка със случилото се тази нощ.

— Не бях на себе си от яд — призна Касълдийн. — Взехме „Ярост“ на буксир и се отправихме нагоре по Оруел, но когато стигнахме до убежището на отшелника, от Хюбърт нямаше и следа — Касълдийн сви рамене и разпери ръце. — Тогава за последно чухме за него или за съкровището.

— Оставихте ли някого жив — попита Корбет — освен Стоункроп?

— Не — Касълдийн поклати глава. — Оцелелите при битката бяха обесени. Към никого не проявихме милост.

— А после?

— Паулентс се върна в Германия и започна да издирва друго копие на Манастирската карта. Намерената от него първа хроника била много стара. Когато се озовала в неговите ръце, той направил копие на картата. Знаеш сър Хю, че древните ръкописи ревниво се пазят в скрипториите, библиотеките и канцелариите на манастирите. Паулентс

мислел, че никога повече няма да я открие, но въпреки всичко настървено я издирвал. Проблемът бил там, че никога не казвал защо му трябва. Най-после открил копие в библиотеката на катедралата с гробницата на тримата вљахви^[3]. Прерисувал картата отново, после ми писа и ми предложи да дойде в Англия и с моя помощ и с помощта на краля да издири съкровището.

— Бяха ли болни Паулентс и спътниците му, когато слязоха на суши в Дувър? — попита Корбет. — Уендовър твърдеше, че са страдали от някакво заболяване.

Касълдийн сви рамене.

— Няма съмнение, че не се чувстваха добре, но не знам защо. Приех мнението на градския лекар, Дорош. Семейство Паулентс, рече той, са отпаднали и изтощени. Исках да са на сигурно място, не се съмнявай.

Корбет изпитателно изгледа хитрия търговец.

— Това не е всичко — заяви той, — има и още нещо, нали?

За миг сякаш Касълдийн се подвоуми дали да отрече, но после отвори джоба на колана си, извади две парчета пергament и ги съедини на масата пред Корбет.

— Прочети.

Корбет взе двете парчета на ръкописа. Думите бяха грижливо изписани от ръката на писар.

Тъй казва Хюбърт, син на Фицърс, Всевиждащия.
Претеглени бяхте на везните. Дните ви са преброени. Не
издържахте проверката.

Същото съобщение беше изписано и на другото парче пергамент. Корбет вдигна поглед.

— Кога ги получи?

— Паулентс е получил едното в кръчмата в Дувър, другото ми беше предадено в Кентърбъри. Трябва да е дело на Хюбърт Фицърс, полубрата на Блексток.

— Не ми ли каза, че изчезнал?

— Беше, явно отново се е появил. Наистина, Паулентс и семейството му се чувстваха неразположени, но постовете из Мобисон

не бяха там заради заболяването — Касълдийн посочи към пергамента, — а заради тези заплахи. Както и за да опазят безценния ръкопис, който Паулентс носеше.

Касълдийн се извини, стана, отдръпна със скърцане назад стола си и излезе от стаята. Върна се с изящно изработено ковчеже от китова кост и дърво, с отлята ключалка отпред. Измъкна от мантията си връзка ключове, отключи и отвори ковчежето.

— Това ключовете на Паулентс ли са? — попита Корбет.

— Да — призна Касълдийн. — Намерих ги в джоба на мантията му.

— Трябваше да ми кажеш — предупреди Корбет. — Не съм те видял да ги вземаш.

— Сър Хю, не мога никому да имам вяра. Докато оглеждахме труповете, останалите се навъртаха наоколо. Трябваше да съм сигурен. Взех ключовете и претърсих стаята на Паулентс. Можеш сам да се увериш в думите ми. Нищо не беше пипнато, дори и това ковчеже — той отвори капака му и извади два пергументови свитъка. Първият беше списък с парите на Паулентс в Англия. От втория документ Корбет не разбра нищо — разни букви и символи, пръснати из някакъв чертеж, който доста наподобяваше отделни постройки на манастир.

— Манастирската карта — измърмори Касълдийн.

— Ще я задържа — рязко рече Корбет. — Ранулф ще й направи точно копие и ще ти го даде, но трябва да задържа оригиналата.

Касълдийн се съгласи с неохота. Корбет пусна ръкописа в собствения си джоб.

— И ти, и Паулентс — Корбет се надвеси над масата — сте получили предупреждения?

Касълдийн кимна.

— И така... — Корбет докосна някакво восьчно петно на повърхността на масата — Паулентс пристига в Англия, разболява се. В Дувър получава заплашително писмо, в Кентърбъри ти получаваш също такова заплашително писмо, което означава, че този Хюбърт, полубрата на Блексток, преследва и двама ви.

— Тъкмо затова трябваше да осигуря безопасността на гостите си. С Паулентс обсъдихме заплахите. Стигнахме до извода, че ако сложим постове в залата и из двора, най-сигурното място е Мобисон. Никой не би могъл да им причини зло тук.

— Не би ли могъл да ги настаниш, да речем, в замъка?

— Не, не! — Касълдийн поклати глава. — Паулентс беше напълно убеден по този въпрос. Вярваше, че под моя закрила е в безопасност. Мобисон е на пътя за Дувър, близо е до Кентърбъри и охраната му е лесна.

— И как уреди всичко?

— Докарахме мебели — Касълдийн посочи с жест. — Храна и провизии. През цялото време пазеха постове. Не се случи нищо необичайно. Паулентс и семейството му пристигнаха вчера преди обяд. Двамата с лекаря Дерош ги посрещнахме. Доведохме ги тук и ги настанихме на сигурно място. Разведох Паулентс из имението, показах му кое къде се намира. После Дерош си тръгна, а скоро след него си тръгнах и аз.

— И въпреки това — заяви Корбет — след няколко часа Паулентс и семейството му са били безжалостно избити. Но как? Загадката се задълбочава. Паулентс не е старец, а мъж в разцвета на силите си, същото важи и за съпругата и сина му, дори за прислужницата и все пак никой не е окказал съпротива. Никой не е вдигнал тревога. Как може някой да се промъкне тук вътре и да обеси четирима души, без да го усетят!

[1] Свети Колумба (521–597), известен още като Колумба от Айона, или Колум Силе („гълъб на църквата“) — един от дванайсетте апостоли на Ирландия, мисионер, според множество източници именно той покръства пиктите през ранното Средновековие. — Бел.ред. ↑

[2] Битка, състояла се на 22 юли 1298 г., в която крал Едуард I разбива Уилям Уольс. — Бел.прев. ↑

[3] От 1164 година в катедралата в Къолн се съхраняват мощите на светите влъхви. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Quod non vertat iniquia dies.

И черният ден настъпва неотменно.

Рабан Мавър^[1]

Корбет потри брадичка. Полагаше усилия да не обръща внимание на хапещия студ, от който стомахът му се свиваше. Спеше му се, потискаше го заплахата, витаеща в тази запустяла господарска къща, всяка педя от която в този миг изльчваше стаено зло.

— Остава въпросът със Сервин — каза Касълдийн, — телохранителя. Беше висок, едър мъж, с напълно обръсната глава, облечен в черни кожи и въоръжен до зъби.

— Паулентс доверяваше ли му се?

— Да. Сервин поне от година е работел за него. Родом от Бранденбург, наемник, сражавал се срещу рицарите от тевтонския орден. Сервин е въздържан и мълчалив, гледа човек право в очите, но рядко отваря уста — като сянка, която си знае мястото. И на него тежкото пътуване по море не му беше понесло. Оплакваше се на развален английски от солената вода, която била навсякъде. По всичко личеше, че е доволен да е тук, хареса къщата, наричаше я „крепост“ — безопасно място.

— И къде е сега? — на висок глас се учуди Корбет. — Той ли е убиецът? Избягал ли е? Как? Защо? На някой, който е родом от Бранденбург и е пришълец в Кентърбъри, ще му бъде трудно да се скрие тук, и то посред зима — Корбет се размърда неспокойно. — И как би могъл да убие четириима и да се измъкне толкова незабелязано от къща, която сам той е наричал „крепост“.

— Бях им я описал... — каза полугласно Касълдийн с несигурен глас.

— Да се върнем на очевидните факти — настоятелно рече Корбет. — Знаем, че Блексток има полубрат. Знаем, че си плавал по Оруел към убежището на отшелника с трупа на Блексток, провесен от кърмата на „Калтроп“. Случилото се трябва да е отмъщение на Хюбърт. Паулентс е обесил брат му, затова на свой ред той е избесил цялото семейство на Паулентс.

— Но защо? Искам да кажа, защо сега?

Корбет поклати глава, взе Манастирската карта и съсредоточено я заразглежда.

— Ще се опитам да разчета шифъра, да открия каква е истината. А сега отново ще слезем долу.

Излязоха от стаята, спуснаха се по разнебитеното дървено стълбище, минаха през кухнята и килера и се върнаха в голямата зала. Отец Уорфелд, червендалест мъж с гладко лице, изпълняващ задълженията си към покойниците. Беше довел със себе си едно момче, което държеше свещ, а той помазваше с миро телата, докосваше главите, очите, устните, гърдите, ръцете и краката и в същото време шепнеше свещените слова, молейки се за душите на мъртвите при срещата им с ангелите. На подобния на трон стол зад подиума седеше друг мъж. Касълдийн съпроводи Корбет до мястото и му представи Питър Дерош, градски лекар, учил някога в Салерно и Монпелие. Дерош беше среден на ръст, набит, с ниско остригана коса, и приятно, приветливо лице. Носеше туника от тъмносин вълнен плат, пристегната в кръста от сребрист шнур, пръстени и гривна със скъпоценни камъни проблясваха по ръцете му. Беше гладко избръснат, а очите му светнаха весело, когато стисна ръката на Корбет.

— Чувал съм за теб, сър Хю. Твоята слава те изпревари.

— Каква слава, сър?

— О, за разни неща — усмихна се Дерош. — Най-внимателно следя делата в кралския двор. Надявам се един ден да постъпя там на служба. Но да се върнем на този зловещ и смразяващ кръвта случай — Дерош отдръпна стола и се изправи. — Сър Хю, и четиримата са били обесени. Нито един от тях не е оказал съпротива, няма следи от охлузване, нито от насилие. Ще ти покажа нещо.

Дерош поведе Корбет вън от залата към малък портик. Двамина от градската стража седяха на каменна пейка, точно на прага и

съсредоточено наблюдаваха ситнещ насам-натам плъх в метална решетка. Малките му остри нокти шареха по празен дървен поднос.

— Щом пристигнах — обясни Дерош, — поисках един от постовете да улови плъх. Сложих го в клетка и на поднос смесих по малко от всички ястия, полях ги с вино и вода. Паулентс и семейството му са яли и пили същото, каквото и плъха. Погледни, нищо му няма.

— Следователно не са били отровени или упоени.

— Точно така — съгласи се лекарят. — Не са били нито отровени, нито упоени.

Той приклекна, без да откъсва поглед от плъха — тъст кафяв гризач с извита опашка и стръвна муцуна.

— Засега няма и най-малък признак за отравяне — Дерош се изправи на крака. — И преди съм използвал този метод. Ако в храната има упойващо или отровно вещество, плъхът скоро започва да показва съответните симптоми, но в този случай няма такова нещо. Впрочем — той вдигна назидателно пръст — има хора, които твърдят, че с обонянието си плъхът може да подуши отровената храна и да не я докосне. Очевидно е, че тук няма никаква отрова.

Корбет се върна в залата. Застана на самия праг, с ръце на кръста и впери поглед в четирите трупа, които лежаха вече покрити на пода. Нищо не проумяваше.

— Уендовър — извика той през рамо. Капитанът на стражата дойде забързано. — Ти ли беше натоварен с подготовката на Мобисон?

— Да — отвърна отривисто Уендовър. — Започнахме вчера сутринта. Всичко беше приготвено така, както го виждаш: провизии за кухнята, запаси за килера, обзаведохме стаите, окачихме гоблени и тъкани по стените, напълнихме мангалите, за да са готови да бъдат запалени, огнището беше почистено, направихме всичко, което пожела сър Уолтър.

— После какво? — попита Корбет.

— Вчера си тръгнахме рано — отговори Уендовър. — Всички се оттеглиха. лично проверих всяка стая. Нямаше никой. Всички се събрахме на входа и зачакахме да пристигнат гостите на сър Уолтър. Дойдоха около пладне. Сър Уолтър сам ги доведе.

— После?

— Мосю Дерош дойде да ги посети.

— Мастър лекарю — извика Корбет, — би ли дошъл насам?

Дерош се приближи към тях.

— Тук ли се срещна с Паулентс и семейството му?

— Да, точно така, в ранния следобед. Оплакваха се от неразположение и треска. Не разбрах дали се дължи на суворите условия в морето или страдат от никаква зараза. Реших, че ще е най-добре да останат тук. Е — уточни той, — сър Уолтър и Паулентс настояха да останат, но състоянието на всички изглеждаше добро.

— Несъмнено са възвърнали апетита си — Корбет посочи масата. — Добре са си похапнали и пийнали.

— Както вече казах — усмихна се Дерош, — неразположението им може да се е дължало на тежките условия при пътуване по море. Бяха в добро настроение.

— Нищо необичайно ли не забеляза?

— Съвсем нищо — потвърди Дерош. — Тръгнах си малко след прегледа.

Корбет отиде до огнището и загледа тлеещия огън. Имаме едно зорко охранявано имение, размишляващо той. Входът му, портите в защитната стена, дори тези на вътрешния двор са затворени и залостени. И ето ни малко чудо: Паулентс си е давал сметка, че е в опасност, бил е предупреден и заплашен. Въпреки всичко една вечер той и семейството му са избити.

— Сър Уолтър — извика през рамо Корбет, — сигурен ли си, че нищо не липсва?

— Съвсем нищо — отвърна търговецът.

Корбет се обърна към застаналия до стената Ранулф и го повика с жест.

— Да огледаме къщата — каза му тихо той. — Трябва да има все никаква следа.

Оставиха останалите и се качиха по стълбището до стаите, които се редяха една след друга по мрачната, леденостудена галерия. Корбет внимателно и грижливо огледа всяка стая, провери прозорците и вратите, но скоро осъзна, че претърсването е безполезно. Всичко беше на мястото си и във вида, в който трябваше да бъде. Отново слезе долу, отиде в двора и огледа постовете, скучени около огъня, за да се постоплят. Каква бе причината да бъде убит Паулентс? Отмъщение? Ясно беше, че не е било заради ръкописа. Хюбърт явно нямаше нужда

от него, ако той беше убиецът. Корбет се върна в залата, където Касълдийн и Дерош съсредоточено разговаряха.

— Сър Уолтър?

Богатият търговец се запъти към него.

— Ако Хюбърт е разчел шифъра на ръкописа — заразпитва Корбет, — защо не е изровил съкровището? Ако го е направил, Хюбърт отдавна вече е далеч оттук.

— Не знаем дали разполага с картата — отвърна Касълдийн. — Знаем със сигурност само, че тя е изчезнала от „Ярост“.

— Мислиш ли, че убийствата са неговото отмъщение?

— Убеден съм, че е така.

— Което означава — Корбет внимателно сложи ръка на рамото на Касълдийн, — че възнамерява да си отмъсти и на теб. Не забравяй това, сър Уолтър.

Корбет се сбогува, обеща на Касълдийн да се присъедини към него в сградата на кметството по-късно през деня, за да проучат въпроса с лейди Аделиша Деконте. Лекарят Дерош също заяви, че е приключил с работата си и предложи да придружи Корбет чак до абатството „Сейнт Огъстин“, а после да продължи към града. Корбет му благодари и отвърна, че би желал Дерош да се погрижи за Чансън, който страдаше от появила се от вътрешната страна на крака му язва.

Дерош заяви, че може би Мобисон не е най-доброто място за медицински прегледи или лечение. Можел да извърши прегледа в къщата за гости при абатството „Сейнт Огъстин“. Корбет се съгласи и предложи да му плати, но Дерош завъртя отрицателно глава.

— Само предай желанието ми на негово величество краля — лекарят се усмихна. — Похвали уменията ми и кой знае чие покровителство може да спечеля? Само не си създавай грешна представа за мен, сър Хю — засмя се той, — не съм като някои от онези лекари, които обичат златото повече от медицината, но не отказвам никога любезна покана или отворена врата.

Корбет погледна пак към труповете и се прекръсти.

— Сър Уолтър — извика той, — искам да направя свое собствено претърсване още веднъж!

Касълдийн сви рамене.

— Направи го, сър Хю.

Придружен от Ранулф, Чансън и градския лекар, Корбет отново направи оглед на тавана, отделните стаи и коридори над голямата зала. Обходи и другите крила на къщата. Така и не откри следа. С помощта на своите спътници огледа най-внимателно прозорците, вратите и капациите, като най-вече следеше за белези от насилиствено влизане, но такива нямаше. Багажът на Паулентс и семейството му стоеше в стаите им. Леглата бяха готови, в легените за миене имаше вода, на масите чакаха бокали и чаши. Съпругата на Паулентс беше започнала да разопакова багажа. Беше извадила триптих, изобразяващ живота на света Ана и поднос с мазила, кремове, масла и парфюми. Корбет почувства, че в тази сумрачна галерия се намира между живота и смъртта. Потънали в безмълвие стаи, пълни с реликви, принадлежали на жестоко лишени от живота хора. Думите, казвани от свещеника, преди Евангелската проповед: *Media vitae in morte sumus* — в живота живеем сред смърт — отекнаха като погребален звън в мислите му. Какъв ли ужас е бродил из тези коридори? Какъв ли зловещ заговор е бил замислян и приведен в действие?

Корбет и спътниците му, придружени от Дорош, наметнаха плащовете си и излязоха навън. Прекосиха вътрешния двор, където градските стражи бяха стъкнали огъня си. По каменната настилка имаше пепел и останки от храна. Заобиколиха името от външната страна. Всеки момент отново щеше да завали сняг. Небето беше сиво и прихлупено. Студеният вятър режеше и дори гарваните и враните бяха прекратили мародерските си набези, за да се прислонят в клоните на близките дървета. На места снегът стигаше до колене. Корбет прецени, че това е от полза, така ставаше ясно, че никой неканен не е влизал или излизал през прозорците. Единствените забележими следи бяха по пътеката, която водеше към предния вход и задните врати. По време на огледа Дорош се прояви като приятен събеседник. От разказа му Корбет научи подробности за някои загадъчни смъртни случаи от практиката му в Кентърбъри, както и от времето, когато служел под командването на лорд Биърн в Гаскония.

— От Кентърбъри ли си родом? — попита Корбет, когато се върнаха обратно в конюшните.

— И да, и не — отвърна Дорош. — Коренът на семейството ми е от Оспринг, но са се установили тук. Баща ми беше търговец на вино, затова всички се преместили в Бордо. След години родителите ми се

върнаха в Кентърбъри, където и починаха. Не ме биваше много в учението, но ме приеха да уча в медицинските училища в Монпелие и Салерно. Пътувах из Европа, преди около десетина години се върнах в Гаскония, по времето, когато Филип Френски вече заплашващо херцогството. Изпълнил войнишкия си дълг и наистина виждах себе си като войник, но — той поклати глава, сви рамене и прошепна — видях и толкова много смърт. Случващото ми се стори толкова безсмислено!

Замълча, зареял поглед над покритите със сняг поля на Мобисон.

— Тук не е идвал никой — рече с въздишка. — Ако беше се вмъкнал някой, Паулентс и синът му щяха да окажат съпротива, щеше да се вдигне тревога. А ако убиецът се е криел вътре, рано или късно е щяло да се наложи да се покаже. Тревогата отново е била неизбежна — обърна се и заразтрива лицето си, за да се постопли. — Съгласен ли си с мен, сър Хю?

Корбет кимна.

— Не намирам нищо — призна той. — Никаква следа.

— Ами Касълдийн? — попита Дорош.

— И той е озадачен като мен. Мисля, че ми каза истината. Паулентс е носел със себе си изключително ценен предмет, който въпреки всичко не е откраднат. Следователно мотивът за убийството е чисто отмъщение. Ти си лекар, мастър Дорош, какво знаеш за Блексток, капера?

Лекарят се намръщи и поклати глава.

— Чувал съм едно друго за него и неговия полубрат Хюбърт, нарушил обета си бенедиктинец. Хората твърдят, че Хюбърт бил наистина зъл човек, който обича смъртта. Касълдийн ми е разказал за заплахите, които е получил. Знаеш, че онзи — Всевиждащия го е заплашвал, нали?

— Чудно ми е защо? — полугласно рече Корбет. Замълча и впери поглед в лекаря. — Дали ни е известна цялата истина?

Дорош повдигна рамене. Върнаха се обратно към конюшните. Дорош поведе коня си и товарното си конче, което, както шаговито каза, било неговият помощник, понеже мъкнело кош и малки сандъчета, пълни с всякакви лекове.

— Не носиш ли оръжие? — попита Корбет.

— Никога — с едно движение Дорош се метна на седлото. — Навремето носех, но вече не го правя. Най-доброто лечение за

болестта, маstryр Корбет, е доброто здраве. Ако няма рани, няма и нужда от лекове. Нагледал съм се на насилие, но в случай, че ме нападнат — Дерош погали коня си по врата, — аз съм добър ездач, а конят ми препуска бързо — засмя се той. — Всичко друго оставям на късмета. Пък и съм добре познат в Кентърбъри. Лекувам бедните така, както и богатите, и никой не ме закача.

Свършиха, каквото беше необходимо, и се отправиха по пътеката между дърветата надолу към главния изход, минаха покрай постовете и поеха обратно към „Сейнт Огъстин“. По пътя вече имаше много каруци, натоварени с продукти за градските пазари. Напредваха бавно, тъй като каруците затъваха и трябваше да теглят конете, чиито ниско остригани гриви бяха покрити със скреж. Животните непрекъснато се плъзгаха и пързалиха по леда. Не можеха да разговарят. Вледеняващият студ ги обгръщаше като воал. Ушите на Корбет станаха като късчета лед, лицето му се покри със скреж, студът режеше носа и устните му. Мислите му се понесоха към Лейтън Хол, към пращащия огън, чашите с посет и седналата до него Мейв сред мир и покой. Опита се да посмекчи несгодите, като си припомни стиховете на някоя коледна песен, но стигна едва до втората строфа и се отказа. Съсредоточи вниманието си върху пътя. Наблюдаваше как главата на коня му се издига и снишава равномерно и се вслушваше във всички шумове, които се носеха около него.

Свърнаха от главния път и поеха по онзи, който водеше към широката порта на „Сейнт Огъстин“. За да повдигне настроението, Дерош започна да описва с чувство за хumor амбициите на настоящия абат, Томас де Финдън, но мъглата и студът го накараха да замълчи и духовитите му забележки секнаха. Мълчеше, направляващ коня си и водеше товарното си конче. От време на време се обръщаше на седлото и поглеждаше назад. Изглежда нещо го притесняваше. На Ранулф и толкова му трябваше. Потъналото в сняг поле, голите дървета с черни, протегнати като костеливи пръсти клони, над потъналите в преспи прещип и къпини, от които идеаха странни шумове, го караха съвсем да изгуби присъствие на духа.

— Какво има, човече? — попита Корбет.

— Извинете — несигурно продума Дерош, — следят ли ни?

Аз...

Корбет дръпна юздите на коня си, когато камбаните на абатството забиха, за да отбележат часа за утринната молитва. Огледа се на двете си страни: видя само сковані от лед дървета, потънали в сняг храсти и носеща се на талази мъгла. Идеално място за засада, рече си той. Имаше чувството, че вече е бил на подобно място: припомни си покритите с лед долини на Уелс, когато чакаха врагът да се приближи още малко, за да изскочат и да сеят внезапна смърт. Камбаните на абатството продължаваха да бият. Корбет си припомни думите от псалма: „Ето, нечестивците изопнаха лък, туриха стрелата си на тетивата“. Дерош имаше право: имаше нещо странно. От дясната му страна излетя врана, след нея изсвистя стрела от арбалет. Профуча в мъглата и се заби в дървото зад тях. Корбет измъкна меча си и направи опит да успокои уплашения си кон. Чансън ругаеше. Ранулф се беше смъкнал от коня. Дерош си говореше полугласно. Корбет зачака втора стрела, но после се сепна от изненада.

— Сега ме чуйте! — от дясната им страна в мъглата прозвучава силен глас. — Сега чуй, кралски пратенико, предупреждението на Хюбърт, син на Фицърс, Всевиждащия. Не се меси, където не ти е работа.

— За Бога — извика Корбет, — покажи се!

— Показвал съм се и отново ще се покажа, кралски пратенико.

Ранулф понечи да излезе от пътя с измъкнат меч да се втурне в снега към мястото, откъдето идваше гласът.

— Спри! — заповяда Корбет. — В името на Бога, спри!

Конят на Корбет се размърда неспокойно. С измъкнат меч писарят се взираше в бялата мъгла. Ясно беше, че от търсене няма да има полза. Врана заграчи подигравателно и после се въззари тишина.

— Който и да е бил — заяви Корбет, — вече си е отишъл. Ако искаше да ни навреди, вече да сме разбрали.

Продължиха пътя си. Корбет с облекчение съзря стремително издигащите се стени на абатството. Грамадните му порти се разтвориха, щом наблизиха, и докато влизаха с тропот в обширния двор, към тях забързаха послушници, за да се погрижат за конете им. Корбет бавно слезе от коня си и отпусна напрежението в гърба и краката си. Каза на Ранулф да заведе Дерош и Чансън в къщата за гости.

— А ти, господарю?

— Ами, Ранулф — Корбет съмъкна дебелите си кожени ръкавици и потупа с тях по бедрото си, — смятам да целуна пръстена на абата, да връча препоръчителните си писма, да го полаская, да похваля както абатството му, така и къщата му за гости и да му благодаря надълго и нашироко.

Тръгна през сводестия портик към манастира и главните сгради на абатството.

Ранулф помогна на Чансън да настанят конете в конюшнята и после заведе Дерош в къщата за гости. Щом се настаниха по стаите, Ранулф донесе кошовете и сандъчетата на Дерош и лекарят се погрижи за язвата върху крака на Чансън. Почисти раната с вино и сложи билкова лапа, намаза я с мехлем и легко превърза отворената рана. Докато работеше, даде ясни наставления кога и как да се смени превръзката. За да разсее Чансън, бъбреше за болестите, които лекувал, най-вече за един случай на болестта на свети Антоний, при която кожата почервява, изсушава се и се пухка.

— Странно — измърмори Дерош, — според мен, цялата работа е в храната, която пациентите ми ядат: овес и царевица, които не са полезни, когато залежат.

— Ти лекува ли Паулентс? — попита Ранулф.

— Не — отвърна лекарят през рамо, — не съм го лекувал. С Касълдийн излязохме, за да ги посрещнем в Мобисон. Те само се чувстваха неразположени. Ако питаш мен, неразположението им се дължеше на пътуването по море, което може да извади от строя и вол. Когато пристигнаха в Мобисон, бяха потънали в пот и им се повдигаше. Посъветвах ги да полежат и толкова — Дерош сви рамене.

— Стражите и множеството постове бяха идея на Касълдийн.

— Бяха ли изплашени? — Корбет влезе през вратата. — Имам предвид Касълдийн и Паулентс?

— О, да — Дерош потупа коляното на Чансън, изправи се и отиде до легена, за да измие ръцете си. — Често се усамотяваха, говореха си шепнешком. Синът на Паулентс, прислужницата и съпругата му бяха много приятни, спокойни, малко притеснени от пребиваването си в чужда страна. Не казаха нищо необичайно. Подозирал, че са забелязвали угрожеността на сър Паулентс, а разбира се, тя си е имала причина, нали? И двамата с Касълдийн са получили заплахи.

— Но заплахите са започнали, когато Паулентс е пристигнал в страната.

— Да — потвърди Дерош. — Тогава вече е било късно да се върнат обратно у дома.

— Предупреждението е дошло в Дувър, нали?

— От това, което научих — Дерош разтри очи и се загледа в тавана, — излиза, че е така. Паулентс пристигнал в понеделник. Получил заплахата, когато влязъл в кръчмата, където щял да пренощува, преди да потегли за Кентърбъри. С него се срещнахме вчера следобед, вторник. Мисля, че сър Уолтър също е получил предупреждение в кметството. И в двата случая предупреждението е било на парче пергамент. На Паулентс пъхнали пергамента в ръцете. Касълдийн го открил сред куп молби, отправени до кмета от разни граждани. Разбира се, не можело да се разбере кой или къде ги е написал. Е — той посочи към кошовете, — мастър Ранулф, би ли ми помогнал с тях, ще съм ти много благодарен.

— Мосю Дерош?

Лекарят се обръна.

— Нека ти платя — каза Корбет и посочи с жест към Чансън.

Дерош само се усмихна и махна с ръка.

— За мен беше удоволствие — отвърна той с усмивка, — не забравяй да споменеш името ми в двора. Раната не е сериозна, малко е възпалена, но я почистих. Чансън вече ще може сам да се погрижи за себе си. Сигурен съм, че братята от лечебницата също биха ви помогнали. Сър Хю, може би по-късно днес отново ще се срещнем, нали?

Лекарят си тръгна. Корбет чу шума от стъпките му надолу по каменните стъпала. Тихо ругаещият Ранулф тръгна след него, натоварен с кошове и сандъчета. Корбет се приближи към Чансън, който се бе проснал на леглото като недъгав и полагаше грижи за крака си. Корбет се засмя и го потупа по рамото.

— Скоро ще се оправиш, Чансън. Постарай се да не се подиграваш на Ранулф за страха му от горите.

Корбет се прибра в стаята си. Влезе и веднага заключи и залости вратата, огледа се внимателно. Радваше се, че дойде тук, макар да се беспокоеше от нещата, които му предстоеше да направи. Отсядаше неизменно в абатства и приорати и тази стая показваше защо го прави.

Беше чиста, пометена и ухаеше приятно. Обзавеждането не беше пищно, но бе уютно. Цветни тъкани с изобразени на тях Страстите Христови украсяваха стените, както и дървено разпятие и позлатен по края диптих. Постелките на леглото изглеждаха чисти и колосани. Под прозореца със стъкла в оловни рамки имаше маса. Стаята можеше да се похвали още със стол, ракла и шкаф. Корбет погледна към своите собствени сандъци, ковчежета и кожените дисаги, взети от канцеларията, струпани на купчина в отсрещния ъгъл. Налагаше се да почакат. Отметна завесите на леглото и приседна на края. Събу ботушите си. Запита се какво ли прави Мейв в имението Лейтън. Сигурно е станала рано, както обикновено, заета с едно или друго, влиза в работната му стая, после излиза на двора. Затвори очи, дори в тази удобна стая на богатото абатство го обзе силен копнеж по дома.

Корбет седеше и се опитваше да събере мислите си. Чу как долу Ранулф влезе обратно в къщата. Дерош се сбогуваше на висок глас. Тъкмо щеше да стане и да отключи един от сандъците на канцеларията, когато чу глух удар по капака на един от отсрещните прозорци. Бързо се запъти към мястото на удара и внимателно бутна дебелите дървени дъски. Вътре нахлу силна струя студен въздух. На този прозорец нямаше нито стъкло, нито плътен пергамент. Чудеше се какво ли е причинило шума, когато съгледа дълбоко забита в дървото стрела от арбалет. Веднага се отдръпна встрани и се огледа. Отдолу беше дворът, а малко по-нататък имаше храсталаци, отрупани със сняг. Вероятно тайнственият стрелец се бе скрил тъкмо там, макар Корбет да не виждаше никакво движение или следи. Нападателят трябва да беше дошъл през защитната стена на абатството или да се е промъкнал през странична врата. Вероятно знаеше и къде е настанен Корбет. Писарят загледа стрелата от арбалет и забеляза парче пергамент, закачено на нея. Приклекна, леко приведе глава срещу студения вятър, разви връвта и взе пергамента. Бързо затвори дървените капаци, отиде до прозореца със стъкло и разгъна пергамента. На него бе написано следното предупреждение:

Така казва Хюбърт, син на Фицърс, Всевиждащия.
Веднъж те предупредих, кралски пратенико! Сега те
предупреждавам повторно. Не се меси в дела, които не те

засягат. Кажи на Едуард Английски, че с него все още нямам сметки за разчистване.

[1] Рабан Мавър Магненций (776–856) — теолог, абат на Фулда, архиепископ на Майнц и учен, чието творчество допринася дотолкова за развитието на немския език и литература, че получил прозвището Praeceptor Germaniae, „Учител на Германия“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

*Postquam Primus homo Paradiseum
liquerat...*

Gravi peonas cum prole luebat.

Загуби човекът Райската градина...

И горко загубата ѝ оплака.

„За убийството в
Линдисфарн“
Анонимен автор

Корбет съсредоточено разглеждаше пожълтялото и изпоцапано с пръсти парче пергамент. Можеше да е откъснато от който и да е ръкопис или книга, но редовете бяха изписани неумело и трудно се разчитаха. При по- внимателния оглед забеляза, че подобно на изпратеното до Касълдийн предупреждение, всяка дума е изписана грижливо, сякаш пищещият се е старал да наподоби писането на невръстен ученик. Не се съмняваше, че тайнственият убиец в гората го е последвал дотук и отново е нанесъл удара си. Остави парчето пергамент на масата и протегна ръце към топлината на пращащия огън в мангала. За миг и безпокойството му, и натрапчивият, сковаващ страх се върнаха. Ненавиждаше несигурността. Извикваше у него спомени за битките в Уелс, за внезапните засади: най-много се страхуваше от тях. Представи си как носителят на вестта галопира през покритите със сняг пътища до Лейтън, за да съобщи на Мейв, че е вдовица, а децата им сираци.

Корбет пое дълбоко дъх, прошепна една молитва и за да се успокои и да разсее мрачните мисли, затананика *Salve Regina*^[1]. Времето отминаваше. Подремна за кратко и се събуди от камбанния звън на абатството, който призоваваше монасите отново да се съберат.

— Изглежда, е време — прошепна той на себе си. — Като го знам мастър Грискин, той по-скоро ще подрани, отколкото да закъсне.

Корбет стана, примъкна ботушите по-близо до себе си и ги обу, подскачайки от крак на крак. Отвори един сандък и извади от него бойния си колан, в чиито ножници бяха затъкнати меч и нож. Извади още малък арбалет и колчан стрели. Взе плаща си, загаси свещта и отиде в съседната стая. Ранулф беше зает да дразни Чансън заради крака му. Корбет набързо му разказа случилото се. Ранулф поиска да разгледа парчето пергамент, но Корбет поклати глава.

— Засега няма да се занимаваме с него. Ако убиецът искаше да ме убие, щеше да се постарае повече. Опитва се да ме сплаши.

— Успява ли?

Корбет се усмихна иронично.

— Донякъде успява, но подозирам, че цели само да ме сплаши. Няма да посмее да убие пазителя на Тайнния печат тук, в Кентърбъри, това би навлякло кралския гняв върху града. Хюбърт Фицърс, Всевиждащия, е наясно какво би станало. Не, той иска да ме отдалечи от онова, което счита за свои дела, иска да не се меся, което, Ранулф, иде да подскаже, че той има неразчистени сметки с този град.

— В кметството ли отиваме, господарю?

— Не, Ранулф. Отиваме в параклиса „Сейнт Лазаръс“, тук, в абатството. Трябва да се срещна със стар приятел.

Корбет се завъртя на пети. Ранулф направи гримаса към Чансън, вдигна рамене, грабна колана и плаща си и забърза след него.

Тръгнаха по ледените сводести галерии, пресякоха отрупаните със сняг градини и през западната порта влязоха в църквата на абатството. Корбет поспря, за да се възхити на великолепието на нефа, чудо от въздушни сводове, възвисяващи се арки, массивни колони, трансепти, пасажи, параклиси, каменни статуи, ухилени чудовища по водоливниците и мрачни каменни саркофази. Прозорците от цветно стъкло бяха толкова дебели, че светлината едва-едва се процеждаше през тях, така нефът се превръщаше в пространство, изпълнено с танцуващи сенки, истинско преддверие между живота и смъртта — царство на душите, където духовете на мъртвите се носеха над свещите, които грееха като светлини от самия рай. Струйки дим от горящ тамян се извиваха и разнасяха благоуханието си. Шумът от ботушите им отекна необичайно силно по каменните плохи на пода.

Тръпки побиха Ранулф. Втренчи поглед през нефа към високата преграда пред мястото за хора, на която имаше кръст, лишен от всякакви украси, с разпнатия Спасител. През вратата в преградата се виждаха скамейките на хора и позлатеният край на високия олтар. Корбет нагласи колана, на който носеше меча и тръгна в полумрака. Ранулф го последва, мисълта за редящите се от двете му страни гробове, почти скрити в тъмнината, не напускаше съзнанието му. Въпреки усилията си да се образова, да се промени и да стане като господаря си, да разчита на фактите и сигурните доказателства, все още го тормозеха кошмарите и преживяното в детството. Измъчваха го описанията на пълчища демони, спотайващи се и дебнещи за плячка в мрака, разказите за чудовищата от водоливниците, които понякога оживявали, готови да се нахвърлят върху нищо неподозиращите жертви.

— Господарю — попита той, — какво търсим?

— Грискин^[2] — отвърна през рамо Корбет.

— Грискин? — засмя се Ранулф. — Грискин ли? Кой е пък той?

Зашо?

Корбет вдигна ръка, за да го накара да замълчи. Пресякоха нефа и влязоха в потънал в мрак параклис. Вляво над няколко стъпала имаше малък олтар, пред него стояха две молитвени столчета, зад тях имаше пейка. Тесният прозорец на отсрецната стена беше остьклен, но светлината, която влизаше през него, беше съвсем недостатъчна. Ранулф заразглежда стенописите, изобразяващи излизането на Лазар от гроба, Христос, изцеляващ прокажени, Нееман, военачалникът на сирийския цар, който се къпе във водите на Йордан по съвета на пророк Елисей.

— Грискин? — Корбет отдръпна меча си и седна на пейката. — Познавам го от времето, когато учех в Оксфорд. Наричахме го Грискин, защото много обичаше свинско, а ако трябва да съм честен — Корбет се позасмя, — и заради външния му вид.

Хвърли поглед към Ранулф.

— Не можеш ли да се сетиш кой е? Веднъж го срещнахме в Хазната в Уестминстър.

Ранулф кимна, макар че и животът му да зависеше от това, не можеше да се сети кой е Грискин.

— Няма значение — продължи Корбет. — Грискин не го влечаха много университетските науки. Лошото беше там — усмивката му се стопи, — че родителите му се разболяха от проказа. Напусна университета, за да се грижи за тях. Така и не завърши образоването си. Добър човек, Ранулф, с приятен глас, малко по-висок от моя, но когато пеехме *Christus Vincit...* — Корбет поклати глава и Ранулф едва не изпъшка. Изобщо не разбираще защо господарят му толкова се прехласва по пеенето. — Както и да е, родителите на Грискин починаха в болницата „Бетлем“ в покрайнините на Лондон, а Грискин помоли да го назначат в канцеларията. Стана куриер. Грискин притежава невероятен талант: той е изключителен следотърсач — Корбет потупа с крак по каменните плочи от настилката и впери поглед в разпятието на малкия олтар. — Няма друг като Грискин, той може да открие когото и да било. Когато се прибрахме от югозападните територии и негово величество кралят — Корбет положи усилия, за да не проличи сарказмът в гласа му — поискав от мен да заминем за Кентърбъри, той ми даде някои факти за случилото се тук. За Блексток и неговия полубррат, Хюбърт. Преди да тръгна от Уестминстър, изпратих писмо до Грискин, в което му разказвах каквото знам и го молех да претърси земите северно от Оруел, както и околностите на Кентърбъри, за следи от Хюбърт Монаха. Накратко, Ранулф, писах му, че ще се срещнем тук на този ден, между единайсет и дванайсет, в параклиса „Сейнт Лазарьс“ в абатството „Сейнт Огъстин“. Грискин би оценил този жест. Храни особена почит към този светец, заради паметта на родителите си.^[3]

— Сега е между единайсет и дванайсет — заяви Ранулф, — а той още не се е появили. Дали пък не закъснява заради снега?

— Не — поклати глава Корбет. — Получих съобщение от Грискин, че ще дойде. Той винаги спазва дадената дума. Щеше да ме предупреди, ако не може.

Корбет се канеше да се изправи, когато изведнъж дъхът му секна и той посочи олтара.

— Ранулф!

Отначало Ранулф не виждаше какво сочи. После го съгледа, на поръбената с бяла дантела покривка на олтара лежеше малък златен кръст на сребърна верижка.

— Господи помилуй! — Корбет пое дъх и се изправи. Втурна се между молитвените столчета, изкачи стъпалата и сграбчи кръстчето и верижката. Когато го завъртя, то заблестя в полумрака.

— Какво има, господарю?

— Този кръст! Майката на Грискин му го е дала, когато е напуснал селото си в Норфолк, за да иде в Оксфорд. Пазеше го като свое най-голямо съкровище. Пръстите му непрестанно си играеха с него, никога не го сваляше, дори когато се къпеше, бръснеше или преобличаше.

— Дали не го е оставил като знак, господарю?

— Не — Корбет отвори кесията си и сложи верижката в нея. — Кръстът може да означава само едно, Ранулф: Грискин няма да...

Гласът му потрепери. Корбет се върна при пейката, седна и скри лицето си в ръце, за да уталожи собствените си страхове. За миг си припомни как заедно с Грискин залитаха по Търл Стрийт в Оксфорд и пееха с пълно гърло. И двамата се бяха присъединили към хора на църквата „Сейнт Мери“, за да пеят, колкото им душа иска. Спомените заприиждаха: как Грискин винаги беше готов да се пошегува и да се разсмее, как обичаше чашата с кларет и препечена свинска пържола. Корбет усети как сълзи изпълват очите му. В сърцето си знаеше, че Грискин никога, никога не би свалил и оставил верижката. Само ако е бил нападнат...

— Кой го е убил? — попита хрипливо Ранулф.

Корбет криеше лицето си в ръце и чакаше сълзите да пресъхнат, после погледна към него.

— *Facile dictum*, лесно е да се каже, Ранулф. Щом Грискин е издирвал Хюбърт Монаха, рано или късно това се е разчуло. Някъде, дали тук или в Съфолк, Грискин е бил убит. Трябва да е носил със себе си мояте писма с подробностите за срещата ни тук. Убиецът му — а аз подозирам, че това е Хюбърт Монаха — е оставил верижката едновременно като насмешка и предупреждение.

Корбет с усилие овладя треперенето си. Изведнъж му стана студено. Беше навлязъл дълбоко в този мрачен случай. Често беше усещал границата, която минаваше между него и онези, които преследваше, в името на Короната — престъпниците, разбойниците, главорезите, но този път беше различно.

— Защо? — попита Ранулф, сякаш се досещаше какво минава през ума на Корбет. — Защо му е било да убива Грискин?

— Защо ли? — Корбет впери поглед в разпятието на стената. — Адам Блексток е бил убит от Паулентс и Касълдийн, които са имали подкрепата на негово величество краля. Кралят им е осигурил отряд уелски стрелци, стрелци с арбалет, позволил им е да използват карти, пристанищни съоръжения в Лондон, Дувър и Петте пристанища. Хюбърт води война за отмъщение. Тук не става дума само за изгубеното съкровище, а за мъст! Отмъщение към Паулентс, което вече е извършено. Срещу Касълдийн...

— И срещу Короната ли? — попита Ранулф.

— Да, Ранулф — обърна се Корбет. — Срещу краля. Предупредих Касълдийн да внимава, макар че самите ние сме не по-малко уязвими от него.

Корбет обходи с поглед параклиса, после стана и си тръгна. Поспря се в нефа, загледан в преградата към хора. Устните му се движеха, сякаш се молеше. Участта на Грискин стана негов кошмар: беше въвлечен в тайно, тъмно дело и някой ден от мрака и него можеше да застигне кама или стрела. Полагаше усилия да овладее страховете си. Зад него Ранулф зорко наблюдаваше господаря си.

— Щом ще ни преследва, да го преследваме и ние — прошепна той.

Корбет кимна, прекръсти се, коленичи пред олтара и излезе от църквата.

Малко по-късно вече бяха оседлали конете си и се готвеха да излязат от покрития с мокър сняг двор, когато забързан се появи икономът.

— Сър Хю — задъхано рече той, — има едни хора, които се наричат „Веселяците“...

Корбет се наведе и стисна рамото на иконома с облеченната си в ръкавица ръка.

— Ти си брат Улфстън, нали?

— Да, сър Хю.

— Къде са „Веселяците“?

— Лагеруват в гробището близо до Лангпорт Роуд...

— Дошли са за подслон — заяви Корбет. — Моля, братко...

— Тук не могат да останат — промърмори брат Улфстън, потупвайки тънките си устни с пръсти. Изразът на костеливото му, бледо лице непрекъснато се менеше, изведнъж във воднистите му сини очи изгря усмивка. — Сетих се. Разполагаме със старата къща на свещеника близо до църквата „Сейнт Панкрас“. Сигурен съм, че ще могат да се настанят там. Абатът ще даде съгласието си. Къщата се намира на югоизток оттук. Ще видя какво мога да сторя, но, сър Хю — избърбори той, — има още нещо.

Корбет потисна въздишката си.

— Един прокажен — възклика брат Улфстън, дъхът му излизаше като гъста пара в мразовития въздух. — Нарича се Търговецът на души и Пазителят на съкровището Христово. Остави следното съобщение при стражата на портата: „Предайте на сър Хю да мине през къщата ни на пътя за Куенингейт. Предайте му, че имам за него съобщение — брат Улфстън отвори очи и се намръщи. — Да, точно така. Кажете му, че имам да му кажа нещо за Грискин.“

Корбет не се нуждаеше от втора покана. Благодари на иконома и излезе от абатството. Заобиколи високата защитна стена и продължи по главния път към Куенингейт, голямата източна порта на Кентърбъри. Широкият път бе все още заледен и обкованите с желязо каруци бавно проскърцваха надолу към градските пазари. Тъкмо минаваше пладне и градските камбанни зазвъняха в мъгливия въздух, за да отбележат часа за почивка на работниците, време да кажат няколко молитви, а после за хапване. Ранулф се сети, че е време за ядене и потри къркорещия си корем. Само че старият господар Кисела физиономия имаше работа, затова първо щяха да свършат работата, а после да ядат и пият. Преминаха през кръстопът. Под широките рамене на бесилката на ръчна количка бе стъпил монах. От двете му страни стоеше по едно зънешо момче със запален фенер в ръка. Скрил мършавото си лице в голямата си качулка, монахът редеше заупокойна молитва, знак на милост към умрелите на бесилката през изминалния месец. Думите му се низеха, страховити и смразяващи кръвта:

— *Той изнури силите ми в пътя, съкрати дните ми.*

Корбет си припомни за горкия Грискин и щом отминаха тихо довърши стиховете на псалма.

— *Аз рекох: Боже мой! Не ме грабвай в половината на дните ми.*

Придърпа диплите на плаща си над устата и носа и внимателно се озърна наляво и надясно, където се простираха потъналите в сняг поля, чак до обвитите в скреж дървета.

Малко по-късно, мърморейки срещу снега, той попита за пътя тътрещ се към града амбулантен търговец. Свърнаха от главния път и хванаха страничен път надолу към болницата за прокажени. Ранулф изобщо не беше съгласен с действията на господаря си. Корбет свали краищата на плаща си, наведе се и потупа спътника си по рамото.

— Не се притеснявай, Ранулф, смъртта няма да те настигне тук. Заразата се разпространява при допир и при продължителна близост, така че ние сме в безопасност.

Пред погледите им се изправиха сивите варовикови стени на болницата. Портата беше заключена и залостена, макар да имаше направена пъртина до нея. Корбет слезе от коня и похлопа на вратата. Веднага прозвъня камбана и Ранулф чу страховитото подрънкване на звънчетата на прокажените. Вратата изтрака при свалянето на резетата. Корбет се върна и отново се качи на коня. Три облечени в тъмни дрехи фигури се измъкнаха през полуотворената странична врата, докато и Ранулф, и Корбет се мъчеха да успокоят конете си. И тримата бяха облечени в пъстри дръпки под тъмните плащове, лицата и ръцете им бяха увити с парцали, оставени бяха пролуки само за очите и устата. Краката им бяха защитени от дървени обувки.

— Какво има? — фигурата в средата пристъпи напред.

— Аз съм сър Хю Корбет, кралски пратеник в Кентърбъри...

— Е, сър Хю, кралски пратенико — заяви мъжът с мек и melodичен глас, — аз съм Търговецът на души и държа — протегна напред ръка — ключа към съкровището Христово, а именно Неговите окаяни души.

Корбет отвори кожената торба, пристегната за седлото му и извади кесийка с подрънкващи в нея монети. Подкара коня си да пристъпи по-близо, пусна кесията в протегнатата ръка на мъжа и се вгледа в засмените му очи.

— Защо се наричаш Търговец на души?

— Защото, сър Хю, обещавам на онези, които се грижат за нас, също като в добра търговска сделка, че ще продам душите им на Бог — повдигна кесията. — Благодаря ти за нея. Това — той посочи с ръка застаналите малко зад него свои спътници — са окаяните души на

Христос. Напълни стомасите им, сър Хю, и ще напълниш Христовото съкровище. Защото дадеш ли чаша вода на някои от тези хора, дал си я на Него.

— Ами Грискин? — попита Корбет. — Казал си, че имаш съобщение за мен.

— Познавам Грискин — отвърна Търговецът на души. — Срещал съм го.

— Срещал си го — Корбет затвори очи и се усмихна. Ама разбира се — прошепна той.

— Родителите на Грискин бяха прокажени — продължи Търговецът на души. — Грижеше се за тях и не се зарази, не пострада. Не се страхуваше от нас.

Корбет кимна. Беше забравил за пълната липса на страх от прокажените у някогашния си приятел.

— Ето така обикаляше наоколо — продължи Търговецът на души. — Кой ще доближи един прокажен? Стояхме пред градските порти, просехме милостиня. Ушите ни може и да гният, но чухахме едно друго за този-онзи. Мога да ти кажа всичко за Кентърбъри, сър Хю. Как лейди Аделиша Деконте е задържана в подземието на кметството по обвинение, че е убила съпруга си, както и за смразяващото кръвта престъпление, извършено в имението Мобисон. Виждаш, сър Хю, че всичко стига до нас. Хората си въобразяват, че не съществуваме. Ние сме като дърветата, покрай които минават, без да им обръщат внимание, но ние сме тук и слушаме. Мастър Грискин обикаляше насам-натам. Посети нашите братя в Съфолк, обиколи градовете и селата там, после се върна в Кентърбъри. По онова време се правеше на невъздържан в нравите писар, но когато решеше, се обличаше като прокажен — Търговецът на души потупа жълтата звезда, извезана на лявото му рамо. — Тогава идваше тук. Добър човек беше той, сър Хю.

Търговецът на души сграбчи юздите на коня на Корбет.

— И какво каза? — попита Корбет.

— Според него беше открил истината за някакъв случай, свързан с отшелническо убежище близо до Оруел — прокаженият сведе поглед към земята. — А, да, казваше, че ще се види със свой добър приятел, макар и да не спомена името ти, сър Хю. Научих го по-късно. Казваше,

че тайната била свързана с отшелническото убежище и неговия параклис, „Свети Симон от Скалите“, така казваше.

— Какво се случи после? — попита Корбет.

— Напусна ни. Каза, че се връща обратно в Съфолк. Защо, сър Хю? Ще се върне ли пак?

— Не — отвърна Корбет. — Грискин е мъртъв.

Търговецът на души се прекръсти припряно.

— Бог да го прости — прошепна той. — Как е станало, сър Хю, злополука ли е?

— Убийство! — отвърна Корбет. — Но аз ще бъда ръката на Божието възмездие — наведе се и потупа прокажения по рамото. — Обещавам ти, Търговецо на души. Споменавайте ме в молитвите си и вземете — Корбет отвори отново кожената си торба и притисна още една малка кесия към ръката на мъжа. — Прибавете това към Христовото съкровище.

Тъкмо щеше да обърне коня си, когато прокаженият заговори.

— Не забрави ли нещо, сър Хю?

Корбет укроти коня си.

— Какво? Какво да съм забравил?

— Грискин издирваше Хюбърт Монаха, мъж, който преследва престъпници срещу заплащане, полубрата на пирата Блексток.

— Знаеш ли нещо за него? — попита Корбет. — Впрочем как да съм сигурен, че това не си ти?

Търговецът на души се засмя, а смехът беше весел.

— Появрай ми, сър Хю, не съм Хюбърт Монаха. Грискин говореше за него и каза, че бил мъж с велика дарба да се преструва и с много проницателен ум. Казват, че и той е от малцината, които не се страхуват от нас.

— Някой от твоите братя срещал ли го е? — попита Корбет.

— Преди много, много години. Един от нашите събрата, вече покойник, ходел заедно с него в манастирското училище, магистър Фулберт преподавал и на двама им. Това е всичко. Но както казах, ние седим край градските порти и входове, слушаме какво си говорят другите. Ти го преследваш, сър Хю, нали? Пожелавам ти всичко най-добро. А сега, Бог да бъде с теб. Казах ти всичко, което знам.

Корбет поблагодари и отново се присъедини към Ранулф. Тръгнаха обратно по пътя към Куенингейт. Минаха през отворената

сводеста градска порта и Ранулф се заозърта. Вече беше посещавал Кентърбъри с Корбет, но тогава бяха видели само покрайнините, не самия град. Той нямаше нищо общо със смълчаното поле. Въпреки снега и леда, мястото беше оживено като разбунен кошер. Широките главни и странични улици бяха претъпкани с хора, вълнуващо се, пъстро море, защото тълпата се местеше от един към друг пазар. Наложи се Корбет и Ранулф да слязат от конете и да ги водят за юздите, докато си пробиваха път покрай старата градска стена, надолу към величествената каменна катедрала и после по Бъргейт Стрийт, която водеше до самия център на Кентърбъри.

От двете страни на главната улица се редяха големи красиви къщи и величествени домове на търговци и видни граждани. Имаше богати къщи, измазани с розов и бял хоросан и с кръстосани по фасадите черни греди, всеки етаж се издаваше над другия и стоеше на здрава каменна основа. Гравираните, украсени с позлата и изрисувани входове и фронтони на къщите се извисяваха над шумотевицата по Бъргейт Стрийт. Домашни прислужници, коняри, момчета от кухнята и други слуги се бълскаха, за да купят провизии за господарите си. Билкарки и млекарки разгорещено хвалеха стоката си. Чиракета подскачаха, за да привлекат вниманието им, като ги ловяха за ръкавите, а после се връзаха зад широките сергии, издигнати пред къщите под грамадни опънати чергила. Бедняците просеха за милостиня, докато богатите, с блеснали очи, румени страни и бяла кожа вървяха достолепно, облечени в коприна и златоткан брокат. На главите си носеха качулки, завързани с шнурчета около вратовете им. На раменете си носеха мантии от вълна, украсени със злато и сребро пояси пристягаха кръстовете им. Покрити със сажди ковачи с грамадни престилки стояха пред ковачниците и приканваха клиенти, а зад гърбовете им водата във ведрата вреще от потапяното в тях нажежено до червено желязо. Жените на търговците, в скъпи рокли, обточени с хермелин, пъстри и подплатени с пухкави кожи, оглеждаха сергиите и пазаруваха. Щут обикаляше из навалицата и предлагаше да се преметне през глава. Напълно обръснатата му глава беше покрита с налепени пачи пера. Старица с поднос пискливо викаше, че нейните билки щели да изцелят всяко страдание. До нея певец, разказвач на истории, обясняваше как в Ефес Седмината спящи^[4] се обърнали на лявата си страна, мрачно предзнаменование, че идат още по-опасни

времена. Каруцари се мъчеха да си проправят път, докато по-предприемчивите граждани бутаха ръчни колички, пълни с продукти. Кучета лаеха, група деца изпусна угоено прасенце, което хукна през главната улица, следвано от цяла тълпа невръстни мъчители.

Подминаха главния вход на катедралата. На Ранулф му се искаше да я видят отвътре, но Корбет каза, че ще я посетят по-късно. Продължиха пътя си нагоре и навътре, към огромния двор на кметството — измазана триетажна кирличена сграда, облицована с дърво, издигната върху основа от медножълт камък. Разтичаха се слуги, за да ги питат по какви дела са там, но щом видяха кралската заповед на Корбет, начаса станаха работелни, предложиха да се погрижат за конете им. След като Ранулф приключи с тази задача, влязоха в кметството, завиха вдясно към главната зала — дълго, ветровито помещение, чиито прозорци и врати бяха покрити с тежки завеси.

Поседяха малко на една пейка, докато служителят изчете на висок глас опис на собствеността на някакъв покойен гражданин:

— ... три парчета канава, дванайсет бъчви, две бъчонки, четири бутилки, шест кожени съда...

Корбет слушаше как звънкият глас на мъжа се извисява и затихва. Можеше да се възползва от властта си, да покаже печата, да изиска незабавна среща с кмета, но искаше да посъбере мислите си, а като наблюдаваше Ранулф, разбра, че и за спътника му важеше същото. Поне скованите му от студ ръце започнаха да се посгряват на огъня от мангалите, пълни с въглища, които пращяха и блещукаха във всеки ъгъл. Тъкмо щеше да се изправи, когато през вратата влетя вратарят и развълнувано замаха към него.

— Сър Хю, мастър Ранулф! — задъхващ се той. — Негова милост се извинява, моля, последвайте ме.

Поведе ги нагоре по стълбите към богато обзаведена стая, украсена с дебели gobleni и затоплена от ниски горящи мангили, наредени около голяма маса, поставена в средата. Корбет и Ранулф едва бяха пристигнали и свалили плащовете си, когато сър Уолтър Касълдийн влезе. Носеше дълга тъмноморава мантия, пристегната на кръста със сребрист шнур. На врата си имаше златна верига — знак за заемания от него пост. Krakата му бяха обути в меки полуботуши. Беше избръснат, а косата му — току-що пригладена. Изглеждаше по-

спокоен и овладян в сравнение с предишната им среща сутринта. Поздрави Корбет и Ранулф и с жест посочи столовете с високи облегалки пред гравирания мангал, похлупен с островръх капак със ситни дупчици, през които из стаята се разнасяше уханието на билките, поръсени върху въглищата. Щом седнаха, слугите поднесоха бисквити, подсладени с шафран и вино с подправки, от което се носеше силен мириз на канела. След като слугите си тръгнаха и затвориха вратите след тях, сър Уолтър обясни, че се намират в личната му приемна. Посочи различни скъпоценни предмети, които украсяваха отворения шкаф на отсрещната стена: позлатената по краищата солница от яспис, лъжиците, чинийте, подносите, каните, купите, бокалите и гърнетата, всичките от благороден метал и инкрустирани със скъпоценни камъни. После им разказа за произхода на диптихите по масите и раклите, както и на изображенията по бродираните гоблени, изобразяващи градски гербове, този на Касълдийн, както и страховитите сцени от мъченичеството на Бекет.

След като тези обяснения приключиха, Корбет учтиво отхвърли предположенията на Касълдийн за станалото в Мобисон и накратко осведоми кмета за събитията след напускането на зловещата къща по-рано през деня: нападението в гората, стрелата от арбалет, забита в един от капациите на стаята му в къщата за гости, изчезването на Грискин и голямата вероятност да е убит. Касълдийн се разтревожи, закърши пръсти, от време на време се привеждаше към мангала за малко топлина.

— Получавал ли си нова заплаха? — припряно попита Корбет.
Касълдийн кимна.

— Да, звучеше като тази на Паулентс — притвори очи. — „... Претеглен си на къпоните и си намерен твърде лек.“^[5] Наказанието ми ще е заради смъртта на брат му — отвори очи и впери поглед в Корбет.
— Под мантията, сър Хю, нося лека ризница. Нося кама, където и да ида. Уендовър или някои от моите стражи ме придружава. Дошло е съдно време — Касълдийн се опита да потисне отчаянието си. — Хюбърт се е завърнал, за да откъсне плодовете на своето отмъщение срещу Паулентс, мен и Короната. Иска да накара всички нас да страдаме.

Замълча при влизането на някакъв слуга, който обяви, че лекарят Питър Дерош чакал долу.

Касълдийн вдигна ръка.

— Помоли го да изчака — извика той през рамо. — После може да се присъедини към нас.

— Паулентс не е бил заплашван в Германия, нали?

— Не — Касълдийн потвърди. — Чак когато пристигна в Дувър.

— Ами ти?

— Вчера и тази сутрин пак — отвърна Касълдийн. — Начинът е един и същ: малък свитък пергамент лежеше в залата сред други обикновени тъжби. На бележка, привързана към него с връв, бе написано моето име. Донесъл го някакъв писар. Искаш ли да го видиш?

Без да дочака отговор, стана и се запъти към малка странична маса, отключи едно ковчеже и донесе онова, което Корбет очакваше: пожълтяло парче пергамент, което може да е откъснато отвсякъде. Думите бяха написани дебело с мастило, сякаш от дете, и повтаряха по-ранните заплахи.

— Всеки — нечuto рече Касълдийн — може да го е написал.

— Имаш ли описание на Хюбърт Монаха? — попита Корбет. — Роден е в Кентърбъри, хората трябва да го знаят.

— Като млад мъж в бенедиктинския орден — Касълдийн седна, — го описваха като симпатичен, винаги представителен, учтив, блестящ учен. По-късно се присъединил към монасите от Уестминстър, но напуснал, за да стане *venator hominum*. Поне доколкото ни е известно, Хюбърт много рядко е идвал в Кентърбъри. Опитвал се да гони плячката си около земите между Петте пристанища на южното крайбрежие и на север, към Съфолк, около град Ипсуич. Това е добър ловен район за такива като него. Залавял престъпниците и ги водел в града. Естествено, когато го правел, лицето му винаги било старателно прикрито с качулка, което не е противозаконно. Винаги е можел да се оправдае с факта, че се налага да крие външния си вид, та да може по-лесно да залавя онези, които се таят в мрака извън закона.

— Следователно нямаш истинско негово описание?

— Никакво — съгласи се Касълдийн. — Не открихме нищо и за навиците му, къде яде, пие и спи. Притежава ли някакъв имот? В кой град или графство живее? Той е истински скитник, сър Хю, идва и си отива като морски бриз.

— Как обаче може да е на две места едновременно? — попита Ранулф. — В понеделник в Дувър е донесено съобщението на Паулентс, и по същото време и на теб в Кентърбъри — сви рамене. — Разбира се, възможно е някой — въпреки снега — да е изминал пътя от Дувър до Кентърбъри и да е доставил и двете съобщения.

— Или пък да е уредил да ги предадат — заяви Корбет. — Мога да ида на улицата и да наема дузина дечурлига и в замяна на пени да изпратя съобщение на този или онзи.

— Но абатството? — попита Касълдийн. — Как е могъл да влезе в църквата на абатството „Сейнт Огъстин“?

— Пак е много лесно — отвърна Корбет. — Предполагам, че мастър Хюбърт е бил умело предрешен. Може да е бил облечен като послушник и така да е влязъл отвъд защитната стена. Не би било трудно. Хората влизат и излизат, Кентърбъри е оживено място и „Сейнт Огъстин“ не прави изключение.

Касълдийн кимна и впери поглед в разпятието на стената.

— Мислиш, че е убил твоя човек, Грискин, така ли?

— Да — отвърна Корбет, — но само Бог знае къде, как и защо. Грискин е разпитвал за него, рано или късно е стигнало до Хюбърт. Подозирам, че плаща на съдържателите на кръчми да го осведомяват. Налага му се, щом преследва някой разбойник. Грискин е мъртъв — заяви Корбет. — Никога не би свалил от врата си този златен кръст! Не и докато е жив.

Корбет стана и протегна ръце над мангала. Порадва се на топлината, после погледна към прозореца. От пристигането му в Кентърбъри бе минало немалко време. Трябаше да помисли, да поразсъждava, да открие къде наистина се крие врагът и после да замисли клопка.

— Сър Хю? Какво мислиш?

— Въпросът с Мобисон ще трябва да почака. Какво ще стане с лейди Аделиша Деконте?

— Ще бъде изправена на съд — заяви Касълдийн. — Кралят ме помоли да го отложа, за да може вие да разследвате случая. Въпреки това, след Нова година и Богоявление, ще изтекат дванайсетте дни коледни празници и тогава ще проведем съдебното заседание. Няма да е по-късно от празника на свети Хилари.

Касълдийн се изправи. Беше изплашен. Непрестанно придръпваше обточената с кожа мантия и не изпускаше от очи вратата.

— Поканих мастър Дерош и Лечлейд — продължи Касълдийн припряно.

Забеляза учудването на Корбет.

— Това е слугата на сър Рауф Деконте, но се опасявам, че няма да ни е много от полза. Той е непоправим пияница. Ще доведат лейди Аделиша. Наредих да ѝ изпратят чисти дрехи, ще ѝ позволят да се

измие и преоблече. Прислужницата ѝ Беренгария ще ѝ помага — Касълдийн отиде и погледна часовата свещ, закрепена на метален шип.

— Денят е към края си — промърмори той, сякаш на себе си. — Сър Хю, най-добре да започваме.

[1] Един от най-известните антифони, посветени на Дева Мария.

— Бел.прев. ↑

[2] Griskin (англ.) — прасенце, свинска пържола. — Бел.ред. ↑

[3] Тъй като в притчата за богаташа и бедния Лазар (Евангелие от Лука 16:20-31), Иисус говори за прокажен, през XII век болни от проказа рицари-хоспиталиери основават ордена „Свети Лазар“, вземайки Лазар за свой покровител, и създават болница за прокажени в Йерусалим. — Бел.ред. ↑

[4] Според преданието това са седмина млади християни, които император Деций се опитал да накара да се откажат от вярата си. Те намерили убежище в една пещера, а императорът наредил да бъдат зазидани живи. Младежите останали в пещерата в продължение на 177 години, докато тя не била отворена отново. За изненада на всички, те не били мъртви, а просто се събудили от съня, който Господ им дарил, за да ги запази живи. По-късно биват провъзгласени за светци. — Бел.ред. ↑

[5] Книга на пророк Даниил, 5:27. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Regis regum rectissimi prope est Dies Domini.

Денят на Бог, най-справедливия цар на
царете, е съвсем близо.

Свети Колумба

Корбет седеше начело на масата, от дясната му страна беше Ранулф. На пода до тях лежаха коланите с мечовете им. Ранулф отвори чантата с принадлежностите за писане, извади пера, мастилници, пемза, съд с пясък, нови свитъци пергамент и парчета червена панделка. Стаята се изпълни с хора. Припряно влезе Дорош, усмихна се на Корбет и Ранулф и седна на пейката. След него дойде Лечлейд, мръсен, сивокос, тътрещ краката си, с подпухнало червено лице, отличаващо се с чупен нос и грозни брадавици. Беше небръснат и вонеше на ейл. Излинялата му туника беше цялата в петна, парцаливи ръкавици покриваха дебелите му мръсни пръсти. Поклони се на Корбет и седна до лекаря, който отвратено сбърчи нос от вонята на съседа си.

Не след дълго обкръжени от градски стражи влязоха лейди Аделиша и прислужницата ѝ Беренгария. Корбет се изправи, поклони се и с жест ги покани да седнат на отсрещния край на масата. Хвърли поглед към Ранулф и едва прикри усмивката си. Старшият писар от канцеларията на Зеления печат имаше славата на голям почитател на женската красота, а не ще и дума, лейди Аделиша беше красива. Беше средна на ръст, с гъвкава снага и прекрасна лебедова шия. Имаше почти съвършено лице, обрамчено от бяла ленена пребрадка. Заради гладкото си чело, извитите вежди, големите, красиви очи, кожата с цват на слонова кост и устните, алени като разцъфнала роза, напомняше на Корбет на девойките от църковните стенописи. Дрехите ѝ бяха скромни — синя, обточена със сребро рокля, пристегната от

златист шнур, никакви пръстени, нито гривни не проблясваха по нея, но от милата ѝ усмивка и изящните ѝ движения стаята като че ли засия. Беренгария беше пълна нейна противоположност: румена, тъмнокоса, с лукаво изражение. Погледът на наситено сините ѝ очи се спря на Корбет, после прехвръкна към Ранулф, тя се поизвърна и го загледа изпод полуспуснатите си клепачи.

Най-после Касълдийн влезе в стаята, потънал в диплите на аленочервената си служебна мантия. Докато сядаше срещу Ранулф, Уендовър затвори врата и постави стражка пред нея.

— Лейди Аделиша — започна Корбет, — съжалявам, че се срещаме при тези обстоятелства, но както ти е добре известно, ти си обвинена в тежко престъпление: убийството на своя съпруг. Обърнала си се с молба към краля, затова негово величество поиска от мен да разследвам случая. Въпреки това трябва да те предупредя, че щом свършат празниците, вероятно на празника на свети Хилари, ти ще трябва да се изправиш пред сър Уолтър и други двама съдии. Те ще разгледат случая и ще се произнесат по него.

— Известни са ми отвратителните обвинения, повдигнати срещу мен — отвърна лейди Аделиша с изненадващо спокоен глас. Изражението на лицето ѝ вече не беше мило, а твърдо и непоколебимо.
— Невинна съм по всички обвинения.

— Лейди Аделиша — заяви Корбет властно, — дали е така ще решават съдебните заседатели и кралските съдии. Колко време бяхте женени със съпруга ти?

— Около две години.

— А какъв беше бракът ви?

— Като съюз между куче и котка — рязко отвърна тя. — Кралят беше мой настойник. Не исках да се омъжвам за сър Рауф, но — ръцете ѝ трепнаха — нямах избор в този случай. Кралят настоя — замълча. — Мразех Деконте, признавам. Всяко негово докосване ми беше противно.

— Но парите му не бяха противни! — обади се, заваляйки, Лечлейд.

— Млъкни! — лицето на лейди Аделиша стана алено от ярост, тя хвърли поглед към просналия се от другата страна на масата Лечлейд.

— Ти си един нищо и никакъв пияница, който се налива от сутрин до вечер. Залиташи и вониш!

Лечлейд се усмихна пиянски и се залюля напред-назад на пейката.

— Лошо ли се отнасяше с теб съпругът ти? — попита Корбет. — Биеше ли те?

— Бях му казала, че и с пръст да ме докосне, ще го убия — гласът на лейди Аделиша беше непоколебим.

Корбет се опита да потисне обземащото го усещане за безпомощност. Имаше си работа с красива, млада жена, омъжена против волята си за стар скъперник, когото е ненавиждала. Повтореше ли същите думи по време на процеса пред съдиите и достопочтените съдебни заседатели...

— Лейди Аделиша — вдигна ръце Корбет, с ясното съзнание, че перото на Ранулф с проскърцване записва думите му върху пергамента. — Налага се да те предупредя, че е добре да бъдеш по-предпазлива.

— Предпазлива съм — рязко му отвърна тя. — А също така съм и невинна. Може и да съм ненавиждала съпруга си, от дъното на душата си да съм мразела развратните му нрави и низостта му, но не съм го убила. През онзи ден не бях в къщата.

— В коя къща? — попита Корбет.

— Суитмийд манър^[1] — засмя се, сякаш видя подигравка в името. — Господарска къща, красив градски дом, сър Хю, намира се между тамплиерския приорат и мелницата на абатството „Сейнт Огъстин“.

— През онзи четвъртък — попита Корбет, — празника на свети Амброзий, какво точно се случи?

— Станах рано сутринта и закусих. Върнах се в стаята си, за да се измия, преоблека и пригответя за деня. После с Беренгария решихме да идем до пазара пред църквата „Сейнт Андрю“. Излязох малко преди пладне.

— А кога се върнахте?

— Трябва да е било някъде между четири или пет. Помня, че чух камбаната на пазара.

— И така, в този мразовит декемврийски ден — попита Корбет — вие прекарвате почти пет часа на пазара? Никъде другаде не сте ходили, така ли?

Лейди Аделиша хладнокръвно устоя на погледа му. Корбет забеляза как за миг Беренгария трепна и си обеща да се върне отново на въпроса.

— После какво стана?

— Прибрах се в къщата. Смрачаваше се. Беренгария ми донесе фенер. На пазара бяхме наели две момчета за придружители. Когато на връщане влязох през главния вход, лекарят Дерош ме чакаше. Беше събудил Лечлейд и повикал отец Уорфелд.

Корбет вдигна ръка.

— Ти, сър — посочи към слугата, който тъкмо си бършеше носа с опакото на ръката си. — Господарката ти е излязла по обед. Ти какво прави?

— По-добре я питай къде е ходила! — отвърна Лечлейд.

Наложи се Корбет да удари с юмрук по масата, за да възстанови реда.

— Сър, придържай се към въпросите ми, иначе ще прекараши известно време в подземията на кметството. Какво прави онзи следобед?

— Ами — подсмръкна мъжът — знаех, че господарката е излязла и че сър Рауф ще е в работната си стая, затова слязох до „Зеления крал“ — една кръчма наблизо — и си купих кана ейл.

— Сър Рауф не държеше ли ейл в къщата?

— Не, сър, само вино в избата и го държеше под око. Както и да е, върнах се с ейла, занесох го в стаята си, заключих вратата, изпих го и съм заспал. Бях си добре като прасе в кал, докато този натрапник — Лечлейд удари лекаря по ръката — не пристигна и не захлопа по вратата.

— Всички врати ли бяха заключени?

— Всички. Господарят ми много държеше да е така. Сутрин, обед, вечер, по всяко време, дори да бяхме у дома, вратите бяха заключени и залостени. Ако някой излезеше, вратите се заключваха и залостваха след него. Същото важеше и за стаята на сър Рауф, но от нея ключ имаше само той.

— Ами стаята на лейди Аделиша?

— Тя си имаше ключ за нея, както имаше и господарят.

— Продължавай — нареди Корбет.

— Ами тогава се събудих. Отворих прозореца. Погледнах надолу и видях лекаря да стои и да вика. „Лечлейд“, викаше той, „какво става? Искам да видя сър Рауф!“ А аз му отговарям „Какво да става — нищо.“ Слизам по стълбите, отключвам предната врата и той влиза, целият такъв наперен, надут, любопитен, привикнал да се пъха, където не му е работа.

Лицето на Дерош остана непроницаемо при тези обиди.

— И? — попита Корбет. — Мастър Дерош, може би ти по-добре ще ни обясниш как си се озовал там.

— Аз лекувах сър Рауф —бавно отвърна Дерош. — Често го посещавах. Плащаше ми добре в сребро. Мъчеше го ту едно, ту друго неразположение. Сядах и се поразговаряхме, после си тръгвах. Сър Хю, нали разбиращ, Рауф Деконте рядко излизаше от къщата си. Реших да го посетя в средата на следобеда в деня на свети Амброзий, но когато пристигнах, сър Рауф не ме посрещна. Реших, че нещо не е наред. Едва събудих Лечлейд, който слезе и ме пусна в къщата. Вдясно на входа е голямата зала на къщата. Вляво е работната стая на сър Рауф. Почуках на вратата му, но не последва отговор. Капаците на прозорците бяха залостени, излязох и надзърнах през една пролука, видях, че в стаята гори свещ. Сър Рауф никога не би оставил свещ да гори в негово отсъствие. Беше много внимателен, как да се изразя: предпазлив човек. Тропахме на вратата, но отново не последва отговор. Подозирах, че се е случило нещо ужасно. Но исках да присъства и друг свидетел, а той — Дерош посочи към Лечлейд, — той е роден пияница. Излязох от къщата и наех едно ратайче. Дадох му пени и го изпратих през нивите, за да доведе отец Уорфелд от „Сейнт Алфидж“.

— Защо? — Попита Корбет.

— Както казах, исках свидетел. Деконте беше богат човек. Не ми се щеше по-късно да се сблъскам със съмнения в моята почтеност.

— Много добре — успокои го Корбет. — Продължавай!

— Щом отец Уорфелд пристигна, Лечлейд и аз взехме една пейка от залата и разбихме вратата на работната стая. Вътре, на пода до писалището, лежеше сър Рауф. Лежеше по лице в разширяваща се локва кръв. Задната част на черепа му — Деконте потупа своята глава — беше пръсната като глинена канна. Близо до него имаше изцапан с кръв ръжен, с чиято помош се разбутват въглищата в огъня. Между

другото огънят беше изгаснал. Ясно беше, че сър Рауф е мъртъв. Плътта му беше изстинала, кръвта се съсирваше. Огледах се набързо, но не забелязах да липсва нещо или пък нещо да не е в ред.

— А ключовете от стаята?

— Бяха на колана на сър Рауф. Лечлейд и Уорфелд ще го потвърдят.

— След това?

— Отец Уорфелд коленичи и шепнешком произнесе о прощение на ухoto на мъртвия, за да го освободи от греховете, които е имал.

— Но той вече е бил мъртъв, нали? — попита Корбет.

— Да. Душата му беше напусната тялото, но може би все още витаеше там, очакваща о прощение, ако Божията милост позволи. Сър Рауф — замислено добави лекарят — имаше да отговаря за много неща.

— Имаше и още как! — заядливо рече лейди Аделиша. — За отношението си към мен!

— Тогава ли пристигна, милейди? — продължи Корбет.

— Да. Влязох в работната стая на съпруга си и видях проснатото му там тяло. Бях изумена — тя посочи към прислужницата си. — И двете бяхме — замълча и се прокашля. — Когато влязох в стаята, свалих плаща си и го оставих на една пейка — посочи към Касълдийн. — Лекарят Дерош беше изпратил да повикат него и градските стражи. Беше...

Гласът ѝ потрепери.

— Пристигнах по мръкнало — продължи историята Касълдийн. — Открих мастър Дерош, лейди Аделиша, отец Уорфелд и Беренгария, застанали пред огъня в малката приемна. На свой ред огледах стаята и наредих да отнесат незабавно трупа в стаята за покойници на църквата „Сейнт Алфидж“, за да го подгответ за погребение. После разпитах лейди Аделиша къде е била, какво е правила и по кое време се е прибрала. Внимателно огледах къщата, нямаше никакви следи от насилиствено влизане. Капациите на прозорците бяха затворени и залостени. Ясно видях къде мастър Дерош и Лечлейд са разбили вратата на работната стая.

— А ключът? — намеси се Корбет. — Ключът от стаята на сър Рауф?

— Когато видях трупа, ключът стоеше на кука на колана му — повтори Дерош. — Лечлейд и отец Уорфелд могат да го потвърдят.

— И аз го видях — добави Касълдийн, — и го взех да стои у мен — той прехапа устни. — Сър Хю, ти, като служител на кралската канцелария, познаваш процедурата и знаеш какъв официален разпит трябва да проведа. Отговорите на лейди Аделиша на въпросите къде е била бяха неубедителни. Поисках да видя ръцете и огледах роклята, която тя носеше. Тя възрази...

— Аз съм дама!

— Тихо — вдигна предупредително ръка Корбет.

— Не открих следи от кръв — продължи Касълдийн, — но когато поисках да видя плаща ѝ, открих по него засъхнала кръв.

— Не знам откъде са се взели — развълнува се лейди Аделиша, — сигурно съм се изцапала на минаване покрай тезгая на някой касапин или дръвник от кланиците.

— Там значи си била! — завалено и подигравателно рече Лечлейд.

Корбет набързо прекрати по-нататъшни кавги.

— Тогава поисках да огледам стаята ѝ, която е над стълбите — продължи Касълдийн. — Беше заключена. Лейди Аделиша каза, че за стаята имало два ключа, единият бил у нея, а другият бил у съпруга ѝ. Поисках ключа и тя ми го даде. Отключих вратата и влязох. Изглеждаше така, сякаш някой я е оставил в пълен безпорядък.

— Не знам — възрази лейди Аделиша. — Никога не...

Корбет със знак ѝ нареди да мълчи и кимна на Касълдийн да продължи.

— На пода открих изпоцапана с кръв кърпа, имаше и други, натъпкани под възглавниците на леглото ѝ. Дадох ги на мастьор Дерош за оглед. Той потвърди, че са изцапани с кръв, затова аз се върнах при лейди Аделиша и я попитах къде точно е била. В коя част на пазара? С кого е разговаряла? Има ли кой да потвърди, че по времето, когато съпругът ѝ е бил убит, тя все още е била из града? Не можа да отговори. Попитах Беренгария дали може да потвърди разказа на господарката си. Напомних ѝ, че може да бъде поставена под клетва и че наказанието за лъжесвидетелство в случаи като този е ужасна смърт. Лесно би могла да бъде съдена като съучастница.

— Истината казах! — прекъсна го Беренгария, а гласът ѝ се извиси до крясък. — Казах ти, сър Уолтър, че оставил господарката си за кратко. Тя тръгна из пазара за някои свои покупки, така направих и аз.

— За колко време? — попита Корбет. — Колко време не беше заедно с господарката си?

Беренгария страхливо загледа към лейди Аделиша, после закова поглед в масата.

— Часове? — попита Корбет.

Беренгария кимна, без да вдигне глава.

— Окървавените парчета плат — заяви сър Уолтър — са в платнена торба в моята стая тук. Ще бъдат представени в съда. Лейди Аделиша разпозна кърпите като свои. Не можа да обясни как се е появила кръвта по тях.

— Така — Корбет се изправи в стола си и погледна към прозореца със стъкла в оловни рамки. Все още беше ранен следобед, а вече се възцаряваше мрак. Огледа стаята. Въпреки изисканите гоблени и скъпи мебели, тук беше тъмно и присъствието на седналата в края на масата млада жена, чиято съдба висеше на косъм, сякаш правеше мястото още по-мрачно. Корбет прикри собственото си притеснение. Ако се съдеше по доказателствата, лейди Аделиша не казваше истината. Не можеше да обясни къде е била, нито какво е правила в онзи съдбовен следобед.

— Лейди Аделиша — усмихна се Корбет, — твърдиш, че си излязла от къщи около пладне, нали?

— Точно така.

— Преди да излезеш, карахте ли се със съпруга си? Беше ли му сърдита? Лейди Аделиша, един ден ще бъдеш поставена под клетва. Трябва да ми кажеш истината.

— Отидох в стаята му — лейди Аделиша замълча, примигна с очи и настойчиво загледа Корбет. — Избухна изключително грозна кавга.

— За какво?

— Както винаги, за пари! Исках да си купя някои неща. Той отказа.

— Крещя ли му?

— Че как да не му е крещяла — намеси се Лечлейд. — Гласът ѝ се чуваше навсякъде из къщата. Питайте прислужницата ѝ.

— После? — попита Корбет.

— Излязох от стаята на съпруга си.

— И той заключи ли я след теб?

— Заключи я.

— После какво направи?

— Отидох бързо в своята стая. Не исках да закъснея... — тя рязко спря.

— Да закъснееш ли? — намеси се Корбет. — За какво да закъснееш, лейди Аделиша?

— Трябаше вече да тръгвам — заплете се тя. — Взех кесията и плаща си. Беренгария ме чакаше в стаята си — малка стая до моята, и излязохме.

— А ти? — Корбет се обърна към Лечлейд, който се беше проснал сънливо на масата.

— Рекох ти — заломоти мъжът, — щом господарката на дома излезе, сър Рауф се заключи в работната си стая. Какво можех да сторя? Отидох и си купих канапа, изпих я и съм спал, докато не ме разбуди тропането по вратата, което би могло да вдигне и мъртвите от гроба.

— Трябва да посетим Суитмийд манър — заяви Корбет. — Вече е доста късно, но въпреки часа, искам да огледам къщата. Вие, Лечлейд и Беренгария, къде живеете сега?

— Отец Уорфелд — отвърна Беренгария — е добър човек. Подслони мен и Лечлейд в свещеническия дом. Каза, че може да останем там.

— Суитмийд и всичко, което принадлежи към него — намеси се Касълдайн — бяха запечатани и поставени под строга охрана. Не може да се влиза, докато случаят не бъде разрешен.

— Добре — Корбет се изправи в стола си. — Лейди Аделиша, питам те официално. В четвъртък следобед, празника на свети Амброзий, ти си отсъствала от къщи, според твоите собствени думи, поне четири-пет часа. Съществува голяма вероятност да си се върнала, убила съпруга си и отново да си напуснала къщата. Въпросът може да бъде изяснен веднага, ако можеш да докажеш точно къде си била.

Тишината в стаята стана потискаща. От улицата долитаха зловещи и глухи шумове. Леден полъх разлюля тъканите по стената. Пламъкът на свещта изведнъж се стопи. Лейди Аделиша седеше, прилепила длани към масата, с втренчен някъде над главата на Корбет поглед. Само веднъж погледът ѝ се стрелна към прислужницата, а тя кимна едва доловимо.

— В този момент, сър Хю, не мога да отговоря на въпроса ти. Аз, Аделиша Деконте, вдовица на сър Рауф, търговец, лихвар, който имаше пръст в много, много дела като теб, сър Уолтър — тя хвърли пълен с ненавист поглед към Касълдийн, когото считаше за причина за всичките си сегашни неприятности. — Преди две години, през април, в навечерието на празника на свети Ерсонвалд, аз се омъжих за сър Рауф, разменихме брачни обети и животът ми се превърна в ад.

— Лейди Аделиша — намеси се Корбет, — каква връзка има това със случая, който обсъждаме?

— Има и още каква, сър Хю. Омъжих се през април в лето господне 1301-во. Сър Рауф, Лечлейд е тук и може да го потвърди — щракна с пръсти тя — не можеше да спи. Често слизаше в работната си стая и преглеждаше счетоводните си книги или броеше среброто си. На петнайсети юли, същата година, празника на свети Суидин, съпругът ми слезе нания етаж. Нощта беше гореща. На мен също ми беше трудно да спя. Станах и отидох до прозореца на спалнята си, която гледа към вътрешната градина на Суитмийд манър. Тъкмо щях да си лягам, когато чух да се отваря една от задните врати и съпругът ми се появи със затворен фенер. Тръгна по градинската пътека, постави го на купчина торф и се върна. Малко по-късно довлече нещо, което приличаше на труп, натъпкано в чувал и овързано с въже. Порано същия ден беше заявил, че искал да посвърши малко работа в градината. Изненадах се, рядко слизаше в градината. Беше я оставил да пустее, както отново Лечлейд може да потвърди. Както и да е, той влачеше омотания вързоп по пътеката и изчезна зад храстите. Трябва да е останал там около час, после се появи отново. Бършеше ръцете си. Взе фенера и се прибра в къщата. Чух как отиде в кухнята, за да се измие. Върнах се в леглото си и съм заспала. На следващата сутрин станах рано и закусих. Съпругът ми се зае с делата си, Лечлейд изчезна, тогава отидох в градината. Заобиколих зад храсталациите, където съпругът ми беше ходил и забелязах прясно разкопаната земя.

— Лейди Аделиша — прекъсна я Корбет, — какво целиш с разказа си? Обвиняващ мъртвия си съпруг, че е извършил убийство и е заровил трупа на жертвата в градината зад къщата ви, така ли?

С бяло като сняг лице лейди Аделиша кимна. Очите ѝ гледаха умоляващо Корбет, който започна да схваща намеренията ѝ.

— Знам — запъна се тя, — знам някои неща от закона, сър Хю. Искам да получа кралско о прощение. Обвинявам сър Рауф Деконте в убийство.

Корбет се облегна на стола си и хвърли поглед към Касълдайн, който поклати глава.

— Ще ти кажа две неща — Корбет се надвеси напред и опря лакти на масата. — Първо, искам всеки един от присъстващите утре да се яви в Суитмийд манър между единайсет и дванайсет. Ще претърся къщата, както и градината, за да се уверя във верността на казаното от теб. Второ, може и да знаеш нещо от закона, мистрес, но със съжаление ще те осведомя, че в този случай грешиш. За да поискаш кралско о прощение, трябва да обвиниш другого в престъпление с надеждата кралят да те помилва. Човекът, когото обвиняващ, има право да отговори в своя защита, което в случая е невъзможно. Съпругът ти е мъртъв. Не мисля, че кралските съдии ще приемат подобна защита.

Лейди Аделиша се олюя, вкопчила ръцете си една в друга. Погледна към Беренгария и после през рамо към Уендовър, който стоеше до вратата. Докато траеше разпита, Корбет наблюдаваше капитана на градската стража: изглеждаше нервен и притеснен. Корбет подозираше, че Уендовър е замесен и играе някаква роля в случващото се пред него. Почуди се дали да го предизвика открито, но се отказа. Понечи да се обърне към сър Уолтър, когато по вратата силно се затропа и се появи прислужник в ливрея. Поклони се на Корбет, после забърза към Уолтър и зашепна нещо в ухото му. Кметът вдигна поглед.

— Сър Хю, отец Уорфелд е тук. Според мен той също трябва да даде показания.

Корбет кимна.

— Той е духовно лице — заяви писарят, — свещеник. Мисля, че е най-добре в стаята да останем само двамата с теб, сър Уолтър — Корбет кимна към Ранулф — и моят писар.

Корбет стана и отдръпна стола си назад.

— Лейди Аделиша, мастър Дерош, Лечлейд и Беренгария, благодаря ви. Лейди Аделиша, налага се да останеш в килията си в подземията на кметството поне до утре — Корбет вдигна ръце, за да пресече възраженията ѝ. — Утре ще идем до Суитмийд и ще проверим казаното от теб. Благодаря ти.

Корбет стана и отиде до прозореца, загледа се през него, докато чакаше присъстващите да напуснат стаята. Уендовър като че ли искаше да остане, но Ранулф го побутна по ръката, за да му покаже, че трябва да излезе. Той се подчини. Размина се с влизания отец Уорфелд, който бършеше лице с края на расото си. Корбет настани свещеника в един от столовете и лично му поднесе чаша посет, после седна до него.

— Отец Уорфелд, благодаря, че дойде. Познаваш разследването преди мен. Ще бъда прям и ще мина направо към въпроса. Лейди Аделиша е обвинена в убийството на своя съпруг сър Рауф в следобеда на празника на свети Амброзий. Лекарят Дерош е отишъл в къщата, за да се срещне със своя пациент, но не могъл да влезе, изпратил едно момче да те доведе от „Сейнт Алфидж“. Така ли е?

Отец Уорфелд отпи от гретиното вино с подправки и кимна.

— Какво стана, когато пристигна?

Отец Уорфелд оставил бокала на масата. Корбет забеляза, че ръката му леко трепери. В стаята цареше тишина, чуваше се единствено как Касълдийн барабани с пръсти по масата и скърцането на перото на Ранулф по прясно изгладения пергамент.

— Ами, ами... — Уорфелд се сепна. После започна да разказва на Корбет фактите, които той вече беше изслушал, като се започне от момента, в който го повикали в Суитмийд и приключи с решението на Касълдийн да арестува лейди Аделиша и да я заведе в кметството.

Свещеникът сви рамене.

— Друго няма какво да добавя. Посетих лейди Аделиша в затвора и настаних в дома си Лечлейд и Беренгария. Не са проблем, винаги има някаква работа за вършене в църквата или около нея. Свещеническият дом към „Сейнт Алфидж“ е добре обзаведен. „В дома на Отца Ми има много жилища“ — шаговито цитира Светото писание отец Уорфелд. — Повече наистина няма какво да ти кажа, сър Хю.

— Искали ли са сър Рауф или лейди Аделиша да ги изповядаш? — попита Корбет.

Усмивката се стопи от лицето на Уорфелд.

— Знам, знам — говорчivo рече Корбет. — Не можеш да разкриеш нищо, което ти е казано по време на изповед. Не го и искам. Питам дали са се изповядвали.

— И на този въпрос няма да отговоря, сър Хю. Но ето какво ще ти кажа: ширеха се слухове, клюки, че лейди Аделиша не била доволна от сър Рауф и че скитосвала из града.

— Да не би да казваш, че се е срещала с друг? — попита Корбет.

— Нищо не казвам, сър Хю. Само казвам какво е стигнало до мен.

Корбет поблагодари и помоли на следващата сутрин той също да отиде в Суитмийд манър между единайсет и дванайсет часа. Отец Уорфелд се съгласи, поклони се и на двамата и си тръгна.

— Добре — Касълдийн отиде до вратата, затвори я и се облегна на нея. — Какво имаме за вършене още тук, сър Хю? Лейди Аделиша ще трябва да се изправи пред съда да отговаря на повдигнатите срещу нея обвинения, а колкото до събитията в Мобисон... Аз — добави той припряно — въпреки снега, изпратих вестоносци до всички пристанища, да разпитат началниците и управителите и да търсят Сервин. Той трябва да е убиецът!

Корбет повдигна рамене.

— Не мога да кажа нищо по този въпрос, сър Уолтър. Имам си своите съмнения. Защо ще му е на Сервин да чака да пристигнат в чужда страна, за да нанесе удара си? В строго охранявано имение като Мобисон, посред зима, в чужд град? Как е успял да го направи и да избегне всяка съпротива на своите жертви? Как се е измъкнал? — Корбет поклати глава. — Знам само, че разследваме убийства, тъмни и безмилостни като времето навън. Стоим изправени пред гъста гора, пълна със зли сили и с опасности. Трябва внимателно да си проправяме път през тази гора.

[1] От английски: sweet — свеж, ароматен, приятен; mead — ливада; manor — имение. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Dies irae et vindicatae.

Ден на ярост и мъст.

Свети Колумба

Малко по-късно Корбет и Ранулф се качиха на конете си, увиха се плътно в плащовете и напуснаха кметството. Запътиха се към Пазара за платове, свърнаха вдясно при ъгъла към Бътър Крос, продължиха по Бъргейт, която щеше да ги отведе до Куенингейт. Мракът се сгъстяваше. Въздухът все още беше леденостуден, а земята скована от лед и хълзгава, въпреки това пред сергиите и в магазините беше пълно с хора. Тесните, пълни с мръсотия улици се осветяваха от запалени факли и от светлината, която идваше от вратите и прозорците на кръчмите. Все по-плътният мрак, врявата, гълчката, отблъскващата воня напомняха на Корбет стенопис от някаква църква, изобразяващ адските селения. Боклукичите бяха наизлезли с каруците и греблата си и събираха отпадъците и мръсотията. Поклонници, увити в дебелите си плащове, предлагаха метални изображения на мъченическия образ на Бекет, стъкленици или миниатюрни шишенца с кръвта на мъченика, като същевременно с мъка си пробиваха път към катедралата. Крещяха обиди към чирачетата, които се изстреляха иззад сергиите като ловджийски хрътки, за да уловят някого я за плаща, я за ръкава и с крясъци да възхваляват стоките си, да приканват минувачите да си купят „кегли за продан, наредени в ред“, „кожени ботуши от Кордова“, „свещи бели и чисти като девица“, „горещи пайове“, „наденица с подправки“, „остри ножове“.

Кръчмари и безделници насьскваха две пияни жени да се бият. Всяка от тях трябваше да държи по едно пени в ръка, която го изпусне първа, се броеше за победена и щеше да бъде потопена в ледената вода в близкото корито за водопой на коне. Сержант от градската стража,

мъчещ се да овладее своенравно магаре, направи опит да се намеси, докато крещеше управителите на пазара да дойдат с обкованите си с желязо тояги и да му помогнат. Разказвач на истории се беше покачил на един перваз на ъгъла на уличка, която извеждаше от пазара на платове и казваше на група зяпнали го поклонници да се молят най-усърдно и от душа пред мощите на Бекет: „Заштото“, твърдеше той, „денят на разплатата е твърде близо“. Разказвачът им обясняваше как накъсно се върнал от Париж, където някакъв приятел призовавал демони, за да напредне в обучението си. На смъртното си легло, тъкмо навреме, този човек бил убеден да се покаже, а неговите другари от училището се събрали да изпейт заупокойни псалми около постелята му. Мъжът заспал дълбоко. Сънувал как душата му е нагазила в тъмна долина, пълна със серни изпарения, където демони подхвърляли душата му насам-натам, други я мушкали с нокти, чиято острота надминавала тази, на което и да е стоманено острие. После мъжът се върнал към живот и дал обет да се промени, отишъл на поклонение пред гробницата на свети Томас Бекет, Божието призвание го осенило и той се присъединил към ордена на бенедиктинците. Затова, заключи разказвачът, те също трябвало най-пламенно да се молят, за да се спасят от клопките и изкушенията на сатаната.

Корбет слушаше кресливия като ястреб мъж с половин ухо, докато чакаше улиците пред него да се поизпразнят. Най-после стигнаха до центъра на Кентърбъри, с големия кръст, извисяващ се над магазинчетата и сергиите. На най-горното стъпало на пиедестала един от братята августинци изричаше присъда на отлъчване срещу мъж, осмелил се да краде от църквата.

„Проклинам го с правата, дадени ми от съда в Рим, да бъде проклет, докато спи или е буден, върви или седи, изправен е или язи, лежи на земята и под земята, говори, плаче и пие, в гора, по вода, из поле или в град. Проклинам го в името на Отца, Сина и Светаго Духа. Проклинам го в името на ангелите, архангелите и всичките седем чина в рая. Проклинам го в името на патриарси, пророци и апостоли...“ На по-ниското стъпало, без да обръща ни най-малко внимание на монаха-августинец, продавач на реликви сочеше към облицованния с кожа сандък и твърдеше, че в него носи камъка, на който се проляла Христовата кръв, отломък от люлката Господня, някакъв кристален съд, в който се съдържали парчета от каменния скрижал, на който Бог

написал Божите заповеди за Мойсей, части от пелените на младенеца Иисус и късчета от мантията на Аарон. Сбирщина яки чираци го бяха наобиколили и настояваха вълшебният сандък да бъде отворен и да се покажат чудесиите в него. Продавачът на реликви отказа и избухна свада. Управителите и стражите на пазара имаха работа около позорните стълбове, където приковаваха измамници, гуляйджии, пияници и размирници, нарушащи кралския мир и правилата на пазара. Невъобразима връча проглушаваше ушите. Корбет вдигна поглед към внушителната Кентърбърийска катедрала, извисяваща се над него на фона на притъмнялото небе. Изруга тихо, а язденцият до него Ранулф се приведе напред.

— Какво има, господарю?

— Все още не съм изпълнил задачата, която кралят ми възложи — измърмори Корбет, врявата на пазара почти заглуши думите му. — Може би утре.

Накрая се наложи да слязат от конете си и да ги поведат за юздите. Земята под краката им беше мека и хълзгава, отпадъците и калта се смесваха с боклуците, изхвърляни от кръчмите и сергиите. Някакъв циганин си проправяше път и буташе ръчна количка с малка мечка, привързана с верига за нея. Корбет лениво се запита накъде ли се е запътил, но креслив аптекар го задърпа за ръкава и се зае да го убеждава, че има лек от пречистено сребро, който цери всички болести. Корбет го избута, защото съгледа знака на един златар. Нареди на Ранулф да държи конете и тръгна към златаря. Искаше малко да се откъсне от шумотевицата, а имаше и намерение да купи нещо хубаво за лейди Мейв.

Търговецът зад тезгая начаса прецени Корбет и го поведе към задното помещение на магазина си, където свали обкован с желязо сандък, заключен с три ключалки. Отвори го и показа на Корбет наниз от диаманти, перли, изумруди и сапфири, които наричаше със забавни имена като „Добродушния“, „Трапчинката“, „Ечемиченото зърно“, „Хурката“, „Облакът“, „Пъдпъдъкът“, „Кестенът“, „Рубиненият крал“. Корбет ги разгледа един по един, обеща на мъжа да се върне и напусна магазина.

Щом стигна при Ранулф, Корбет взе юздите на коня си и продължиха пътя. Ранулф разбра, че всеки опит за разговор ще е напразен, а сам гореше от желание да разгледа забележителностите на

града, да улови някой палав поглед или да спечели усмивката на някоя хубавелка. Най-после се измъкнаха от главната търговска част. Камбаните на града забиха предупредително — знак, че пазарите трябва да затварят и всички добри граждани да се прибират по домовете си. Отминаха църквите „Сейнт Мери Магдалин“ и „Сейнт Майкъл“, завиха вляво, поеха по същия път, по който бяха влезли в града, покрай старата градска стена през Куенингейт и излязоха извън градските стени. Още щом възседнаха конете, Ранулф насочи своя близо до Корбет, за да го разпита за случилото се в кметството, но не получи задоволителен отговор.

— Нищо не знам — Корбет държеше юздите и се взираше в небето, по което облаци се разкъсваха. Прошепна молитва.

— Поне тази нощ няма да вали сняг — въздъхна той. — Ранулф, сега ми остава да обмисля наученото и да поразсъждавам — конят му се подхълзна на пътя. — Усамотено място е това. Хайде да побързаме, един Бог знае кой ни следва.

Когато се върнаха в „Сейнт Огъстин“, намериха Чансън в много по-добро състояние. Той седеше в малката трапезария, с наслада похапваше заешко задушено с лук и отпиваше от специално произвеждана в абатството ейл. Корбет и Ранулф събуха ботушите си, преоблякоха се, измиха ръцете и лицата си и слязоха долу, за да се присъединят към него. Помещението беше добре осветено от факли и свещи, наредени на масата и затоплено от мангалите, поставени във всеки ъгъл. Трапезарията беше приятна, със стенописи, изобразяващи Тайната вечеря и срещата на Христос с Неговите ученици в Емаус^[1]. Мястото внушаваше умиротворение и покой. Ранулф все пак разказа никаква история за стиснат абат и алчен иконом, и как веднъж при тях потърси подслон за нощта никакъв странник. Дали му само корав хляб и вода, и тънък сламеник, на който да преспи. На сутринта пътникът се оплакал на иконома, който пренебрегнал оплакванията. Когато си тръгвал от абатството, гостът срещнал абата и веднага му благодариł за щедрото гостоприемство.

— Разбира се — пошегува се Ранулф, — абатът веднага наказал иконома, задето прахосвал запасите. А има и друга история — продължи той — за свещеник, който бил при любовницата си. Върнал се вкъщи късно през нощта. До църквата му имало къща, обитавана от духове. Когато свещеникът минавал покрай нея, един глас извикал:

„Кой си ти?“. Свещеникът се обърнал. „Аз съм свещеникът на тази църква“ заявил той, „ами ти кой си?“ „Аз ти говоря от ада“, отвърнал гласът. „Сигурен ли си, че си свещеник?“ „Зашо?“, попитал отецът. „Ами“ рекъл гласът, „толкова свещеници има в ада, че не ми се вярваше да са останали още на земята...“

Ранулф спря, понеже икономът влезе, за да предаде на Корбет, че „Веселяците“ искали да го видят на следващата сутрин и да му благодарят за проявената към тях любезност. Корбет се съгласи, после реши да се присъедини към добrite монаси в хора за вечерното богослужение. Ранулф заяви, че е уморен и щял да се помоли както си знае.

Корбет се запъти към потъналата в мрак църква. Коленичи за малко в основата на една колона и погледа как монасите пристигат, призовани от камбаните. После почтително се приближи към абата, който му посочи мястото до него и махна с ръка към един послушник да донесе псалтир. Корбет се наслаждаваше на атмосферата. Можеше за миг да се отпусне в тази красива църква с извити арки и изписани колони. Олтарът се къпеше в светлина, лампи и фенери грееха. Гласовете на монасите пееха в хор вечерната молитва. Озърна се. Мястото беше и призрачно. Сред монасите се носеха сенки, лицата им бяха полускрити в мрака, виждаха се само приведените им глави с тонзури, но melodичното песнопение разсейваше това впечатление и стигаше до всяко изпълнено с мрак тъгълче.

Корбет с радост пя с останалите, а после, когато седеше и слушаше проповедта, мисълта му се насочи към Грискин. Библейският текст беше от Втора книга Царства и четецът с ясен и увличащ глас четеше за мъката на Давид по Саул и Йонатан: „Твоята красота, о Израилю, е погубена върху твоите височини! Как паднаха силните!“ Корбет потъна в мисли как е била устроена клопката на приятеля му, но после прогони тези мисли, понеже монасите се изправиха и запяха псалм: „Господи, Боже на силите! Докога ще бъдеш гневен към молитвите на Твоя народ?...“

След края на вечернята, Корбет остана на мястото си. Искаше да се уедини, затова учтиво отклони поканата на абата да се присъдени към него в приемната и с усмивка изпрати останалите монаси, които минаваха покрай него. Обърна се в стола и погледна към олтара. Големите свещи все още горяха със силен, ярък пламък. Погледна към

другия край на църквата, където среднощната мъгла се процеждаше изпод вратата, и изпълваше като облак нефа. Вдигна очи към горната част на колоните, лицата на гротескните фигури му отвръщаха със студени усмивки. Мястото най-накрая опустя. Той потисна едно потрепване, стана, падна на колене пред дарохранителницата, която висеше на златна верига, после излезе през западната порта.

Нощният студ беше вледеняващ. Корбет мина по пътеката през пустите манастирски дворове. Между колоните висяха фенери. По едно време спря и се огледа. Обзе го безпокойство. Гъста мъгла обгръщаше манастирския двор. В средата му самотен розов храст протягаше замръзналите си клонки нагоре, сякаш измолваше закрила от смразяващия студ. Около трепкащата светлина от фенерите се виеха сенки. Някъде удари камбана. Отекна нечий глас, после настъпи безмълвие. Корбет забързано продължи пътя си. Отново спря и се обърна. Имаше чувството, че го следят, но на това свято място друго освен мъртвешка тишина нямаше. Беше прекосил наполовина двора, когато профуча стрела от арбалет и се заби в стената от сив пясъчник зад него. Веднага приклекна, прикрит зад кръгла колона и огледа манастирския двор. Другата половина на двора беше потънала в мрак. И цяла армия да се спотайва там, не можеше да я види. „*Pax et bonum*“^[2] извика той с надеждата, че по-скоро ще предизвика нечие внимание, отколкото да открие кой е нападателят. В отговор прозвуча смразяващ кръвта глас.

— *Pax et bonum*, кралски доверенико, кралски пратенико.

Профуча втора стрела. Корбет разбра, че който и да е стрелецът, той няма намерение да го убива, а само да го сплаши. Не се мъчеше да се прицелва, камо ли да улучи жертвата си. Понадигна се и огледа около колоната. Нищо не се виждаше. Вдигна очи към издяланите на нея фигури, които му се хилеха: маймунско лице, скрито под качулка, с втренчен поглед на изцъклените очи, с изплезен език през дебели бърни и злобно изражение. Извади ножа си от ножницата. Стига да не мърдаше, беше в безопасност. От другата страна на манастирския двор чу шум и той се раздвижи сред сенките, за да обърка нападателя. Изведенъж в другия край откъм неговата страна на двора се отвори врата и един глас извика:

— Кой е там? Всичко наред ли е?

— Бог да те благослови, братко — в отговор извика Корбет. — Аз съм Хю Корбет, кралски пратеник. Като че ли се залутах.

От отсрешната страна на двора се чу шум и той разбра, че нападателят се измъква. Послушникът се затътри към него. Корбет го изчака да се приближи съвсем, преди да помръдне.

— Благодаря ти, братко — той сграбчи ръката на монаха и се взря в лицето му. — Малко се обърках и притесних. Как да стигна до къщата за гости?

Послушникът искаше да зададе куп въпроси, но Корбет забърза към вратата и кръгът светлина, хвърляна от окачения на кука фенер. Влезе и се отпусна, целият беше плувнал в пот, сърцето му биеše бясно. Послушникът го наблюдаваше с любопитство.

— Всичко наред ли е, сър Хю?

— Да, да — задъхано рече Корбет. — Просто среднощен призрак, нищо повече. Ще съм ти благодарен, братко, ако ме придружиш до моите спътници.

Когато се върна в къщата за гости, Корбет завари Дерош, седнал на чаша вино с Ранулф и Чансън. При влизането му лекарят се изправи.

— Сър Хю, чаках те. Вечернята не свърши ли отдавна?

— Свърши — заяви Корбет, седна и си наложи да се успокой. — А ти, мастър Дерош, защо си дошъл в този късен час в такова лошо време?

— И отец Уорфелд е тук. Дойде да види приора по някакъв въпрос, но...

— Питах защо ти си тук — настоя Корбет. Беше изморен и гневен. Искаше му се да се оттегли и да посьбере мислите си. Искаше му се да пише на Мейв, да поразмисли, да остави мислите си да поблуждаят.

— Лейди Аделиша — заяви Деконте. — Бременна е.

— Какво? — удиви се Корбет.

— Знаеш какво означава това — продължи Дерош безизразно. — Не могат да я екзекутират. Щом излязохме от стаята в кметството, тя поиска да ме види. Твърди, че месечните ѝ неразположения са спрели преди два месеца. След един повърхностен преглед, сър Хю, смятам, че е бременна. Посъветвах се с отец Уорфелд — Дерош замълча,

понеже през вратата влезе свещеникът и изтупа овлажнялото си от мъглата расо.

— Сър Хю — рече Уорфелд, — мастър Дерош каза ли ти вече новините?

Свещеникът седна на пейката и се отпусна. Грабна канта с вино и щедро си наля един бокал, от който отпи шумно.

— Добрият ни лекар ми каза новините и си рекох, че и ти трябва да ги знаеш. Имах да говоря по работа с приора за доставката на хляб за причастие, затова го придружих. Невъзможно е! — задъха се той.

— Какво искате да кажете? — попита Корбет.

— Ами — въздъхна Дерош, — Рауф Деконте може и да бе мъж на лейди Аделиша, но извън тайната на изповедта, отец Уорфелд и аз можем да те уверим, сър Хю, че той е бил в състояние да създаде дете толкова, колкото и един евнух в харема на великия татарски хан.

— Отец Уорфелд?

— Сър Рауф често говореше за това — отвърна свещеникът. — Как му се щяло да има син. Сър Хю, с една дума онова, което двамата с мастър Дерош казваме, е, че сър Рауф Деконте не беше в състояние да зачене дете. Следователно лейди Аделиша трябва да е имала любовник. Подозирам, че знаете кой...

— Уендовър! — намеси се Ранулф. — Мастър Уендовър е, капитанът на градската стража.

— Наистина, наистина — измърмори Дерош.

— Кой е Уендовър? — попита Корбет. — Откъде идва?

— Той е човек на сър Уолтър Касълдийн, верен му е телом и духом — отговори Уорфелд. — Служил е в личната му свита, а когато сър Уолтър беше избран за кмет, Уендовър беше назначен за капитан на градската стража. От Кентърбъри е. Бил е войник. Служил е тук и там. Избухлив мъж, но с добро сърце и го бива с жените! Най-важното, сър Хю, той беше там, когато силата на правосъдието се стовари върху Адам Блексток и „Ярост“. Присъства и на обесването.

— Бил е и на стража в Мобисон — каза Корбет, — когато Паулентс и другите са били убити.

Напълни си чаша вино и отпи. Доспа му се. Трябваше да се оттегли, да остане насаме със себе си и да си събере мислите. Припомни си тъгата на Давид по Йонатан и се замисли за бедния Грискин, както и за нещо казано му от „Веселяците“.

— Друго има ли?

Дерош се изправи, същото направи и отец Уорфелд.

— Счетохме, че е добре да те известим сега — рече лекарят. —

Искам да кажа, преди да се срещнем утре сутрин.

— Къщата на Деконте още ли се охранява? — попита Корбет.

— Да — отвърна отец Уорфелд. — Безброй пъти минах покрай нея. Има сигурна охрана на всеки от входовете ѝ. Такова беше настояването на сър Уолтър Касълдийн.

— Ами Мобисон? — попита Корбет.

Дерош сви рамене.

— Не знам, сър Хю. Може би ще е най-добре да попиташ сър Уолтър.

Щом двамата мъже си тръгнаха, Корбет допи виното си, докато другарите му разговаряха помежду си.

— Нападнаха ме — изведнъж ги прекъсна той. Разговорът секна на мига. Той продължи: — На излизане от вечерната служба. Убиец, стрелец като в гората. Изстреля две стрели. Не вярвам, че искаше да ме убие, а само да ме предупреди.

Усмихна се едва-едва и тъкмо щеше да стане, когато Ранулф сложи ръката си върху неговата.

— Сър Хю, не трябва да ходиш никъде сам. Следващия път ще бъда с теб. Лейди Мейв настоява да е така.

— И аз също — разпалено заяви Чансън. — Кракът ми е добре, раната зараства.

— Кой може да е бил? — умисли се Ранулф. — Дерош беше с нас, преди да свърши вечерната служба и не е излизал.

— Ами отец Уорфелд?

— Дойде, но после излезе да се види с приора. Един послушник го придружи.

Корбет се изправи на крака.

— Ще се прибера в стаята си. Ще затворя капаците на прозорците, ще спусна резето и ще помисля. Лека нощ...

От отчаяние Корбет захвърли пачето перо на пода и се загледа в триптиха на стената, прославящ пристигането на свети Августин в Кент и срещата му с краля на саксите. Удивен, забеляза, че

иконописецът е изобразил свети Августин и на трите части на триптиха, като облян в златно сияние, а противниците му — саксонския крал и неговата свита, бяха скрити в облак от сенки. Изправи се и се протегна, за да облекчи болката в краката и ръцете. Не обърна внимание на чашата с греяно вино на масата и сведе поглед към взетия от сандъка на Паулентс документ. Истината беше, че не бе в състояние да разгадае шифъра. Отначало му се стори лесно. Но в съзнанието му вече се прокрадваше неясно съмнение: дали пък картата не беше пълна безсмислица? Защо му е било тогава на Паулентс да я носи със себе си? Доколкото виждаше, така наречената Манастирска карта беше толкова смислена, колкото и драсканиците на някой идиот. Или така му се струваше от безсилие и яд? Беше използвал собствената си книга за тайнописи и по указанията беше премествал написаните на парчето велен букви, но се оказа напълно безполезно. Само случайно излизаше по някоя и друга смислена дума.

Накрая Корбет беше успял да се откъсне за малко от главобълсканицата, като написа писмо до Мейв, в което пращаše цялата си любов на нея и на децата им. Мислите му бяха отлетели и към незначителните страни на живота, като приятните следобеди в голямата ливада в Лейтън, претенциите на имението за правата да раздава бенефиции към местната църква, както и правата му като господар на имението върху разчистването на гори и заемането на общи земи. Повечето от тези задачи беше прехвърлил на Мейв, която обичаше заплетените юридически искания, укрепващи владението. Тя от душа обичаше споровете с адвоката си, мастър Осбърт, техният неустрашим правен защитник, относно плащането на васално право или истинското значение на „разчистване на гори“. Веднага щом запечата писмата си до нея, Корбет отново се захвана с писмата, дошли от Уестминстър. Първото беше из pratено от канцеларията на Тайния печат. Второто беше от приора на Уестминстърското абатство Уилям де Хънтингтън. Набързо надрасканото писмо на краля, вероятно написано лично от него, го осведомяваше за настойничеството на лейди Аделиша. Как то било присъдено на сър Рауф Деконте след молба на Уолтър Касълдийн. Че двамата мъже били приятели и съратници в миналото и че и двамата се доказали като верни поданици на Короната. С други думи, помисли си цинично Корбет, дали са в заем на Хазната огромни суми. Корбет беше поисквал сведенията, преди да

тръгнат от Уестминстър. За негова изненада сър Уолтър не беше описал отношенията си с Деконте много подробно и Корбет се питаше дали Касълдийн може да бъде един от съдиите на процеса при тези обстоятелства. Кралят спокойно беше споделил фактите. Корбет ясно си представяше Едуард със стоманеносивата му коса, лице на ястреб, присвирто дясното око, намръщени устни, как стои в някоя работна стая, подривва тръстиковите стъбла и диктува писмото. Накрая е изблъскал горкия писар на страна и сам е добавил едно изречение, послепис за безценния си снежнобял ястреб в кралския птичарник, с което да напомни на Корбет да се помоли на гроба на Бекет за оздравяването на птицата.

— Щеше ми се, в името на Бога, да ми беше дал повече сведения за Касълдийн и Деконте — измърмори Корбет. Потупа със свитъка по масата. Това беше другият въпрос, на който се надяваше да получи отговор при срещата им на следващата сутрин. Макар да не бе разчел картата, Корбет беше решил как да постъпи при разследването. Дотук се луташе слепешком, а действията му се определяха от думите на останалите и неговите наблюдения. Трябаше да сложи край на това. Отново разви писмото на краля и прочете последния припряно изписан ред: *Dieu vous benoit, par la main du Roi*^[3]. Буквите на нормански френски бяха разкривени, но кралят пожелаваше на Корбет успех и уверяваше главния си писар, че той все така се радва на кралското благоволение и привързаност.

Второто писмо, от приора на Уестминстър, беше стегнато и немногословно. Брат Хюбърт от Кентърбъри напуснал монашеската обител в началото на лятото на 1293. Преди внезапното си заминаване унищожил всичките си записи и повече не го видели. Никога не се върнал там. Заминаването на Хюбърт, по признанието на приора, било неочеквано и внезапно като лятна буря. До този момент той бил като истински слънчев лъч: изключителен учен с правилен подход към познанието, харесван от събратята си, смирен монах, който стриктно спазвал правилата на свети Бенедикт във всяко отношение. Колкото до описание на външния му вид, бил слаб, среден на ръст, с приятно наглед лице и учтиви обноски. Единственото, което приорът можел да каже, е, че малко преди Петдесетница мистериозен посетител дошъл при брат Хюбърт. Щом посетителят си тръгнал, брат Хюбърт се затворил в своята килия под предлог, че е болен и след три дни си

заминал. Разнесли се слухове, че Хюбърт не само отхвърлил обета си, но загърбил и любовта към Бога. Бил станал *venator hominum* — ловец на хора — но приорът не можел нищо да каже по този въпрос.

На вратата се почука и Корбет оставил и двете писма. Ранулф го извика по име. Той отключи и отложи вратата, а Ранулф влезе с чаша току-що приготвен посет, увит в кърпа и неканен се настани на стола.

— Чансън спи, господарю, както трябваше да спиш и ти.

Корбет взе чашата, седна на крайчета на леглото и внимателно отпи. Искаше да заспи дълбоко, непробудно, без призраци и кошмари, подсилени от твърде много вино. Загледа се в сивата каменна настилка на пода и потръпна от зловещия полъх, вмъкнал се като демон под вратата.

— Господарю?

Корбет вдигна поглед.

— Виждаш ли някакъв смисъл в цялата работа?

— Смисъл ли? — разсмя се Корбет. — Не, Ранулф. Не виждам.

Отново отпи от виното, постави чашата на пода между обутите си в ботуши крака и се приведе, сплел ръце.

— Ранулф, имаш ли известия от лейди Констанс?

Ранулф се изчерви при споменаването на дъщерята на конетабъла на замъка Корф. Беше я срецнал само преди няколко седмици, докато с Корбет бяха по кралско поръчение в югозападна Англия.

— Не, господарю, но сега имаме друга задача.

— Така е. Знам, че си изпълnen с решимост да се издигнеш в кралската си служба или дори да служиш на църквата като свещеник, макар и свещеник, воден от огромна амбиция. Така ли е, Ранулф?

Помощникът му размърда нозе, избърса длани в панталоните, но не сведе очи пред погледа на Корбет. Често бяха обсъждали въпроса с господаря Кисела физиономия. Ранулф беше изпълnen с решимост да се издигне. Беше изучил всяка книга, дадена му от Корбет и както гладна котка би разучавала миша дупка, така и Ранулф беше опознал до най-малкия детайл методите на своя господар.

— Искам да запомниш едно-единствено нещо — Корбет вдигна ръце като за молитва — и то е: не прави заключения, преди да си събраш всички факти, всяка възможна подробност. В случая, Ранулф, ние си имаме работа с убийство. Едно човешко създание е отнело

живота на друго. Противно на закона деяние. Трябва да знаеш следното: убийството е плод на отвратително, отровно растение. Никога не забравяй, че то е плодът, гнилата пъпка, а не коренът. Представи си храст, растящ на ръба на черна, влачеща плевели, гнили шишарки и мъртви листа вода. Този храст е обвит в плесен, дебела и мека като възглавница. Ти не харесваш полето, Ранулф, но все пак си се натъквал на подобни гледки. Така изглежда убийството: загнил храст, подхранван от ненавист, ярост и гняв. И точно с това си имаме работа тук. От една страна е нещастното семейство, избито в Мобисон. Защо? Как? Имаме и Деконте, чийто череп е бил разбит като глинен съд. Видели сме някои от плодовете на убийството: труповете, ненавистта, разделението. Но корените в този случай стигат много дълбоко: от една страна Блексток — пират, водил война в морето, загинал от жестока смърт; неговият полубрат Хюбърт, избягал от своя манастир, за да стане ловец на хора... и все още не сме стигнали корените. Защо Блексток е станал пират? Какво е накарало Хюбърт, добър монах, гордост на бенедиктинците, да отхвърли обета си и да си спечели славата на човек, който не се бои нито от Бог, нито от хората? Само ако стигнем до дълбоките корени, ще открием източника, и вероятно лека за цялата гнилост. Много въпроси трябва да бъдат зададени, а дадените на въпросите отговори да бъдат грижливо изследвани. Ако Бог ме дари с живот и здраве, тъкмо с това ще започна утре.

Корбет се изправи и протегна ръка към Ранулф.

— Кажи си молитвата — рече той полугласно — и ако имаш желание, ела с мен утре на утринната служба. Нека вземем участие в песнопенията, да възхвалим Бог и да Го помолим да ни води...

Корбет стана много преди изгрев. Отвори капациите и се загледа през тесния като процеп прозорец. Макар и бледа, луната все още се виждаше като малка, светла монета. Не беше валял сняг, но студът беше свиреп. На Корбет му се наложи да използва малкото духодо, за да разпали жарта в мангалите, преди да се измие и преоблече за деня. От дисагите извади вълнени панталони, дебели чорапи, дебела вълнена риза и подплатена туника. Обви около кръста си колана със своя меч, макар да отиваше на литургия. Щом стигнеше до църквата, щеше да го

свали и остави в преддверието. По шумовете в съседната стая разбра, че Ранулф или Чансън — а може би и двамата — се готвят да го придружат. Постави металните похлупаци над мангалите, провери дали капаците на прозорците са затворени, излезе и заключи вратата.

Зачака долу в трапезарията. Отказа услугите на сънлив послушник. Ранулф и Чансън, и двамата дебело облечени срещу студа, скоро се появиха. Лицето на Ранулф беше свежо и току-що избръснато, но Чансън изглеждаше така, сякаш преди миг е паднал от леглото. Тримата пресякоха манастирския двор и се присъединиха към монасите, които изпълваха, подобно на тъмни сенки, осветената със свещи църква. Корбет и неговите спътници седнаха на местата, запазени за посетители. Както много често се случваше, отделни пасажи от Светото Писание приковаха вниманието на Корбет и насочиха мислите му към битката, която водеше. Когато четецът изрече: „беззаконниците всички ще бъдат изтребени, бъднината на нечестивците е гибел“, той се позасмя, понеже текстът ясно обобщаваше думите, които беше казал на Ранулф, но засега трябваше да имат търпение.

Веднага след утринната служба, Корбет и спътниците му застанаха точно до преградата за хора за изпълнението на литургията. След нея се оттеглиха в трапезарията на къщата за гости, където послушник им поднесе осолен бекон, меко сирене и кани с разреден ейл. Когато се нахраниха, Корбет нареди на Ранулф и Чансън да се пригответ за пътуването им до града, а сам се извини и заяви, че иска да се увери как са настанени „Веселяците“. Поне това можел да направи за пътуващите събрата. Ранулф поискава да го придружи, но Корбет отказа. По настояване на своите приятели Корбет взе малък арбалет от запаса им с оръжия и тръгна по пътя през полята към изоставената църква „Сейнт Панкрас“ и старата свещеническа къща към нея. Небето едва просветляваше, но мракът все още не се вдигаше в оствър контраст с белотата на покрилия всичко сняг — черните дървета с голи клони, храстите и шубраците бяха превити от покрилия ги тежък сняг. Напук на режещия вятър, гарвани и врани крачеха из снега и при приближаването му излитаха като черно кълбо перушина. Корбет мина покрай изоставени постройки от сив камък, с тесни процепи на стените. С почти прилепено до земята коремче и изпоцапан с кал кожух, наблизо се шмугна лисица. От време на време

Корбет спираше, за да погледне назад, но не виждаше друго освен виещата се зад него пътека. След един завой той се закова на място. Към него вървеше приведена фигура с покрита с качулка глава. Със свободната си ръка Корбет хвана ножа си, докато тъмният силует приближаваше. Okаза се просяк, зъзнещ и с посивяло лице, който го изгледа с воднисти очи и проплака за милостиня. Корбет му подхвърли една монета. Не изпускаше просяка от поглед, докато той минаваше покрай него, после продължи пътя си.

Най-после мрачната камбанария на „Сейнт Панкрас“ се показва над дърветата. Корбет си отдъхна, когато долови дим от огън и апетитното ухание на готова храна, заедно с острата миризма на коне и сено. Прекоси малко мостче, тръгна нагоре по пътеката и влезе в гробищата през проскърцваща покрита портичка. Църквата беше схлупена постройка, подобна на хамбар, с порутен, полегат покрив и грозна четвъртита камбанария, издигната от едната ѝ страна. Стреловидните ѝ прозорци бяха разширявани, както и старата порта. Корбет заобиколи църквата и с облекчение въздъхна. „Веселящите“ вече бяха станали. Ярките им покрити каруци стояха наредени пред старата свещеническа къща. Оградата около къщата на места беше паднала, сламеният покрив — хлътнал, вратата и капаците на прозорците — провиснали. Горяха огньове и жените готовеха овесена каша в малки котлета или редяхарезени осолено месо върху скари. Един мъж се приближи откъм една от покритите каруци. На челото си имаше белег от стрела. Корбет свали арбалета си и вдигна ръце в знак на мирните си намерения. Още беше тъмно и не искаше да има недоразумения.

— Поздрави — извика той. — Поздрави на „Веселящите“. Търся Ликуващия.

— Сър Хю — Ликуващия излезе от свещеническата къща и отметна качулката си. Извика на стрелеца да не прави глупости и махна на Корбет да се приближи.

[1] По пътя към Емаус, Христос се явява на двама свои ученици по пладне след възкресението си. — Бел.прев. ↑

[2] Pax et bonum (лат.) — мир и добро. — Бел.ред. ↑

[3] Dieu vous benoit, par la main du Roi (фр.). — Бог да ви благослови чрез ръката на краля. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА СЕДМА

*Hominum que contente mundique huius et
cupido.*

Човек с човека се бори и с похотта на света.

Средновековна
поема

Писарят влезе в малката приемна в къщата на свещеника. Помещението беше почистено, подът излъскан, в огнището пламтеше огън, а тесните прозорци бяха запълнени с потъмняла слама. Ликуващия помоли жената, която наблюдаваше огнището и децата, заловени за полата ѝ, да излязат. Покани Корбет да седне на стол до огъня, а сам приклекна до него, облегнал гръб на стената на огнището, като да бяха стари другари. Всъщност така си и беше. Корбет изчака да останат насаме в стаята, после протегна дясната си ръка. На обветреното лице на Робърт Ормсби, някогашен писар, сега Ликуващия от „Веселяците“, се разля усмивка. Нито Ранулф, нито дори кралят знаеше, че Ормсби е негов шпионин. Корбет му плащаше от своята кесия за сведенияята, които събираще, докато заедно с трупата си кръстосваше богатите градове и села в източната и южната част на кралството.

— Срещата на Харбълдаун Хил — поушнна Ормсби — беше чиста случайност — той се засмя насила. — В мига, в който чух за трима ездачи, с водач кралски писар, предположих кой може да е.

Посочи с ръка наоколо.

— Благодаря за настаняването.

— Добре ли си?

Корбет се приведе по-близо до огъня.

— Все още сънувам. Имам кошмари — промърмори Ормсби, а погледът му избягващ този на Корбет.

— За Стърлинг?

Ликуващия плъзна поглед встрани, задъха се, сякаш с мъка искаше да прогони от мислите си спомените за съдбоносната битка преди шест години, когато шотландският водач Уольс беше устроил клопка на английските войски.

— Шотландците все още са ми пред очите — едва-едва изрече Ормсби. — Пълчища от брадясили мъже с метални шипове, които като огромна, зла преграда напредват към нас. Грамадните им рогове ечат, бойни крясъци раздират въздуха. Кресингам, тоя безмозъчен кучи син!

Корбет се взираше мълчешком в огъня. Беше изгубил верни приятели в трагичния ден, когато Хю де Кресингам, Рицар на лебеда и ковчежник на Едуард в Шотландия, беше настоял на бърз ход през моста Стърлинг и така беше попаднал в клопката на Уольс. За мъже като Ликуващия, единствената утеша беше, че самият Кресингам беше смъкнат от седлото си и убит, а после шотландците одраха трупа му и си направиха бойни трофеи от него. Уольс даже си беше направил колан с парчето, което му дадоха. Крал Едуард незабавно се беше насочил към Шотландия и отговорил на поражението с победата си при Фолкърк, но на Ормсби битките му бяха дошли до гуша. Напусна кралската служба, премести се в едно село до Гластънбъри и си взе жена от селото. Тя починала при раждане, затова Ормсби беше използвал малкото си състояние, за да подкрепи с пари „Веселяците“ и се превъплъти в ролята на Ликуващия, техен водач. Три години по-рано Корбет се натъкна на него по време на един съдебен процес в Есекс и бързо го нае на работа. Ормсби скиташе из пътищата и събираще слухове, а Корбет отсяваше важните в името на краля.

— Ами твоите новини?

— Получих писмото ти, преди да падне снегът — отвърна Ликуващия. — Отидохме в Съфолк. Вървяхме по течението на река Денам и разпитвахме селяните, знахарките, пияниците из кръчмите, пътуващите търговци. Истина е, сър Хю — очите на Ликуващия жадно просветнаха и той прошепна: — Носи се слух за съкровище на някакво място, което наричат „Сборището на духове“.

— Сборището на духове ли?

— Усамотено място, сър Хю, пущинак с мочурища и хълмове и надгробни могили, недалеч от Денам. Мълвата твърди, че в стари времена велик крал, с огромно, надминаващо всякакви представи съкровище, бил погребан наблизо. Хората го търсили, но нищо не са открили. Местен свещеник говори за карти и скици, но...

Поклати глава.

— А какво е ставало там напоследък?

— Един съдебен пристав близо до Денам разказа, че преди три или четири години там пристигнали странници, които разпитвали за тамошните легенди и сказания, но не си спомни нито имената им, нито техните лица. Сър Хю — Ликуващия вирна пръст във въздуха, — голямото съкровище наистина съществува. Наскоро пак са разпитвали за него, но нищо конкретно, само слухове, като слаб полъх в лятна привечер.

— Но няма следи да е разкопавано, някой да е търсил съкровището, нали?

— Казах ти вече, само местни легенди и сказания, любопитни странници, които идват и си отиват със скрити под качулките лица. Не забравяй, сър Хю, че мястото е оживено. Хората минават покрай него на път към Ипсуич и други градове с пазари. Легендите са толкова стари, че всъщност никой не им обръща кой знае какво внимание.

— А Блексток и „Ярост“?

— Добре ги знаят из полуостров Колвас. „Ярост“ често се е вмъквал в заливите и протоците около Оруел. Почитали и уважавали Блексток, имали го за герой. Той и неговите хора никога не грабели на сушата. Давал е добри пари на местните земеделци и се е държал миролюбиво. Блексток товарел и поправял кораба, попълвал водните запаси и изчезвал като морска мъгла.

— Ами неговия полубрат, Хюбърт Монаха?

— Отново слухове, но и него никой не е виждал. Хората казват, че Блексток щял да се среща с някого, вероятно с Хюбърт, в изоставения отшелнически скит на река Оруел — той замълча, — а, да, точно така беше името: „Свети Симон от Скалите“. Местните твърдят, че Блексток най-вероятно се е запътил тъкмо натам, когато попаднал в клопка между два въоръжени търговски кораба и бил притиснат до крайбрежието през октомври 1300 година. Селяните все още говорят за тази морска битка. Как след нея корабът на сър Уолтър

Касълдийн влязъл в Оруел с тялото на Блексток, провесено на кърмата. Уверявам те, сър Хю, на селяните това никак не им се понравило.

Ликуващия хвърли малка цепеница и подпалки във въглищата, които горяха ярко в огнището. Обърна се и избърса ръце.

— Искаш ли нещо за ядене или пие?

— Не, благодаря ти.

Ликуващия стана и отиде в съседната стая, вероятно килер, върна се с чаша ейл и голямо парче хляб. Пиеше и ядеше шумно.

— Било е страшна морска битка! — каза той между хапките.

— Имало ли е оцелели?

— Да. Според селяните, Касълдийн направил същото, каквото Блексток с неговия екипаж. Мисля, че е избесил взетите в плен, но някои може и да е хвърлил през борда. Те може и да са се издавили, но може и да са доплавали до брега. Това му е била грешката на Касълдийн. Виждаш ли, сър Хю, по крайбрежието към корабокрушенците не се отнасят милостиво, но Блексток и екипажът му са били на почит. Оцелял един от тях и му помогнали. Никой не знаел името му. Бил се нагълтал с вода, полужив, дали му малко овесена каша, изсушили дрехите му и го оставили да върви по пътя си.

— А „Ярост“, самият кораб?

— Уолтър Касълдийн и Паулентс го взели и го дали на търговеца, който помогнал на сър Уолтър.

— Какво стало с трупа на Блексток?

— Ами сър Уолтър Касълдийн и Паулентс били победители. Доплавали с корабите си до Хамфорд уотър, близо до Уолтън-он-Нейз. Екипажите били възнаградени. Трупът на Блексток бил завързан за кон и влечен по калдъръма, след това го провесили на някакво бесило. Сложили пост да го пази, оставили го да виси, та морските птици да напълнят търбусите си с него и после — Ликуващия повдигна рамене — според мълвата го хвърлили в морето, но със сигурност не са го погребали според обичая. Казвам ти, сър Хю, в тоя ден Касълдийн и Паулентс са си спечелили много врагове.

— А Хюбърт Монаха?

— Попитай сър Уолтър Касълдийн. Хюбърт рядко е показвал лицето си, а след смъртта на брат си съвсем изчезнал. Оттогава никой не го е виждал.

Корбет впери поглед в огъня, загледан в пращащите и обвити в пламъци дърва. Чуваше как отвън „Веселяците“ разговарят и се готвят за деня. Отнякъде се дочу звън на тамбурини. Корбет осъзна, че сутринта превала, трябаше да се връща в „Сейнт Огъстин“. Разтвори кесията на колана си, извади няколко сребърни монети и ги притисна в дланите на Ликуващия.

— Сър Хю, защо питаш мен за тези неща? Сър Уолтър сам ще ти ги разкаже.

— Не, мастър Ормсби — потупа го Корбет по рамото. — Ще ми каже онова, което той иска да научи, а ти ще ми кажеш каквото си видял и чул. Знаеш ли какво е породило толкова силна ненавист? Защо Блексток е отишъл в морето, а Хюбърт е напуснал манастира си, за да стане ловец на хора?

— Само слухове, сър Хю, приказки за детството им.

Корбет заоглежда резбованата украса над огнището, после се огледа. Странно място, каза си той, и се унесе в мисли. Така уютно беше да седи край огнището и да наблюдава пламъците, макар да усещаше студа, промъкващите се студени повеи и нетърпението на Ликуващия: чакаше го цял ден работа и му се искаше Корбет да си върви.

— Стигаме до Грискин — каза Корбет. — Знаеш ли кой беше той в действителност? Спомена за него на Харбълдаун.

— Веднъж той ми говори за щастливите си студентски години. Веднага познах, че е твой приятел, сър Хю. Идващие и си отиващие като вятъра. Охотно играеше ролята на прокажен. Забавляващ се с тая игра, благодарение на която можеше лесно да иде, където иска, дори престъпниците и разбойниците не смееха да го доближат. Дойде в лагера ни и се представи. Също като мен носеше медальон, онзи, който ти ни беше дал, за да се познаваме един друг и каза името си. За мен щеше да е чест да бях срецнал мастър Грискин по-рано, дори и в друго предрешаване. В действителност — усмихна се Ликуващия — да беше пожелал, можеше да стане част от нашата трупа. Беше истински трубадур, артист и с удоволствие изпълняващ различни роли. Вонеше като купчина тор, а лицето и ръцете му бяха омацани и загрубели, като да страдаше от някаква отблъскваща зараза. Срецнах се с него извън лагера и го попитах какво иска. Отвърна, че търсил Хюбърт Монаха. Не можах да му помогна, но му разказах същото, каквото и на теб.

Срещнахме се тъкмо когато бяхме навлезли в Есекс. Бяхме се настанили близо до Торп-ле-Сокън, защото искахме да сме по-близо до брега. В рибарските села хората са по-дружелюбни, отколкото в селата във вътрешността на сушата, особено зимно време. Попитах Грискин дали късметът му се е усмихнал. Той обичаше да си пийва ейл, нали знаеш?

Корбет кимна.

— Беше една от слабостите му — продължи Ликуващия. — Като не пиеше, не пиеше, но започнеше ли веднъж, трудно спираше. Както и да е, Грискин спомена, че знаел за някой си на име Симон от Скалите. Първоначално не разбрах какво говори.

Корбет си спомни, че Търговецът на души беше споменал параклис със същото име.

— Чувал ли си за „Свети Симон от Скалите“? — попита Корбет.

— Спомням си смътно. Грискин говореше за отшелнически скит някъде по Оруел. Че Хюбърт Монаха може и да е изчезнал, но той подозираше къде се крие. После спомена „Симон от Скалите“, мисля, че това беше името на параклиса в убежището на река Оруел. Грискин май бързаше да продължи, затова го оставих да върви. Каза, че ако открие нещо интересно, ще се върне. Останахме в Торп-ле-Сокън седем дни. На следващата седмица, един пътуващ търговец дойде в лагера ни да се постопли до огъня. Заговори за бесилките пред Торп-ле-Сокън и за някакъв мъж, обесен напълно гол на бесилката. Хората мисели, че е прокажен. Разтревожих се. Грискин не се върна, затова заедно с неколцина от мъжете отидох там. Бесилката беше грамадна и пуста, стърчеше над скованото в лед пусто поле. Това е сурово и мрачно място, сър Хю, където облаците надвисват ниско като гняв Господен. Острият вятър дърпа дрехите ти, сякаш е демон, изпратен да те отнесе. Отдалеч видяхме бесилкото, трупът се вееше като парцал. Ето какво ще ти кажа — Ликуващия се приведе и от тялото му се понесе мирис на ейл и пропити с пот дрехи. — Знаех, че има нещо нередно. Тази бесилка се използваше много рядко, и то за крадци на добитък или за някой престъпник, хванат на място от военния отряд на шерифа. Приближих се. Само един поглед ми беше достатъчен, за да разбера, че това е Грискин. Бяха го съблекли гол. Примката, здраво стегната около врата му, беше преметната на куката на едното рамо на ешафода: страховита гледка, излязла от истински кошмар. Коремът му

се беше подул като свински мехур, езикът му беше прехапан, а очите изскочили. Гарваните и враните вече усърдно го кълвяха.

Корбет притвори очи и прошепна заупокойна молитва.

— Познавах Грискин. Не можех да го изоставя, затова го свалих. Погребахме го там и сложихме дървен кръст. Погледнах трупа — Ликувация потупа главата си от едната страна. — Там имаше подутина. Мисля, че Грискин е бил подълган в тази адска пустош, главата му е била пристягана в дъги, после са го обесили полужив и той е предал Богу дух.

— Според теб Хюбърт Монаха ли го е направил?

— Кой друг, сър Хю? Какво би могъл да притежава един прокажен, та да привлече крадец? За кого е бил заплаха един прокажен? Даже разбойниците странят от него. Не, някой е открил, че Грискин не е такъв, за какъвто се представя, че издирва нещо или някого. Разбира се, трябва да е бил Хюбърт Монаха.

— Чу ли за случилото се в Мобисон?

— Новините бързо се разнасят из града — отвърна Ликувация.
— Цяло семейство, избесено в уединеното имение, без други следи от насилие: говорят за призраци и демони...

— Да си говорят, каквото си искат — рязко каза Корбет, — стига да наричат демоните с името Хюбърт. И така, мастър Ормсби, какво знаем дотук? Че някъде из пущинаците на Съфолк, близо до река Денам, има съкровище. Че за съкровището са се носели и все още се носят легенди; че много хора са го търсили, но никой не го е открил. Наскоро любопитството към него се е възобновило и после? Ами Блексток и неговия полубрат, дали са знаели къде е съкровището? Несъмнено Адам Блексток е плавал за среща с брат си, за да тръгнат заедно да търсят съкровището, с което да откупят свободата си от краля. Но корабът на Блексток е нападнат, Блексток е убит и тялото му е провесено на въже на кораба. Очевидно от екипажа му има само един оцелял. Изпратих до теб и Грискин съобщения, за да научите повече за Хюбърт Монаха и скритото съкровище. Освен легенди и слухове, друго няма открито, но Грискин бе убит.

Корбет се тупна по бедрото, изправи се, отвори кесията си и пусна още една монета в ръката на Ликувация. Огледа старата свещеническа къща, ронещата се мазилка, разнебитения под, пролуките в прозорците, хълтналия покрив, мръсотията и прахта,

натрупани в ъгъла. Като се позамисли, мястото не му харесваше, прииска му се да си иде. Историята, която Ликувация му разказа за смъртта на бедния Грискин беше страшна, отблъскваща и криеше заплаха. През ума му мина мисълта, че трябва да се върне обратно в „Сейнт Огъстин“ през безлюдните гори.

— Мастър Ормсби, ще намериш ли кой да ме придружи, може би двамина измежду твоите хора?

— Сър Хю, изпратих неколцина на лов за зайци из пушинаците, но мога да помоля две от момчетата.

Ликувация стана, излезе навън и завика. Скоро две момчета с весели лица, светлооки и дрипави, дойдоха тичешком. Представиха се като Джак с фенера и Дейвид от мъглата. Затанцуваха около Корбет като духчета и бърбореха на диалект, който той не разбираше. Писарят се сбогува с Ликувация и си тръгна. Момчетата подтичваха с танцови стъпки пред него, побутваха се и се смушквали, ритаха в снега, плащеха птиците, разперваха широко ръце. Корбет се усмихна на това тържество на младостта — добре дошло облекчение от усойната къща и мрачните новини, които беше получил.

— Елате тук, момчета — извика. — Елате тук!

И двете момчета притихнаха и дойдоха тичешком. Корбет видя, че са боси.

— Нямате обувки.

— Не е наш ред да ги носим, сър. Беше наш ред да събираме съчки, затова се радваме, че ще сме ти водачи.

— Много добри водачи сте даже. Откъде сте?

— Живеем в Брезовото имение — отвърна Джак с фенера.

— От години живеем там — настоя Дейвид от мъглата и подгони брат си.

Корбет ги повика отново.

— Брезовото имение — къде е това?

Двете момчета се разсмяха, мушкаха се и се побутваха, засочиха от двете страни на пътя.

— Това е Брезовото имение: гората, тук живеем.

Разбърли се като категички на клон, те затичаха пред Корбет, напред към земите на „Сейнт Огъстин“.

Корбет беше изминал доста от пътя, когато чу да го викат по име. Обърна се и видя как от мъглата се появява силует. Към него с

накуцване бързаше Ликуващия.

— Сър Хю! Сър Хю!

Корбет се върна. Ликуващия спря, опрял ръце на хълбоците си, едва си поемаше дъх от бързането.

— Какво има, човече?

— Забравих да ти кажа нещо за Грискин! Когато срязахме въжетата и го свалихме от бесилката, за да го погребем...

— Да?

— Лявата му ръка беше отрязана, отсечена при китката. Така и не разбрах защо. Чувал съм разни приказки, но реших, че е добре да ти кажа.

Корбет сведе поглед към пътя. Мъглата ставаше все по-гъста. Зад себе си чуваше как момчетата го викат да ги настигне, че сградите на абатството вече се виждали и още малко оставало да се повърви: като да усещаха страховете му.

— Благодаря ти, мастър Ормсби — той вдигна ръка и се поклони. — Благодарен съм ти. Както казваш, Господ знае защо му е било на някой да стори това.

Върна се и настигна момчетата, които подскачаха и подтичваха като зайци пред него. Влязоха през една врата в земите на абатството. Момчетата, танцуващи от крак на крак, го попитаха дали иска още нещо. Дали може да огледат? Корбет ги повика да се приближат и притисна по една монета в мръсната длан на всяко едно от тях.

— Не, не — рече той с усмивка. — Връщайте се. Ликуващия ви чака. Мисля, че има за вас и други задачи.

Момчетата се измъкнаха пъргаво като крадци, насочиха се към вратата, като непрекъснато се бутаха един друг. Корбет ги наблюдаваше как си тръгват. За миг го обзе силна завист заради безгрижността им. Не се страхуваха от нищо. За тях мястото не беше сковано в лед, обвито с мъгла и из него не дебнеха всякакви демони и опасности. Въздъхна и тръгна напряко през заснежените дворове и градини. От време на време се разминаваше с някой монах, който тихо го поздравяваше. Корбет отвръщаше отнесено, не можеше да мисли за друго освен за горкия Грискин, гол, подпухнал и увиснал на самотна бесилка над тези заледени блата. Стигна до малките манастирски дворове, които водеха направо към къщата за гости, когато чу да го викат по име.

— Сър Хю, сър Хю!

Икономът вървеше, поклащайки се, към него. Едната му ръка беше вдигната, в другата държеше кожена торба, завързана и запечатана. Монахът я подаде и каза, че са я оставили за Корбет при пазача на абатството, но не можел да каже от кого е. После заразпитва Корбет за стаите, в които бяха отседнали. Топло ли било в тях, удобни ли били? Корбет разсеяно кимаше. Припомнил си своите задължения, икономът забързано се отдалечи.

Корбет влезе в една мрачна ниша и вдигна торбата. Беше направена от здрава испанска кожа, със завързан здраво шнур, при връзването й бе поставен восьчен печат. Счупи печата и развърза възела, разхлаби торбата и пъхна ръка вътре. Измъкна ленен плат, в който имаше увito нещо студено и твърдо. Разви лененото парче и някакво предчувствие го накара да потрепери, после се втренчи ужасен в онова, което откри: човешка ръка, отсечена при китката, почерняла като парче прегоряло мясо, а между показалеца и палеца имаше кървавочервена свещ с почистен и готов за горене фитил. Прегълтна едва-едва, с усилие овладя гаденето. В гърлото му се събра жълч. Доща му се да закрещи. Да я захвърли надалече. Обърна ръката. Плътта имаше сив цвят и беше спаружена. Внимателно я уви в ленените кърпи и върна отблъскващия вързоп в торбата, която завърза здраво. После приседна на малка пейка в нишата, за да овладее дишането си. По гърба му изби ледена пот.

— Ръката на Грискин! — прошепна.

Впери поглед в малък фонтан, покрит с лед, наоколо градината изглеждаше замръзнала и мъртва. Притвори очи и се облегна назад. Беше наясно какво са му изпратили. Дяволски талисман, ръката на Славата, проклятието на обесен човек. С мъка овладяваше гнева си. Не вярваше в подобни глупости, но знаеше, че убиецът на Грискин, вероятно Хюбърт Монаха, го е направил, за да го сплаши.

Въздъхна дълбоко, стана и се запъти към сградите на абатството. Стигна до ковачницата в двора на главната конюшня. На входа стоеше послушник и ковеше парче метал с огромен чук. Чукането замря с приближаването на Корбет.

— Какво мога да сторя за теб, сър? — Монахът огледа Корбет от главата до петите, после съгледа пръстена на лявата му ръка.

— А, ти трябва да си нашият гост, кралският пратеник.

— Огнището гори ли? — попита Корбет. — А пещта?

Мъжът кимна. Корбет протегна торбата.

— Не поглеждай вътре, изгори я веднага!

Ковачът сви рамене, взе торбата и влезе вътре. Корбет стоеше и гледаше как голямата врата на пещта се отваря. Отвратителната гнусотия беше хвърлена вътре и вратата затворена.

— Покрий я добре с въглища — настоя писарят.

Ковачът сви рамене, отвори пещта, набълска с ръжена торбата още по-навътре и пак затвори вратата, после излезе отвън.

— Сър, какво имаше вътре?

— Дяволска работа — отвърна Корбет, — но огънят пречиства всичко!

Постоя още малко в ковачницата, наслаждавайки се на топлината, на мириса на коне, сено и нажежено желязо. После отиде до приспособен за леген съд, поля си с вода и си изми ръцете, изми се грижливо и се избръса с кърпа. Благодари на ковача, запъти се към къщата за гости и се прибра. Чу Ранулф и Чансън, още щом влезе в малката трапезария в приземието. И двамата пееха, а Ранулф дразнеше приятеля си. Корбет се качи по стълбите. Ранулф и Чансън излязоха от стаята си, за да го посрещнат. Само един поглед към лицето на Корбет им бе достатъчен, за да се приберат бързо обратно. Корбет влезе в стаята си и затръшна вратата след себе си. Смъкна малкия арбалет от рамото си, свали бойния си колан и легна на леглото. Не можеше да събере мислите си. Помъчи се да си припомни онази голиардска^[1] песен, която обичаше да пее на Мейв: „*Iam dulcis amica* — сега, най-скъпа ми приятелко...“, но думите и мелодията му убягваха. Провеси крака от леглото. Ранулф и Чансън потропаха на вратата и влязоха.

— Господарю, прости ни.

Корбет прие разсеяно извиненията им. Не можеше да им каже къде е бил, нито че се е видял с Ликуващия, затова остави въпросите им да потънат в суматохата от приготовленията.

Ранулф се облегна на шкафа и присви очи. Господарят беше разстроен, но от какво? Крал Едуард често придърпваше Ранулф настрана и надвесен над него, с почти притворено дясното око, така здраво стисваше ръката на писаря си, че Ранулф трепваше от болка. Кралят наредждаше на Ранулф да следи изкъсо сър Хю. Ранулф отдавна

беше проумял, че тук не ставаше дума само за привързаност. С две думи казано, Едуард Английски нямаше напълно вяра на Корбет.

— Много е мекушав — шепнеше му кралят. — Корбет има и сърце, и душа, Ранулф — после кралят добавяше, — същото не може да бъде казано за нас! Нали, мастър Ранулф?

Старшият писар от канцеларията на Зеления печат така и не беше отговорил съвсем на този въпрос, нито пред краля, нито пред себе си. Ранулф още не беше наясно в каква посока ще бъдат решенията му. Занимаваше го единствено отвореният път пред него, пътят към почестите, властта, славата и богатството. В действителност пътят беше Корбет, затова той трябваше да бди над своя господар, не само заради Мейв, малкия Едуард и Елинор, а най-вече заради самия себе си.

— Пригответихте ли се? — с ботуши и шпори, увит в плаща си, Корбет беше готов да тръгва. Ранулф припряно го последва. Слязоха в двора, където Чансън беше приготвил конете. Малко по-късно напуснаха земите на абатството. Отпуснат на седлото си, Корбет оставил Ранулф и Чансън да проправят пътя покрай църквата край Куенингейт навътре в града. Чувстваше се особено. Още не се беше съзвез от потреса, предизвикан от ужасната ръка. Искаше му се да се съсредоточи, но му се струваше, че гледките наоколо са от някакъв сън, като че ли минаваше покрай стенописи в църква. Няколко врани грачеха встрани над някаква каруца. Амбуланти търговци вървяха забързано. Дъските им бяха препълнени с дрънкулки, кутийки с аромати, медальони на свети Христофор, брошки с образа на свети Томас Бекет, мастилници и пачи пера. Продавач на реликви, с обветreno лице, брада и свиреп поглед, се дереше с цяло гърло, че предлага на търг сватбения пръстен на Дева Мария, една от връзките на сандалите на Христос и парче от вратата на църквата, която Симон Вльхва^[2] построил в Рим. Отговорник по каналите и рововете, предвождан от двама здравеняци с прорито знаме с градския герб, известяваше на всички, че ще се извърши прочистване на каналите и рововете, както и на помещенията за облекчаване от тази страна на река Стур преди Бъдни вечер. Няколко монахини с черни раса, вълнени палта и бели ленени пребрадки отминаха с потропване покрай него. Наблизо просяк беше умрял от студ край позорния стълб и градските служители спореха чие задължение е да се махне и погребе трупа.

Дрипави и босоноги деца скачаха из жълтеникави замръзнати локви. Мъже теглеха шейни, натоварени с коледните бъдници и зелени клонки за празничната коледна украса на домовете им. Сред тропота на каруците търговци крещяха цените на стоките. Продавачи на дрънкулки и поклонници, търговци и цигани, бедни и богати, духовници и светски люде, всички се суетяха като риби в рибарник из тесните улици, претъпкани от купувачите пред сергиите и магазините. Отнякъде заби камбана, за да напомни на вярващите да кажат „Отче наш“, „Аве, Мария“ и да отправят възвала, но повечето от вярващите изглеждаха по-склонни да последват апетитните ухания, носещи се от кръчмите и магазините за сладкиши, където майсторите изваждаха прясно изпечени пайове със златиста коричка и пълнеж от кълцано месо, щедро поръсено с подправки, за да не си личи, че е старо.

Корбет и Ранулф слязоха от конете на ъгъла на една кръчма, пред чешмата на катедралата „Холи Тринити“. Един послушник им позволи да влязат в гробището на монасите, което не беше най-благочестивото място за последен покой, понеже беше същевременно и гробище за разбойници, престъпници и други хора извън закона. Шайка груби, яки мъже с парцаливи качулки и кожени шапки, облечени в дрипи, до един добре въоръжени, седяха около пращащи огньове, пиеха и се караха с повлеканите и проститутките, които си търсеха клиенти. Загледаха алчно Корбет и другарите му, но звънът на оръжието и безмилостният поглед на Ранулф ги възпряха от неблагоразумни постъпки.

— Къде отиваме? — прошепна Чансън.

— При гробницата на Бекет — отговори Ранулф. — Нали ти обясних по-рано. Виждал си менажерията на краля в Тауър: едногърби и двугърби камили, лъвове, огромни котки, маймуни и маймунчета; кралят обича животните си, но най-много обича ястrebите си. Веднъж за малко да пребие до смърт един от соколджиите, който, без да иска, наранил един от ястrebите му. Както и да е, две от безценните птици от кралския птичарник близо до Кръста на кралица Елинор са болни. Кралят е накарал да благословят две златни монети над главите им и е помолил Корбет да ги донесе тук като дар — Ранулф смуши шаговито Чансън. — По-добре така, отколкото да нося восьчните им фигури. Чух за един пратеник, който носел восьчна статуетка на птица на Уолсингам. Докато пристигне, злополучната фигурка се стопила.

— И?

— Вече нямало значение — прошепна Ранулф. — Птицата така и така била умряла.

Спънаха конете си в монашеското гробище, оставиха Чансън да ги наглежда, а Корбет и Ранулф заобиколиха през дълбокия сняг около величествената катедрала — великолепна сграда с каменни основи, въздиращи се към небето стени, сложни фризове, украсени с ухилени маски и лица с безжизнен поглед. Минаха през странична врата и навлязоха в тайнствен свят от арки, изящни сводове, скрити в полумрак, прорязан от снопове сивакава и цветна светлина, която струеше през прозорците. Някои от прозорците бяха от цветно стъкло и със стъклописи. Минаха покрай смайваща поредица от стенописи и массивни кръгли колони, позлатени във високите и ниските си части. Стъпваха по застлан с плохи под с изобразени на него феникси, гъльби и разцъфнали лилии. Снопове горещ и благоуханен дим от свещите се виеха в ледения въздух, без силни да прогонят студа и вонята от поклонниците.

Катедралата беше почти празна, само най-ревностните поклонници посещаваха гробницата посред зима. Корбет и Ранулф поотделно минаха през крилото на хора, завиха вдясно към олтара и изкачиха дългите, излъскани от стъпки каменни стъпала към параклиса „Холи Тринити“, където се намираше внушителната каменна гробница на Бекет. Спиращият дъха саркофаг, чиито защитни плохи бяха съмъкнати, сияеше като видение от рая. Дъхът на Ранулф секна от възхита. Въпреки огромните си размери гробницата изцяло беше покрита с листове чисто злато, които едва-едва се виждаха от инкрустираните в тях скъпоценни камъни: сапфири, диаманти, рубини, спинели^[3] и изумруди. Корбет и Ранулф я обиколиха от всички страни, за да разгледат внимателно това великолепие. Златните листове бяха гравирани и инкрустирани от всички страни с прекрасни изображения и обковани с ахат, яспис и корнелин. Някои от скъпоценните камъни бяха с големината на гъльбово яйце. Гробницата излъчваше сияние, сякаш в нея пламтеше тайнствен огън. Ранулф бързо разбра причината за несекващото множество поклонници от цяла Европа, които искаха да се поклонят на мощните на свети Томас от Бекет.

Корбет приближи монаха — пазач на гробницата, показа му печата и пръстена, за да си осигури незабавен достъп до малките, покрити с възглавнички ниши в параклиса край нея. Там коленичи и

докосна с устни студения мрамор. Затвори очи и прошепна молитва, не толкова за краля и безценните му соколи, колкото за себе си, Ранулф, Чансън и най-вече за Мейв и двете им деца. Замълча, прекръсти се, после стана и даде като дар две златни монети на навъртация се пазител на свещените одежди и утвар. Слезе по стъпалата, запали свещица пред лика на Дева Мария и излезе.

Ранулф искаше да разкаже на Чансън всичко, което видя, но Корбет беше настоятелен. Времето изтичаше. Трябваше да се срещнат с Касълдийн и останалите в Суитмийд манър. Взеха конете си и ги изведоха от двора на катедралата, тръгнаха по тесни, вонящи, заледени улички, изпълнени с прокрадващи се сенки, минаха по дървения мост над река Стур, покрай църквата „Сейнт Томас“, през пустото поле и, следвайки пъртината, се насочиха към Суитмийд манър.

[1] Голиардски песни — едни от първите образци на светска музика в Западна Европа; писани от странстващи музиканти, наричани голиарди; песните възпяват красотата на природата и насладите на живота, някои от тях са и сатирични. — Бел.ред. ↑

[2] Симон Влъхва — Симеон Магус или Симеон Влъхва е съвременник на апостолите, считан за родоначалник на гностиците. Приписвали са му голяма магическа дарба. — Бел.прев. ↑

[3] Спинели — бледочервени рубини. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ОСМА

Desunt sermones, dolor sensum abtulit.

*Не стигат думите и скръбта притъпява
сетивата.*

Свети Паулин от
Аквилея^[1]

Скрита зад редица дървета, Суитмийд се оказа великолепна, правоъгълна триетажна сграда с блестящи черни греди отпред, мазилка с розов оттенък, каменна основа от варовик и със собствена защитна стена. Двете крила на портата бяха широко отворени и макар камбаните на всички църкви още да не бяха отбелязали пладне, Касълдийн, Уендовър, отец Уорфелд, лекарят Дерош, лейди Аделиша, Беренгария и Лечлейд вече стояха на малката площадка, осияна с речни камъчета, пред стълбището към предната врата. Корбет забеляза, че прозорците на къщата са със здраво залостени капаци. Навсякъде имаше постове на градската стража и по боклуците, пръснати около черните кръгове в снега, където бяха палили огън, можеше да се заключи, че са тук от дълго време. Набързо се поздравиха един друг.

Корбет попита дали са виждали Сервин. Кметът сви рамене.

— Няма и следа, сър Хю. По пътищата са разположени стражи. Аз все пак изпратих хора до най-близките пристанища, но — кметът поклати глава — трябва да се крие още в града, макар че на един чужденец ще му е трудно да намери убежище тук. Дал съм на хората си описанието му, така че рано или късно ще го открием.

Корбет прехапа горната си устна и се огледа.

— Лейди Аделиша — той я повика с ръка, за да я отдалечи от зорките очи на Беренгария.

— Сър Хю? — лейди Аделиша се приближи.

— Разбрах, че си бременна.

Погледът ѝ не трепна.

— А бащата? — попита Корбет. — Сър Рауф ли е?

— Тази тайна е моя, сър Хю. Най-важното е, че не могат да ме обесят или изгорят на клада, а и защо да стигам до там? Мразех го, но не съм го убила! — лейди Аделиша не повиши глас, но просъркваше думите. Присвитите устни загрозяваха лицето ѝ. Корбет се извърна. Търпението му се изчерпваше. Беше взел решение какви ще бъдат понататъшните му действия. Тръгна към основата на стълбите.

— Отворете вратата.

Омръзнали му бяха играта на криеница, лутането слепешком, да го бутат и тикат като някакъв глупак с превръзка на очите. Времето напредваше. Имаше въпроси, на които трябваше да получи отговор. Уендовър и стражите припряно се подчиниха. Касълдийн се приближи и понечи да заговори, но Корбет вдигна облечената си в ръкавица ръка.

— Сър Уолтър, реших вече какво ще правя — той полека отпусна ръката си на рамото на кмета. — Искам да изпратиш двамина от хората си при твоите писари в кметството. Искам — той стисна рамото на Касълдийн — всеки запис, всяко късче пергамент от канцеларията ти, което се отнася до пирата Блексток и неговия полубрат Хюбърт. Да ги донесат тук веднага! — Корбет пренебрегна възраженията на Касълдийн и тръгна нагоре по стълбите.

— А ти и хората ти — той хвана Уендовър за ръката — запалете всички свещи, лампи и фенери, напълнете мангалите, да гори огън във всяко огнище. Запалете пещите, после проверете килера и складовете. Изпратете един от хората си до кръчмата, покрай която минахме, на път през полето. На нея има окачена червена табела.

— „Рогатият елен“ — намеси се отец Уорфелд. — Така се казва.

— Купете храна и бъчва ейл.

— Ами пари? — Уендовър не беше изгубил своята безочливост.

Корбет посочи към Касълдийн, после тръгна към къщата на убийството.

Суитмийд наистина носеше неподходящо име. Беше отблъскващо място. Приемната на входа бе добре обзаведена, но тъмните тъкани на стените и подхождащите им по цвят пъстри килими бяха в много мрачни цветове. В мрака се издигаше централното стълбище от масивен дъб. В ъглите имаше гърнета със стрити билки,

но те не успяваха да премахнат мириса на мухъл. Вдясно, през полуутворената врата, Корбет видя малка зала с покрито огнище, дълги груби маси, рисувани gobleni и параван. Вляво беше стаята на сър Рауф, вратата ѝ с разсечени кожени панти беше подпряна на стената, и горните, и долните резета и ключалки бяха изкривени или строшени. Корбет прилекна и разгледа тежката вътрешна ключалка. Разпозна вещата, сложна изработка, дело на наистина изкусен занаятчия, вероятно ключар от лондонската гилдия.

Влезе в работната стая и зачака. Останалите се разбързаха да отворят прозорците, да запалят лампите и да се погрижат за огнището. Таванът на стаята беше нисък, боядисани в черно наклонени греди насичаха бялата мазилка. Стените бяха в бледолилав цвят, покрити с тежки gobleni, имаше окачено разпятие и рисунки на сцени от Писанието. Беше неприветлива, бездушна стая с лавици, претъпкани с подредени свитъци велен. До стените имаше обковани с желязо сандъци и ракли, всичките заключени с вериги и катинари. Масивно дъбово писалище, покрито с парчета велен, пачи пера, ножове за пергament и мастилници изпълваше помещението. Корбет прилекна, повдигна светлия пъстър килим от пода и внимателно огледа засъхналото петно от кръв. Касълдийн се приближи и описа как е лежал трупа. Корбет кимна, после излезе и се качи по стълбите.

В къщата беше невероятно студено, а на втория етаж сякаш беше още по-студено. Касълдийн и Лечлейд вървяха след него. Корбет попита за стаята на лейди Аделиша, Лечлейд мина напред, преведе ги по тясна галерия и отвори рязко една врата. Корбет и тук огледа ключалката, която приличаше много на тази от стаята на сър Рауф. Бутна вратата и влезе в уютна спалня. Стените ѝ бяха боядисани в отморяващо зелено, а мебелите в нея не приличаха на онези от останалата част на къщата. Масата и столовете бяха изработени от бряст, гладката им повърхност блестеше. Отдясно имаше легло с балдахин, покрито със сини завеси, обточени със злато, до него стоеше голям шкаф за дрехи. Завеси в ярки цветове и хубави стенописи придаваха на стаята приветлив и изискан вид. Касълдийн обясни къде са намерили окървавените кърпи. Корбет само кимна, излезе и затрополи надолу по стълбите, през вратата, която водеше към килера, помещението за миене на съдове и кухнята. Вече отключената задна врата водеше към изоставена градина. По всичко личеше, че някога

градината е била прекрасна. Въпреки снега, леда и смразяващия кръвта вледеняващ вятър, Корбет беше в състояние да различи очертанията на моравите, покритите беседки, местата за сядане в тревата, повредения фонтан, занемарената беседка и строшената решетка за пълзящите растения. Зад него се чу шум и той долови парфюма на лейди Аделиша.

— Когато видя сър Рауф с вързопа, в който според теб е имало труп, той къде го отнесе?

Корбет се обърна. Лейди Аделиша стоеше на прага, лицето ѝ беше покрито, за да се защити от студа. Тя посочи група ябълкови дървета. Корбет поведе всички нататък. Дърветата растяха близо едно до друго, но между тях имаше малко пространство, обрасло с преплетени храсталаци. Корбет забеляза, че в едната част, дълга около ярд и широка почти толкова, храсталациите бяха хилави, сякаш са пораснали неотдавна. Даде заповед на стражите, които носеха лопати, да разкопаят мястото, като отхвърли възраженията на Касълдийн, че земята щяла да е твърда като камък.

— Може и такава да е — с тънка усмивка рече Корбет, — но гробът ще е плитък. Сър Рауф беше стар човек, не ще да е копал надълбоко. И през ум не му е минало, че някой ще дойде в градината му, за да търси онова, което е скрил. Още повече — Корбет посочи с ръка наоколо, — че тази част от градината е покrita от дървета и храсти, почвата няма да е толкова твърда.

Махна на стражите да се приближат.

— Ще получите половин марка^[2] — каза той, — ако откриете какво е закопано тук до час.

Възраженията секнаха. Корбет се върна в къщата, нареди лейди Аделиша да бъде задържана в нейната стая. Помоли Ранулф да направи бърз оглед от тавана до избата и освободи отец Уорфелд и Дерош от задължително присъствие, но ги предупреди, че трябва да се върнат преди залез.

След като си тръгнаха, от „Рогатият елен“ дойдоха стражите, натоварени със сладкиши, ейл и две покрити блюда от нарезани зеленчуци. Чансън наблюдаваше поднасянето им, а Корбет се върна в стаята на сър Рауф, вече по-топла и по-светла. Седна на кожения стол с висока облегалка срещу писалището и усети резките по дървото под обвитите в кожа подлакътници. Овладя измъчващите го яд и

безпокойство и заразглежда счетоводните книги от последните четири години на Деконте. Настоя тътрещият се, вонящ на ейл Лечлейд да му помага. Веднага разбра, че прегледът на книгите ще е лесна работа. Деконте се оказа не само търговец, но и опитен писар. Счетоводните книги бяха написани подредено и систематично по четиридесет — приходи и разходи. Корбет бързо доби представа за обхвата на търговските сделки на сър Рауф: овце, вълна, кожи и пергамент, вино от Гаскония, зърно, дървен материал и кожи от Прибалтика, както и заеми на отделни лица и групи хора, в това число краля и видни придворни. Въпреки богатството си, Деконте беше изключително пестелив, дори към собствената си съпруга, на която бяха давани нищожни суми. Вниманието на Корбет привлякоха няколко разхода, представляващи суми, изпратени по доверени търговци на неназовани лица в пристанищата на Ено, Фландрия и Брабант. За тези разходи нямаше обяснение, нямаше такова и за щедрия приход срещу тях — *a certis navibus*, от някои кораби — така гласеше бележката. Корбет се усмихна на себе си. Много месеци беше работил в Хазната в Уестминстър, при регистъра на приходите, под нищо не пропускащото око на Уолтър Лангтън, епископ на Ковънтри и Личфийлд, ковчежник на Едуард I: в няколко счетоводни сметки, получени от Короната, той се беше натъквал на подобни записи. В действителност Деконте, както и други влиятелни търговци в Лондон и Бристол имаше своя принос към пиратството, тайно даваше пари на бойни кораби в замяна на процент от тяхната печалба, а Короната си затваряше очите. Да не би пък Касълдийн да имаше право? Дали „Ярост“ не беше едно от вложениета на Деконте? Нали в края на краишата сър Рауф беше от Кентърбъри, също като Блексток и неговия полубрат?

— Сър Хю? — Касълдийн пристъпваше от крак на крак на прага.
— Сър Хю, откриха го.

Корбет и останалите се събраха в кухнята, където разлаганият се чувал бе положен на покрития с каменни плохи под. Корбет даде половин марка на стражите, освободи ги и разтвори чуvalа. Скелетът беше цял, пътта отдавна беше изгнила, нямаше и следи от дрехи, колан и ботушки.

— Трябва да е бил погребан гол и мисля, че е мъж — отбеляза Корбет. — Пътта изгнива бързо, за разлика от кожата.

Взе черепа, все още здрав, но пожълтял, обърна го и посочи счупената кост.

— Убит е с жесток удар в тила, но кой е бил и защо е убит? — въпросите му, разбира се, останаха без отговор, а той си припомни странните записи в счетоводната книга. Не разполагаше нито с факти, нито с доказателства, но някак бе стигнал до убеждението, че нещастната жертва е свързана с „Ярост“ или някоя нечиста сделка на сър Рауф. Впрочем, беше убеден, че всички отвратителни убийства са свързани със залавянето на кораба на Блексток.

Корбет се върна в работната стая, където Лечлейд старательно връщаше всичко по местата. Слугата нещо си мърмореше, но на Корбет му беше дошло до гуша от заяждания. Трябваше да действа, и то решително. Нареди на Лечлейд да каже на стражите да отнесат намерените в градината останки в църквата на отец Уорфелд, за да бъдат погребани. Зае се със снопа документи, изпратени от кметството, които се отнасяха до Адам Блексток и Хюбърт Монаха. Отпусна се в стола на Деконте и ги прегледа. Не откри нищо особено, но записа някои важни взаимосвързани факти.

Корбет реши, че е време да включи и другите в работата си. Изпрати Чансън до „Сейнт Алфидж“, за да вземе едно Евангелие, а после трябваше да се върне и да подготви залата. Навън се спускаше зимна вечер, но в къщата весело пращаха огнища и мангили. Корбет изпрати разписки, срещу които да получи още храна от магазините и близките кръчми. Ранулф, който непрестанно изненадваше господаря си с готварските си умения, усърдно работеше в кухнята, а поруменялата Беренгария и плувналият в пот Чансън му помагаха. Приготвяха телешко в бял винен сос, с мед, магданоз, джинджифил и кориандър. Малко преди да стане готово, уханието на ястието се носеше из къщата, а Ранулф затърси господаря си.

— Сър Хю?

Корбет, потънал в мисли пред огнището, унесено се обърна.

— Готово ли е яденето, Ранулф?

— Ще бъде скоро — усмихна се Ранулф. — Само...

Приближи се, опря ръка на гърба на стола, надвеси се и зашепна в ухото на Корбет.

— Господарю, огледах къщата, както ми наредихте от покрива до избата. Търсих храна, гърнета...

— И? — попита Корбет.

— Където и да погледнеш, господарю, виждах, че вече е претърсана много внимателно, търсили са изключително грижливо.

— Сигурен ли си? — Корбет се извърна в стола.

— Убеден съм, господарю. Не е било обикновено преравяне. Дали е станало преди смъртта на сър Рауф или после... — поклати глава. — Не знам.

Под указанията на Ранулф, храната беше поднесена бързо на всички, които чакаха в залата — дълга, мрачна стая, отоплявана от пращащия огън в огнището. Дорош и отец Уорфелд бяха отново тук, но Корбет задържа своя съветник. Вечерята течеше тихо. Дори постовете, седнали на масата или опрели гръб на стената, шепнеха помежду си, усетили напрегнатата атмосфера. След вечерята Корбет накара бързо да пригответ залата. В средата на масата беше поставен стол с висока облегалка, подобен стол поставиха и от другата страна, от двета края имаше по един нисък стол за Ранулф и отец Уорфелд. Корбет пренебрегна възраженията на Касълдийн и останалите, че ги задържа твърде дълго. Ранулф отвори работните торби, извади копие на личния печат, разпятие, пълномощното на Корбет с огромни пурпурни печати. Пълномощното беше разгънато в средата на масата, във всеки ъгъл поставиха тежести. От дясната му страна поставиха разпятието в специална поставка, кралският печат бе сложен отляво. Корбет поиска да му донесат военния колан, измъкна меча си и го постави напряко през пълномощното. Ранулф се занимаваше със своите принадлежности за писане, но усещаше възцарилата се дълбока тишина сред нась branите по-надалеч в залата присъстващи. Знаеха какво ще последва. Корбет накара да запалят големия свещник и да го донесат по-близо. Сграбчи в едната ръка меча, в другата печата, после ги вдигна.

— Едуард, по волята Божия — тържествено произнесе той — крал на Англия, повелител на Ирландия и херцог на Аквитания, пред всички шерифи, управители, офицери на Короната и всички верни поданици, ви известява с тези писма, че аз, сър Хю Корбет, пазител на Тайния печат, съм назначен да разследвам всички въпроси, засягащи Короната или краля в кралския град Кентърбъри. Всички поданици, верни на Короната... — тържествените думи се редяха, силният глас на Корбет отекваше в залата, докато той задължаваше всеки един да

каже истината, в която щяха да се закълнат над Евангелието и добави, че изреклият лъжа ще бъде обвинен в лъжесвидетелстване и ще понесе суворите последствия. Корбет знаеше пълномощното дума по дума, и наблегна на властта и силата на кралската заповед. В края, като назова датата и мястото на процеса, остави отново печата на масата, меча над пълномощното и с жест подкани останалите да се приближат.

— Чухте какво заповядва кралят — заяви Корбет с все така силен глас. Погледът му минаваше от лице на лице. — Имаме да разгледаме важни въпроси. Тук присъстващият мастър Ранулф ще запише подробно всичко казано. Отец Уорфелд ще закълне всеки да каже истината. Ще ви извиквам един по един, а вие ще отговаряте на въпросите ми!

Залата бе опразнена. Корбет заяви, че няма нужда от градските стражи. Чансън щеше да застане на вратата. Ранулф сведе глава, за да прикрие усмивката си, после хитро погледна към служителя от кралските конюшни. Чансън се беше изпълнил с гордост от важната си задача и зае определеното му място, препасал военен колан, а на пейката до него лежеше зареден арбалет. Ранулф знаеше каква беше истината. Човек не биваше да иска от Чансън две неща: първото беше да пее, а второто да докосва оръжие, понеже с несръчността си Чансън би навредил на приятел също толкова, колкото и на враг.

Корбет се прокашля, а усмивката на Ранулф се стопи. В празната зала нямаше друг освен изнервения до крайност отец Уорфелд. Корбет взе стол, щракна с пръсти и махна на Уорфелд да дойде на подиума. Свещеникът седна на високия стол и сложи ръка на Евангелието. Повтаряше думите след Корбет, заклеваше се да казва истината или да понесе цялата строгост на закона, според който всеки виновен в лъжесвидетелстване ще получи най-жестоко наказание — да бъде пребит до смърт.

— Много добре — отпусна се Корбет на стола и загледа строго духовника. — Отец Уорфелд, ти си свещеник в „Сейнт Алфидж“, нали?

— Да, сър Хю.

— От колко години?

— От две.

— Какво знаеш за Адам Блексток, Хюбърт Монаха или кораба на Блексток „Ярост“? Свързан ли си с този кораб, капитана му или

неговия полубрат?

Уорфелд зяпна, после стрелна с очи Евангелието, изящно подвързано и украсено с блестящ златен кръст.

— Аз...

— Истината! — настоя Корбет.

Уорфелд вдигна глава.

— Имах братовчед — каза той, — весел младеж. Живееше близо до Грейвзенд.

— Моряк ли беше?

— Да. Работеше на търговски кораби между Лондон и Дордрехт. Понякога се присъединяваше към някоя флотилия, превозваща вино.

— После? — попита Корбет. — Отец Уорфелд, ти си под клетва. Бъди кратък и точен.

— Корабът му бил нападнат от „Ярост“. Братовчед ми беше единствен син на майка си, а тя беше вдовица. Блексток не вземаше пленници. Корабът и екипажът му просто изчезнаха от лицето на земята.

— А отмъщението? — попита Корбет.

— Какво отмъщение, сър Хю? Блексток е мъртъв. Хюобърт изчезна. Смъртта на моя братовчед е просто една трагедия като много подобни на нея. Много градове страдат също като Кентърбъри.

— И няма друго, което да те свързва с „Ярост“, така ли?

Уорфелд се намръщи и поклати глава.

— А защо не ми го каза още в самото начало?

— Не си питал, сър Хю.

Корбет леко се усмихна.

— Много добре, много добре — потропа по масата. — Изповядвал ли си сър Рауф или лейди Аделиша?

— Да — отвърна Уорфелд. — Около Великден, както е според канона. Сър Хю, не мога да наруша тайната на изповедта.

— Не искам от теб да го правиш. Бракът им е бил лишен от деца и обич, нали?

Уорфелд кимна.

— Според малкото, което знам.

— Способен ли беше сър Рауф да изпълнява съпружеските си задължения?

— Сър Хю, двамата с Дерош сме обсъждали въпроса. Аз бях негов свещеник, не негов лекар — Корбет чувстваше, че добрият свещеник знае повече, но реши да не настоява повече по този въпрос.

— Знаеше ли, че лейди Аделиша има любовник?

Уорфелд отклони поглед. Корбет внимателно изучаваше свещеника, който имаше свежо, пълно, добре охранено лице, а не му липсваха и дар слово и готови отговори. Уорфелд не вдигаше очи от масата. Корбет забеляза, че и двамата са обкръжени от светлината на свещника, извън нейния кръг цареше мрак — пълен със заплаха, тишина, прикриващ истината за случилото се в тази зловеща къща.

— Отец Уорфелд, зададох въпрос. Под клетва си. Имаше ли лейди Аделиша любовник?

— Казах ти слуховете — отговори тихо свещеникът. — Виждали са я в „Игра на дама“, там ходи и Уендовър, капитанът на градската стража — Уорфелд сплете ръце като за молитва. — Сър Хю, мога също като Дерош да си задавам въпроси относно сър Рауф и лейди Аделиша, но не мога да ти кажа факти. Каноничното право е много строго и изповедникът трябва да е изключително предпазлив...

— Много добре — прекъсна го Корбет, — но е имало слухове, че лейди Аделиша има любовник и са споменавали Уендовър, нали?

— Да, но никой не се осмеляваше да говори за това. Сър Рауф можеше да бъде много свиреп. Може и да ползваше само Лечлейд като прислужник, но стига да поискаше, можеше да събере всички градски побойници.

— Знаеш ли нещо за миналото на Деконте?

— Не. Знам само, че е роден в Кентърбъри. Преуспял е, използваше земните богатства, за да купи целия свят и така загуби безсмъртието на душата си — свещеникът сви рамене.

— В деня, в който бе убит, онзи четвъртък, къде беше ти?

— Казах ти, че бях в църквата. Някакво момче се втурна, каза, че го пращал лекарят Дерош и че в къщата на сър Рауф имало нещо нередно, та трябвало бързо да ида там. Грабнах плаща си, нахлуших някакви ботуши, времето беше студено, доколкото си спомням, и забързах нататък.

— А когато пристигна?

— Дерош и Лечлейд бяха в къщата, стояха на вратата. Стаята на сър Рауф беше заключена. Дерош хлопаше на вратата, но отговор не

идваше. Реши да разбие вратата. Каза ни да се заемем с пантите. Лечлейд ни беше предупредил за ключалката, колко специална била и че ключове за нея имал само сър Рауф. Срязахме пантите, разбихме вратата и влязохме в стаята. Настъпи бъркотия. Самата врата изскочи от ключалката, затова трябваше да се придържа, после я опряхме на стената. Свещите горяха, но имаше и угаснали. Сър Рауф лежеше на пода с лице към писалището си. Основата на черепа му — отец Уорфелд посочи тила си — беше разбита. Около него имаше локва кръв. Сторих, каквото можах. Дадох му последно о прощение, извърших всички ритуали, свързани със смъртта, после зачакахме. О, да. Претърсихме къщата, но не откряхме никаква нередност. Опитахме да влезем в стаята на лейди Аделиша и разбрахме, че е заключена. После тя се върна и влезе в стаята на сър Рауф. Дорош вече беше изпратил за Касълдийн, който пристигна.

— Опиши ми точно — каза Корбет — какво се случи.

— Лейди Аделиша и нейната прислужница дойдоха на коне. Влязоха през главния вход и спряха на плочника пред къщата. Лечлейд излезе да им помогне да слязат от конете и ги въведе в къщата. Дорош ѝ каза за случилото се. Лейди Аделиша не изглеждаше много разстроена. Видя трупа и отговори на въпросите на кмета — или поне се опита. Сър Уолтър огледа плаща ѝ...

— Защо?

— Каза, че такава била процедурата.

— А къде беше плащът?

— В стаята на сър Рауф.

— После?

— Откриха петна от кръв. Сър Уолтър попита лейди Аделиша откъде може да се е взела кръвта. Тя отвърна, че най-вероятно се е изцапала, когато е минавала покрай касапските тезгяси или край кланиците. Сър Уолтър настоя да огледаме стаята ѝ.

— Кой имаше ключове за нея?

— Да, спомням си много добре — Уорфелд опря пръсти на устните си. — Когато намерихме сър Рауф, намерихме и връзката с ключове на колана му. Лечлейд я разпозна. Имаше всичко на всичко три ключа: един от неговия сандък, един от неговата стая, който само той държал и трети ключ, от стаята на съпругата му, но ние не

отключихме вратата. Решихме, че няма да е добре да го правим, докато не се върне лейди Аделиша.

— Лейди Аделиша имаше ли свой ключ?

— Да, сър Уолтър настоя да идем до стаята ѝ и да я претърсим. Вече имаше подозрения към нея. Качихме се горе. Лейди Аделиша отключи вратата и влязохме. Отрихме кърпа, изцапана със засъхнала кръв, да лежи на пода, сякаш в бързината е била изпусната. Лейди Аделиша заяви, че е невинна и отрече да знае каквото и да било за кърпата. Касълдийн нареди да претърсят стаята и бяха открити още изцапани с кръв кърпи зад валчестите възглавници на леглото. Сър Уолтър незабавно я задържа, каза, че тя трябва да отиде с него в кметството. Случилото се след това — Уорфелд вдигна рамене — ти е известно.

— И защо му е било на Дерош да идва до къщата?

— Сър Хю, не знам. Той лекуваше сър Рауф.

— Бил е нает от него?

— Така мисля, но най-добре е да го питаш сам. Сър Рауф се изказваше с уважение за него. Това беше и едно от нещата, за които сър Рауф полагаше грижи: за здравето си. Няма лекар, който да не обича златото, сър Хю, а сър Рауф можеше да е щедър, когато пожелаеше, или когато му беше угодно.

— Постоянен посетител ли беше Дерош?

Уорфелд сви устни и поклати глава.

— Не, доколкото ми е известно. Беше просто лекар. Мисля, че посещаваше и двамата — сър Рауф и лейди Аделиша. Знам и още нещичко...

— Какво? — попита Корбет.

Пачето перо на Ранулф заскърца стремглаво по пергамента.

— Разходките на лейди Аделиша до Кентърбъри бяха обичайни, поне веднъж седмично. Сър Хю, аз съм свещеник на „Сейнт Алфиџ“ и един от проблемите ми са мишките — засмя се. — Имам повече мишки, отколкото енориashi. Водя непрестанна война с тях. Случва се да изляза на разходка, за да се махна от непрекъснатото им цвъртене и мръсотията между пейките. Свежият Божи въздух може да бъде толкова успокояващ! Разхождам се из пустото поле. Понякога виждах лейди Аделиша да излиза от къщата, но веднъж видях младата ѝ прислужница, Беренгария, припряно да се връща обратно.

— Пеша? — попита Корбет.

— Да. Искам да кажа, че пътят до Кентърбъри не е дълъг. Лейди Аделиша обича да язди до там. От онова, което съм дочул, те оставяли конете си в конюшнята на близка кръчма и отивали в „Игра на дама“. Лейди Аделиша е постъпила глупаво. Мислела си е, че е предрешена, но хората виждат всичко. Ако отново и отново се връщате на едно и също място, тогава е само въпрос на време кога ще се развържат езиците.

— Но понякога си виждал Беренгария да се връща припряно обратно?

— Да, точно така, и го правеше потайно — прокашля се. — Сега Беренгария живее в къщата ми, но не съм я питал за нищо. Не смея да се намесвам. Казвам ти го — запъна се свещеникът, — защото и други може да са я виждали. Видях я да се връща два или три пъти. Реших, че това потвърждава слуховете. Искам да кажа, че когато господарката отива на пазар, нейната прислужница винаги е с нея, това е логично, нали? Какво прави лейди Аделиша, та да освобождава прислужницата си и да я оставя да иде където си иска? Но — Уорфелд сви рамене — най-добре ги попитай сам.

Прекалено гладките отговори на отец Уорфелд караха Корбет да си задава въпроси. Нервен ли беше този мъж, криеше ли нещо, или само не искаше да бъде замесен?

— Приключи ли с разпита, сър Хю?

— Не, отче Уорфелд, не съм, и искам да останеш с мен до края. Ти ще заклеваш всеки един от свидетелите над Евангелието. Щом го направиш, си свободен да излезеш, а аз бързо ще разпитам всеки един от тях. Така че най-добре доведи Уендовър.

След малко капитанът на градската стража влезе наперено. Мечът му се удряше по ботушите. Корбет стрелна с поглед Ранулф и му намигна. Старши писарят от канцеларията на Зеления печат стана и за по-силно въздействие гръмогласно скастри Уендовър. Как се осмелявал да носи оръжие в присъствието на кралски съдия? Не познава ли закона за държавната измена? Коланът с меча беше разкопчан на мига и подаден на Чансън. Капитанът зае вече съвсем скромно мястото си, за да положи клетва. Корбет изчака отец Уорфелд да излезе.

— Мастър Уендовър — надвеси се той над масата, — ти си под клетва, затова ще мина направо на въпроса. Ти си любовник на лейди Аделиша и вероятно баща на детето й, нали?

Уендовър стреснато се огледа.

— Да или не! — ревна Ранулф.

— Да! — отвърна Уендовър.

— Откога? — попита Корбет.

— Около година.

— В кръчмата „Игра на дама“ ли се срещате?

— Лейди Аделиша беше много настоятелна, разбиращ, нали, държа там стая. Идваше преоблечена, но знаех, че са ни видели. Слуховете стигнаха до мен самия. Не личеше лейди Аделиша да се притеснява, сякаш искаше сър Рауф да открие изневярата ѝ. Май беше повече влюбена в любовта, отколкото в мен — Уендовър примигна и Корбет видя притеснението по лицето на мъжа. Очите му бяха кървяси, долната му устна трепереше. Уендовър или беше крайно притеснен, или беше пил. Вероятно и двете.

— А в четвъртъка, в който сър Рауф е бил убит?

— Както винаги, тя дойде с прислужницата си, Беренгария...

— А, да — прекъсна го Корбет. — Какво стана с прислужницата, когато лейди Аделиша се усамоти с теб?

— Беше свободна да прави, каквото пожелае. Лейди Аделиша често я пращаше за покупки, така че когато се прибереше при сър Рауф, съпругата му можеше да покаже с какво се е занимавала.

— Какво стана тъкмо този ден?

— Да, да. Какво е правила Беренгария и къде е ходила... — Уендовър поклати глава. — Не знам.

— А ти, капитан Уендовър, какво прави ти? Имам предвид, позабавлява се с твоята дама и после... Тя ли си тръгна или ти?

— Аз излязох първи.

— Защо?

— Трябваше да се върна в кметството. Притеснявах се вече.

— Или се измори от лейди Аделиша? Толкова досадна ли беше?

— Притеснявах се вече, сър Хю. Излязох от стаята, тя спеше.

— Върна се в кметството, така ли?

— Да, да, така.

— Имаш ли свидетели? — попита Корбет.

Уендовър вдигна рамене и отклони поглед.

— Значи си можел да отидеш до къщата на сър Рауф. Искам да кажа, че той е бил богат човек...

— Как бих могъл! — почти извика Уендовър. — Не съм стъпвал там. Аделиша ми е разказвала достатъчно за сър Рауф, железните му сандъци, специалните му катинари и укрепената му като Хазната стая. Защо ми е да ходя там?

— А защо да не идеш, за да го ограбиш?

— Но той не е бил ограбван никога. По-късно, когато сър Уолтър отиде там, аз го придружавах. Сър Рауф беше убит, но нищо не липсваше.

— Претърсихте ли?

— Да, да, претърсихме и всичко си стоеше на мястото.

Корбет се облегна назад на стола си, опря лакти на подлакътниците. Погали дръжката на меча, лежащ на масата пред него.

— Ами преди това, Уендовър? Преди да срещнеш лейди Аделиша? В Кентърбъри ли си роден?

— Да, сър Хю, кръстен съм в купела на църквата „Сейнт Милдред“. Аз съм подхвърлено дете. Карам трийсет и шестата си година. През по-голямата част от живота си съм бил войник.

— От хората на Касълдийн ли си?

— Да, сър Хю, винаги съм бил негов верен служител.

— Бил си с него на борда, когато „Грифон“ и „Калтроп“ са заловили „Ярост“ и екипажа му, нали?

— Да.

— Какво се случи?

— Както каза сам, със сър Уолтър и кораба на Ханзата заловихме този пират близо до крайбрежието на Есекс. Не помня как до мен стигнаха слуховете, че Паулентс подкупил помощника на Блексток, човек на име Стоункроп. Той съобщил на сър Уолтър часа и мястото... но най-добре попитайте самия сър Уолтър.

— И след завземането на кораба?

— Блексток отказа да се предаде. На борда си разполагахме с кралски стрелци, стрелци от Уелс, те откриха стрелба по него. По-късно сър Уолтър накара да съблекат трупа на Блексток и да го обесят на кърмата.

— А Стоункроп?

— Сър Уолтър не беше кой знае колко милостив с него. Наистина, предаде капитана си, но е бил и пират. Сър Уолтър накара да го хвърлят през борда. Повечето смятат, че е загинал в бурните ледени води. По-късно чух слухове, че може и да е доплуval до брега, но не се е появявал в Кентърбъри — сви рамене, — доколкото аз знам.

— Сър Уолтър е пленил „Ярост“ по никаква причина, нали така? Търсил е точно определен документ.

Уендовър се намръщи, отпусна се на стола и сви рамене.

— Не знам, сър Хю. Говореше се за ръкопис, държан в ковчеже. След превземането на кораба, сър Уолтър и Паулентс не бяха на себе си от гняв, когато не го откриха. Претърсиха кораба от носа до кърмата. Всичко беше напразно. Сър Уолтър беше побеснял от яд.

— После?

— Заобиколихме полуостров Колвас и поехме нагоре по река Оруел, където за кратко пуснахме котва. Сър Уолтър търсеше полубрата на Блексток Хюбърт, но от него нямаше и следа.

Корбет се приведе над масата.

— Ами Мобисон? Ти ли командваше градските стражи? Наредили са ви да пазите имението особено внимателно и въпреки това четирима души, гости на кралството, всъщност лични гости на краля, са безжалостно убити. Само не ми говори за самоубийство — предупреди го Корбет. — Били са убити! Обесени. Как, Уендовър?

— Не знам — унило рече капитанът. — Непрекъснато мисля за това. Знаехме, че гостите на сър Уолтър пристигат. Приготвихме Мобисон, осигурихме провизии. Претърсих стая по стая. Обкръжихме господарската къща. Чужденците пристигнаха, изглеждаха уморени. Размених някоя и друга дума с тях. Влязоха в господарската къща, заключиха и залостиха вратите и капаците на прозорците. Хората ми обкръжиха къщата, останалото го знаете. До момента, в който не потропахме на вратата и поискахме да влезем, не видяхме, не чухме, не забелязахме нищо тревожно. Сър Хю, наистина не знам как е станало.

— Сервин?

Уендовър въздъхна.

— Висок мъж, без коса, това помня, облечен в черна кожа като... — посочи с пръсти към Ранулф — професионален фехтовчик, някога е бил войник. Имаше сурово лице и очи с подпухнали клепачи.

— Беше ли добре въоръжен?

— Да, носеше военен колан. Когато го видях да влиза в къщата, носеше и арбалет. Бих казал, че няма да е лесно да бъде убит човек като него.

— Но сега е изчезнал, така ли е?

— Сър Хю — Уендовър се приведе с умоляващо изражение и сплете ръце, — никой не е напускал Мобисон онази нощ, уверявам те!

— А по-късно? — рече Корбет. — Имам предвид, когато вратите бяха разбити и открихте труповете. Несъмнено е настъпил хаос и суматоха. Възможно е някой да се е измъкнал тогава?

— Не вярвам — отвърна Уендовър. — Бяхме особено бдителни, понеже никой нищо не беше видял. Сър Хю, знам, че си бил в Мобисон. Видя ли следи от стъпки, някой капак да е бил разклатен или да е разбита врата?

Корбет не отговори, а се загледа някъде над главата на Уендовър.

— Благодаря, капитане — рече най-после той.

Уендовър продължаваше да седи.

— Казах, че ти благодаря — повтори Корбет.

— Сър Хю — умолително рече Уендовър, — лейди Аделиша...

— Не знам — отвърна Корбет. — Ще трябва да обсъдите въпроса двамата. Засега тя все още е затворничка на краля, какъвто можеш да се окажеш и ти, мастьор Уендовър.

[1] Свети Паулин II (между 730 и 740–802) — италиански духовник, учен и поет, патриарх на Аквила. — Бел.ред. ↑

[2] Марка — средновековна монета. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Aspice quam breve sit quod vivimus.

Колко кратък е животът ни.

Марбод от Рен^[1]

След Уендовър положи клетва Беренгария. Не личеше да е дори малко притеснена. Бързо произнесе думите на клетвата, водена от все така притеснения отец Уорфелд. Седна — въплъщение на скромност, с ръце в скуга и блеснали очи, сякаш я бяха поканили на коледно представление. Набързо разказа, че е израсла в сиропиталище, че била настанена на служба преди около година и половина, как започнала работа при лейди Аделиша, която била най-благата от всички господарки. В деня, в който сър Рауф бил убит, двете с лейди Аделиша обикаляли пазара на Кентърбъри. Докато бъбреше, Корбет удари с ръка по масата. Стресната, Беренгария подскочи, после се засмя насила, попрегърби се, пръстите ѝ заусукваха кичури от косата ѝ.

— На колко години си?

— Ами на седемнайсет-осемнайсет, сър Хю — отвърна тя на мига.

Корбет се извърна към Ранулф.

— Според теб, дали ще я обесят?

— Няма никакво съмнение, щом е на толкова години.

— Да ме обесят ли? — гласът на Беренгария се извиси до писък, от усмивката ѝ нямаше и следа. — Да ме обесят ли, сър Хю, не съм направила...

— Ти лъжесвидетелстваш — наведе се над масата Корбет. Приближи свещника, сякаш за да разгледа по-добре лицето ѝ. — Ти си лъжкиня, Беренгария. По очите ти познавам. Без съмнение лъжесвидетелстваш. Знаем, че лейди Аделиша е посещавала капитан

Уендовър в стаята му в „Игра на дама“. И мисля — Корбет се изсмя, — че половината Кентъrbъри го знае! А ти, малка Беренгария, си тичала насам-натам за покупки, така ли е? Като че ли не. Според свидетел, когато през онези следобеди лейди Аделиша е ходила в Кентъrbъри и се е усамотявала с любовника си, случвало се е ти да се връща в къщата на сър Рауф. Защо? Онзи следобед върна ли се?

Ръката на Корбет отново се стовари на масата.

— Ти си под клетва, жено, и това не ти е никакво забавление. Ще ми кажеш истината иначе или ще те обесят, или ще бъдеш пребита до смърт!

С пребледняло лице, Беренгария понечи да скочи от стола, но Ранулф се понадигна от своя, затова тя бързо седна отново на мястото си, мрачно вперила поглед в Корбет, който потисна всяка жалост заради ужаса, който бе предизвикал у нея. Девойката знаеше повече, отколкото признаваше. Не се бяха събрали в тая мрачна зала, за да слушат лъжите ѝ. Бяха го нападнали и заплашвали, приятелят му Грискин беше убит, защо му беше да ѝ съчувства?

— И така, Беренгария, в следобеда, когато сър Рауф беше убит, ти върна ли се в Суитмийд манър? Дойде ли дотук?

Беренгария кимна.

— Защо? Кажи ми истината.

Беренгария притвори очи и сведе глава.

— Знаех, че работите между сър Рауф и лейди Аделиша не вървят добре, но сър Рауф си имаше своите нужди. Един ден го срещнах ей там в градината. Каза ми какво е поискал да направи лейди Аделиша в леглото и че тя отказала. Предложи ми сребърна монета, затова по-късно същия ден аз отидох при него в работната му стая.

— Какво се случи? — попита Корбет, прикрил удивлението си от това, как тази млада, хубавичка прислужница може да направи подобно признание.

Беренгария вдигна глава.

— Ти не си беден, сър Хю. Не знаеш какво е да просиш, да те подмятат насам-натам. Сър Рауф беше мил или поне с мен беше такъв. Коленичих пред него и задоволих нуждите му.

— А лейди Аделиша не е знаела как да го направи, така ли?

— О, не! Не и тя! Господарката на имението, как ли пък не! — гласът на Беренгария беше пълен със злост.

— Сър Рауф знаеше ли какви ги върши лейди Аделиша? Знаел е, нали? Казал ти го е.

— Знаеше — Беренгария вече говореше спокойно и явно обмисляше думите си. — Веднъж ми каза, че ще се обърне към църковния съд и ще анулира брака си. Каза, че е говорил за това с отец Уорфелд. Че бракът не бил консумиран в пълния смисъл на думата. Сър Рауф казваше, че ако стана негов свидетел и кажа на съда за стореното от лейди Аделиша, не се знае коя ще бъде неговата нова съпруга. Затова, когато лейди Аделиша ходеше в Кентърбъри, тя си мислеше, че се разхождам из пазара, холя от сергия на сергия или седя в църквата, но понякога не правех така. Връщах се веднага по най-бързия начин при сър Рауф, разказвах му какво точно се случва и удовлетворявах нуждите му. Даваше ми по някоя монета, галеше ме по косата и ми казваше да почакам, да бъда търпелива.

— Лейди Аделиша нищо ли не разбра за твоето предателство?

— Предателство ли, сър Хю? Че какво й дължа на нея? Сър Рауф ми плащаше. Той ми даде покрив над главата. Той се грижеше за мен и ми обеща, че ще го прави и в бъдеще.

— Значи сър Рауф се е канел да се обърне към съда на архиепископа за анулиране на брака?

— Да, сър Хю. Бракът не бил консумиран. Лейди Аделиша отказала да изпълни съпружеските си задължения към сър Рауф.

Корбет с изумление се взираше в студените като мрамор очи и спокойното, решително изражение на девойката. Даде си сметка каква грешка е допуснал. Беренгария беше изключително умна, родена интриганка, истински заговорник.

— А какво се случи в следобеда, в който сър Рауф беше убит?

— Върнах се тук — отвърна Беренгария. — Влязох през предния вход, минах по пътеката и през дърветата. Сър Рауф често даваше нареддане да оставят предната врата отключена и със свалено резе. Никога не ни беспокояха. Лечлейд непрекъснато беше пиян. Чувахме го да си пее или да креши. Този ден обаче и двете врати — предната и задната, бяха заключени и залостени. Чуках, но никой не отговори. Разбрах, че има нещо нередно, но не можех да се бавя, затова забързах обратно. Отидох до един магазин в Пазара за платове и купих някакви панделки и малко конци за господарката, които ми беше поръчала. Покъсно се срещнах с нея както се бяхме разбрали, при каменния кръст

пред катедралата. Като се върнахме в Суитмийд, намерихме... — за първи път Беренгария прояви истинско вълнение. — Открихме, че сър Рауф е убит.

— Според теб — попита Ранулф, — дали лейди Аделиша е могла да се върне незабелязано в къщата и да извърши такова злодеяние?

Беренгария присви очи.

— И аз го премислях — рече тя едва чуто. — Тя искаше той да умре, но не! Според мен не е имала време, силата или волята да го стори. Страхлива е. Ако искаше да го убие, щеше да плати на оня бик, любовника си Уендовър, да го направи вместо нея.

— На влизане или на излизане от имението — попита Корбет — забеляза ли нещо необичайно?

Беренгария поклати глава.

— Не, сър, беше мразовит зимен ден. По пътя вървяха търговци, трополяха каруци, но никого не разпознах.

— След като сър Рауф — попита Корбет — понякога е оставял вратата отворена, а тъкмо в онзи ден си я намерила заключена, няма как да не си станала подозрителна, нали?

— Разбрах, че има нещо — развълнува се Беренгария, — но през ум не ми мина за такова нещастие! Казах, че сър Рауф често оставяше резето вдигнато, но не винаги. Ако вратата се окажеше заключена, това беше знак, че не може или че не иска да ме приеме — усмихна се тя насила. — Имаше си и други дела.

— Тогава си била целия път напразно, нали? — попита Ранулф.

— Не съвсем — намуси се Беренгария. — Сър Рауф все пак ми даваше монета. Разбирайте ли — Беренгария си пое дълбоко дъх, — той бе изbral да се забавлява с мен, защото бях благоразумна.

— Значи и преди това се е случвало вратата да е затворена?

— Разбира се — Беренгария се обърна към Ранулф. — При сър Рауф идваха посетители или пък Лечлейд отиваше или се връщаше от кръчмата.

— Чу ли за намерения в градината скелет? — попита Корбет.

Беренгария поклати глава.

— За него не знам нищо. Господарката не е споделила с мен и дума за него. При сър Рауф идваха разни посетители посред нощ. Хората пристигаха и си отиваха. Веднъж го попитах, но той рече, че това си е негова работа и че не трябвало да се тревожа.

Корбет заря поглед из притъмнялата зала. Една от запалените факли запраща, пламъците в светилниците се бяха смалили. Почувства се уморен, дощя му се да е някъде много далеч.

— Беренгария, как мислиш, дали бременната ти господарка е узнала за плановете на сър Рауф да обяви брака им за неконсумиран и е решила с тази бременност да докаже обратното?

— Възможно е, сър Хю. Тя не обичаше сър Рауф, но понякога говореше какво би правила, ако той беше мъртъв и цялото му богатство стане нейно.

— А сега? — попита Корбет. — Няма ли да се върнеш на служба при господарката си? Рано или късно казаното от теб пред мен, ще стане достояние на всички.

— Е, сър Хю, аз слушам много внимателно Писанието. Там се казва да бъдем подгответи за изпитания. Сър Рауф беше щедър към мен. Имам заделени пари, а когато всичко това приключи, ще напусна службата при лейди Аделиша. Тя ще трябва да ми даде добри препоръки. Ако тя знае какво съм вършила и реши да ми отмъсти, то и аз знам някои неща за нея.

— Изнудване? — попита Ранулф. — Ще изнудваш господарката си, така ли?

— Мастьр Ранулф — отвърна му тя на мига, — ако си седял на ъгъла на някоя воняща уличка, треперейки в дрипите си, изобщо няма и да се двоумиш дали е редно да се изнудва или не! Приключи ли с мен, сър Хю?

— Да, да, засега.

Беренгария стана от стола, поклони се насмешливо на сър Хю, махна с ръка на Ранулф и наперено излезе от стаята. Корбет гледаше към вратата след нея и не вярваше на очите си.

— Не се изненадвай, господарю — Ранулф дори не беше вдигнал глава. — Мога да ти намеря момичета на половината от възрастта й, които ще направят същото за половин пени. Тя каза истината. Беден ли си, готов си на всичко!

Корбет поклати глава. Въпреки всичко нещо го гризеше. Беренгария не му беше казала истината. Криеше още нещо, дали не беше решила да му пробута куп полуистини? Какво не беше наред? Въздъхна и викна на Чансън да въведе Касълдийн.

Сър Уолтър влезе. Лицето му беше изпito и бледо. Беше позагубил част от високомерието си, но от начина, по който хапеше долната си устна, Корбет разбра, че на кмета му е трудно да приеме върху него да бъде упражнено кралското правосъдие. Корбет не искаше да го отблъсне. Изправи се учтиво, но не показва съпричастност. Веднага след като Касълдийн положи клетва и отец Уорфелд беше освободен, сър Хю увери кмета, че няма никакво намерение да се намесва в свободите, установения ред, правата и привилегиите на кралския град Кентърбъри, но въпросите са належащи и се нуждаят от спешно разрешение, затова на Корбет му трябват задоволителни отговори на някои въпроси. Касълдийн беше проницателен и с достатъчно опит, за да разбере, че Корбет просто използва обичайните дипломатически изрази и протокол, затова седна на стола, кимайки леко, докато Корбет произнасяше служебната си реч.

— Сър Хю — Касълдийн протегна ръце в пищните ръкави на мантията си, — ти си зает човек, такъв съм и аз. Това е един от многото въпроси, които чакат. Тук съм, за да отговоря на въпросите ти. Под клетва съм. Ще бъда искрен.

— Много добре — Корбет нареди да приближат един мангал и един свещник от по-отдалечените части на залата, за да го сложи на масата.

— Разкажи ми за Адам Блексток и Хюбърт Монаха, нашите двама престъпници. Кои са родителите им? — започна Корбет. — Научих някои неща за начина, по който са загинали. Сър Уолтър, ти си от Кентърбъри, иска ми се да чуя историята от теб. Разкажи ми я с възможно най-големи подробности — посочи кожената торба в краката си. — Прегледах документите, изпратени от кметството, но казаното там е крайно недостатъчно. Може би ти ще запълниш пролуките в историята?

— Сър Хю, не забравяй, че говорим за събития, станали преди трийсет години, когато бях млад, безгрижен и slab като върбова вейка. Хора като мен и Деконте тепърва прохождаха в търговията, числяхме се сред дребните търговци в града. Не сме имали кой знае каква роля в случилото се тогава или по-късно.

— Казваш „ние“, защо? — попита Корбет.

— Имаше време, сър Хю — въздъхна Касълдийн, — когато ние с Деконте бяхме близки, почти като братя. Но животът е като нож, който

се забива дълбоко и се завърта. Деконте стана Деконте, а аз поех по собствения си път.

- А началото на трагедията? — попита Корбет.
- Е, сър Хю, щом имаш нужда от урок по история...
- Не, нямам, сър Уолтър.

— Това, което ще ти разкажа — Касълдийн разпери ръце, — е широко известно. През 1272 г. старият крал умря в Уестминстър. А, както и ти знаеш, наследникът му Едуард беше на кръстоносен поход в Светите земи. Настана размирно време. Из цялото кралство въоръжени банди извършваха нападения. Търговците се страхуваха да не ги нападнат. Така се случи и тук, из земите на Кент. В Кентърбъри беше относително спокойно, но имаше нападения от банда разбойници. Не знаехме кои са, защото действаха с маски и с прикрити с качулки лица. Нападаха стопанствата. Общо взето, заграбваха неща, които лесно могат да се пренасят: добитък, запаси, ценности, всичко, до което успееха да се докопат. В онази нощ, обаче, в лето господне 1272, празника на Честния кръст, нападнали имението на Блексток близо до Мезон Дийо. За да не ставам многословен, сър Хю, имението било разграбено и изравнено със земята. Бащата на Блексток и втората му съпруга — забравил съм името на жената, май беше Изабела — били убити заедно с прислужниците си. Адам, по-малкият им син, се измъкнал невредим, както и неговият полубрат Хюбърт, който учел в абатството „Сейнт Огъстин“.

- „Сейнт Огъстин“ ли? — попита Корбет. — Сигурен ли си?

— Да, „Сейнт Огъстин“. Разбира се, представителите на кралското правосъдие пристигнаха в графството. Определиха нарочен съдебен състав, който да заседава, но така и никой не разкри виновника за кървавото нападение. Настаниха Адам като чирак при един търговец в града. Господарят му от онова време отдавна е покойник. Хюбърт, както знаеш, продължи образоването си и се премести при черните монаси в обителта в Уестминстър, която после внезапно напуснал, за да стане *venator hominum*. Сигурен съм в едно: не е стъпвал повече в Кентърбъри. От своя страна Адам напуснал работа и заминал нанякъде. После чухме, че бил в Брабант и Ено, съbral се с капери и пирати, после станал един от най-прочутите им капитани.

— Нападал ли е твои кораби? — попита Корбет. — Бил ли си набелязан от него?

— И да, и не — отвърна с въздишка Касълдийн. — Нали разбиращ, сър Хю, аз съм един от малцината търговци в Кентърбъри, който притежава кораби. Другите като Деконте — сър Уолтър си позволи да се поумихне — биха предплатили за едно или друго плаване.

— Но ти не си като тях, така ли?

— Не, не съм. Притежавах кораби, притежавам кораби и сега. Блексток нападна мой плавателен съд, не поради някаква лична ненавист към мен — аз едва го познавам, — а заради ненавистта си към Кентърбъри. Вероятно държи града отговорен за трагедията.

— А така ли е?

— Разбира се, че не! В крайна сметка се наложи да организирам заговор за унищожаването на Блексток — Касълдийн махна с ръка. — Останалото ти е известно.

— После? — попита Корбет.

— После, сър Хю, не чух повече нищо за Хюбърт Монаха или който и да било от екипажа на „Ярост“.

Корбет забарарабани с пръсти по масата.

— И така стигаме до Мобисон, сър Уолтър. Знам, че семейство Паулентс са слезли в Дувър в понеделник. Какво се случи след това?

— Подготвях Мобисон. Исках да се уверя, че е напълно безопасен и всичко е наред. Заповядах на Уендовър да отнесе там каквото е необходимо.

— От кога Уендовър служи при теб? — попита Корбет. — Служил е и по море, нали?

— Да — потвърди Касълдийн. — Той е родом от Кентърбъри, добър войник е и е прекарал много години в служба на корабите на английската корона или на други владетели. Не мога да го виня за нищо.

— Освен че е допуснал четирима души да умрат в Мобисон и телохранителят Сервин да изчезне.

Касълдийн вдигна рамене.

— Не мога да отговоря на думите ти, сър Хю, не и сега.

— Да се върнем към Дувър — продължи неотклонно Корбет. — Паулентс е слязъл на брега, после какво стана?

— Изпрати ми съобщение, че той и семейството му са болни, затова му казах, че в Мобисон ще му доведа лекар. Така и направих: Дерош ме придружи. Реши, че няма нищо тревожно. Даде им малко лайка, за да се успокоят стомасите им. Съпругата на Паулентс бе много впечатлена от Дерош и го молеше да остане, но той отклони молбата й. После си тръгнахме, бяха поставени стражи, останалото го знаете.

— А убийството на Деконте? — попита Корбет. — Какво стана през онзи следобед, когато ти донесоха вестта за него?

— Бях в кметството — отвърна Касълдайн. — Без да се бавя, излязох с неколцина от градските стражи. Видях, каквото чу, поне чу повечето от него. Сър Рауф лежеше в стаята си, с разбит череп, до него лежеше окървавен ръжен. Плащът на съпругата му беше изцапан с кръв, напоени с кръв кърпи бяха открити в стаята й. Нямах избор, сър Хю, трябваше да я арестувам.

— Проведе ли старателно разследване, сър Уолтър, по въпроса с ключовете? Как така един мъж се е оказал с разбит череп в заключена стая, а ключът все още е бил у него? И как са се озовали онези окървавени кърпи в стаята на съпругата на мъртвия, която също била заключена, а само лейди Аделиша и мъртвият й съпруг са имали ключове?

— Сър Хю — Касълдайн махна с ръка пред лицето си. — Умът ми беше зает с други грижи, очаквах пристигането на семейство Паулентс. Между лейди Аделиша и сър Рауф нямаше кой знае каква любов, но това си беше тяхна работа. Казах ти истината.

Корбет не беше убеден, имаше още въпроси, но засега беше приключил. Сър Уолтър беше изтощен. Лицето му сивееше, а очите му бяха зачервени. Щом го освободи, влезе лейди Аделиша. Въпреки надменните обноски и високомерния вид, тя се оказа забележително отзивчива. Призна, че съпругът й е бил безсилен, поне що се отнася до обичайните съпружески отношения. Спомена „мръсните“ му навици, с които отказала да се примери и открыто призна, че била любовница на Уендовър, че отивала при него и си тръгвала според капризите си. Говореше безстрастно и студено, устните й се изкривяваха, споменеше ли името на съпруга си, а сините й като метличина очи заприличаваха на твърди диаманти. Корбет чувстваше ненавистта на младата жена към мъртвия й съпруг. В същото време го обзе дълбоко съжаление за грубия начин, по който илюзиите и мечтите на едно младо момиче са

били внезапно и безжалостно разбити. Тя заяви, че не знае нищо за търговските интереси на съпруга си или за тайните му дела. Нито пък можа да допълни нещо към разказа си за лятната вечер, в която е видяла сър Рауф да влачи нещо, което взела за увит в чувал труп, от къщата към градината. Сви рамене с красив жест и добави, че покойният ѝ съпруг е бил потаен човек, който никому нищо не доверявал. Допълни, че той приемал посетители по всяко време и незабавно ги водел в стаята си.

Докато я слушаше, Корбет заключи, че сър Рауф далеч не е бил почен гражданин, а по-скоро е бил замесен и се е занимавал с тъмни дела, и то в пълна тайна, далеч от очите дори на съпругата си. За Лечлейд лейди Аделиша говореше пренебрежително. Заяви, че е просмукан с ейл грубиян, затъпял от пиянство, който изобщо не знаел какво се случва около него. Лечлейд бил слуга на съпруга ѝ, който го изпращал с разни поръчки насам-натам, нямал собствен живот. Може би бе доловила съчувствието на писаря към положението ѝ, защото стана по-свенлива и кокетна. Затова Корбет реши да смени поведението си.

— Ти ли унизи съпруга си, лейди Аделиша?

— Не. Не бих могла. Бил е открит с разбит череп в заключена стая, за която само той имаше ключ, а ключът е открит у него.

— А откъде са дошли окървавените кърпи в стаята ти? Само вие двамата със съпруга ти сте имали ключове от тази стая. Твоят беше ли у теб, когато се усамотявахте с Уендовър в „Игра на дама“? Може ли твоята прислужница Беренгария да го е вземала?

— Сър Хю, не съм чак толкова глупава, колкото си мислиш или както впрочем Беренгария си мисли. Подозирах какви ги върши, докато съм с Уендовър. Дочух слухове, че се е връщала в Суитмийд манър, а и забелязах известна близост между нея и сър Рауф, но какво ме беше грижа? Какво ме засягаше? Беренгария е хубостница, която живее както намери за добре и като знам какъв е бил животът ѝ, трудно ми е да я упреквам. Най-важното беше, че тя не се месеше в делата ми, нито се занимаваше с мен. Не е взела ключа ми.

— Лейди Аделиша, знаеш ли нещо за кораба „Ярост“?

— Чух за него, сър Хю, и научих какво се е случило с капитана му, Блексток, но това е всичко, което знам.

— А за кървавите събития в Мобисон? — попита Корбет.

— И за тях само съм чувала.

— И твърдиш, че си напълно невинна за смъртта на съпруга си, така ли?

— Разбира се, сър Хю. Трябва да ме освободиш. Възразявам срещу задържането ми в килия в подземието на кметството. Несъмнено на това трябва да се сложи край, нали?

Корбет цъкна с език.

— Лейди Аделиша, ти си бременна. Кралят е бил твой настойник. Ще те оставя тук под клетва. При условие, че приемеш да живееш в тази къща под стража, можеш да останеш.

В очите на жената се четеше облекчение. Долната ѝ устна затрепери, тя сведе глава, раменете ѝ потръпнаха.

— Невинна съм, сър Хю. Мразех съпруга си, но далеч не съм единствената съпруга, която ненавижда мъжа си. Не съм го убила, кълна се.

Следващият беше Лечлейд. Беше толкова пиян, че с мъка повтаряше думите, които отец Уорфелд произнасяше и непрестанно се свличаше от стола. Ранулф се забавляваше, раменете му се затресоха, но Корбет го стрелна с поглед. Чансън се приближи и накара мъжа да седне като хората. Лечлейд се наведе над масата, по небръснатата му брадичка се застича слюнка. Загледа Корбет с мътен поглед.

— Какво искаш от нещастния Лечлейд? — заломоти той. — Нищо лошо не съм направил! Не съм бил винаги слуга, нали знаеш. Някога и аз бях писар, имах планове, но... — сви рамене. — Работих за кратко при сър Уолтър Касълдийн. Изгониха ме, защото пиех и сър Рауф ме нае. Плащаше ми малко, позволяваше ми да спя на тавана и ме пращаше насам-натам. Сър Хю, прекарвам по-голямата част от дните си, гледайки в дъното на чашата с желанието да я видя отново пълна.

— Знаеш ли нещо за кораба „Ярост“, Хюбърт Монаха и неговия полубрат Адам?

Лечлейд облиза устни и с копнеж погледна през рамо към вратата, сякаш очакваше Чансън да му донесе чаша пенлив ейл.

— Мастьр Лечлейд, зададох ти въпрос.

Лечлейд се приведе над масата, дъхът му лъхаше на телешкото, пригответо от Ранулф.

— Сър Хю — изломоти с натежали очи, — разбира се, чувал съм за Блексток и Хюбърт, но не са ме интересували изобщо. Бяха просто

слухове, които се носеха из пазара — хвърчаща на вятъра перушина, днес се носи насам, утре натам.

— Но господарят ти, сър Рауф Деконте, не е ли оказвал парична подкрепа на „Ярост“?

— Може и да е така, може и да не е, не знам. Никога не обсъждаше делата си с мен.

— А какви са били онези хора, които са идвали посрещ нощ, промъквали са се през пустото поле, тропали са тайно на вратата?

— Сър Хю, пак ти казвам, аз бях слуга на сър Рауф. Чистех масите, бършех пода, но щом си свърших работата...

— Знам! — ядоса се Корбет. — Търсел си нова чаша ейл. Значи нищо не знаеш за заровения в градината труп?

— Нищо, сър Хю. И аз, като всички останали, бях много изненадан.

— Ами отношенията на господарката ти с Уендовър?

— Лейди Аделиша не ме харесва, сър Хю, нищо че се опитвах да й помагам, както мога. Когато можеше, се криеше от мен, затова се държах по-настрана от нея! Къде е ходила, какво е правила, не ме засяга. Истина е, че никак не се разбираха с господаря, всички го виждаха, дори пияница като мен. Може и обносите ми да са грубиянски, да съм затъпял, ама те сядаха на една маса и почти не си продумваха. Тя се затваряше в стаята си, той се затваряше в неговата. Тя най-вече се интересуваше от накитите и роклите си, и да си бърбори с оная безсрамница слугинята си.

— А следобеда, в който беше убит сър Рауф?

— О, спомням си го. Лейди Аделиша и Беренгария се качиха на конете си и излязоха. Наблюдавах ги как тръгват. Ще съм честен, сър Хю, чух слуховете, но — сви рамене — няма къде другаде да ида. Държах си устата затворена. Не исках Деконте да ме изгони от служба. Е, аз винаги използвам случая да удавя грижите си. Нали разбираш, когато лейди Аделиша излизаше от къщи, сър Рауф се заключваше в работната си стая. Само един Господ знае — неясно избърбори той — какви ги е вършил.

— Държеше ли пари в къщата?

— Много малко, сър Хю. Повечето от тях са у златарите — или тук, или в Лондон.

— Какво стана онзи следобед?

— Както ти казах, купих си канат ейл, качих се на тавана, пих и спах. Разбрах, че има нещо, чак когато чух тропането и виковете на Дерош.

— Какво мислиш за Дерош?

— Ами той е тук, в Кентърбъри, от близо три години. Според мен като всички лекари и той обича златото и среброто. Бива го. Привлече вниманието на съвета и купи къщата на Отмил Лейн. Не е голяма господарска къща, но живее в нея според възможностите си. Сър Рауф го харесваше.

— Той ли лекуваше сър Рауф?

— От разни дребни неразположения. Сър Рауф беше здрав като бик. Както и да е, в онзи ден слязох и отворих вратата на Дерош, останалото вече знаеш.

— Знаеше ли — попита Корбет, — че Беренгария понякога се е връщала и усамотявала със сър Рауф?

В очите на Лечлейд проблесна изненада.

— Невъзможно! — избърбори той.

— Напротив, така е.

Лечлейд избърса уста с опакото на ръката си и потисна едно оригане.

— Преди сър Рауф да се ожени, се случваше да излиза нощем. Посещаваше проститутките и куртизанките в града, така поне предполагам. Беренгария има палаво око. Тя е точно такова момиче, което би привлякло вниманието на сър Рауф. Щом не се е търкалял в леглото с лейди Аделиша, предполагам, че в замяна на някоя пара или услуга Беренгария може би е била по-отзовчива.

Думите на Лечлейд вече едва се разбираха. Очите му се затваряха за сън.

— Пияница — скастри го Ранулф. — Събери си мислите, проветри главата си от изпития ейл, в името Божие!

Лечлейд се разшава. Махна към Ранулф, поклони се насмешливо на Корбет и се изнiza през вратата.

Дерош се появи като дългоочаквано облекчение. Ясен и проницателен, погледът му премина от Ранулф обратно към Корбет. Отговори на въпросите на писаря прямо. Обяви, че от три години е лекар в Кентърбъри. Спечелил доверието на сър Уолтър Касълдийн и сър Рауф. Призна открыто, че изгледите за добра печалба са били една

от причините да се грижи за здравето на сър Рауф. Потвърди и че мъртвият скъперник е имал желязно здраве и е страдал от незначителен брой неразположения. Дерош със сигурност бил чувал за „Ярост“, Хюбърт Фицърс и неговия полубрат Адам Блексток, но нищо конкретно или от значение. Призна, че сър Рауф е разговарял с него за своето безсилие да изпълни съружеските си задължения, но заяви и че положението не било чак толкова лошо.

— Разбиращ, сър Хю, при такива условия проблемът може да не е у мъжа.

— Лейди Аделиша ли имаш предвид?

— Ами да, сър Хю. Според мен, въпреки че кесията с парите беше у него, сър Рауф изпитваше неясен страх пред лейди Аделиша, от красотата ѝ, от привлекателността ѝ. За други мъже това щеше да е стимул, но сковаваше Деконте. Подозирам, че е намирал другаде удовлетворение, но как и с кого — поклати глава — не знам. Лейди Аделиша се държи много студено и отчуждено. Ще бъда откровен. Чух слуховете около нея. Кентърбъри може и да е град, но не се различава от селото: хората наблюдават, слушат, рано или късно сър Рауф щеше да открие истината.

— Какво стана в следобеда на убийството?

— Сър Рауф поиска да го посетя. Изпрати ми писмо предишната неделя. Не отговорих. Както и да е, точно в този ден наминах към дома му в средата на следобеда. Останалото вече знаеш.

— Разкажи ми го отново — пожела Корбет.

— Тропах упорито. Най-накрая Лечлейд слезе. Опитите ни да събудим сър Рауф пропаднаха. Виждаш ли — Дерош сви рамене, — имах лошото предчувствие, че нещо не е наред. Реших да не предприемам нищо, още по-малко пък само в присъствието на Лечлейд. Затова, както казах, отидох и намерих едно ратайче. Изпратих по него съобщение до отец Уорфелд да дойде. После разбихме вратата. Сър Рауф лежеше по очи в локва кръв. Очевидно беше, че е мъртъв от известно време. Отец Уорфелд се погрижи за него. Изпратих второ съобщение до Касълдийн и зачаках да се появи. Лейди Аделиша се върна. Разпитаха я, по плаща ѝ беше открита кръв и претърсиха стаята ѝ.

— Мислиш ли, че тя е убила съпруга си? — попита Корбет.

— Не — отсече Дерош.

— Защо мислиш така?

— Няма съмнение, че тя ненавиждаше сър Рауф, това беше известно на всички. Изобщо не се разбираше с него, но — Дерош разпери ръце — тя не би могла да го направи. Тя е преди всичко дама и е твърде нежна, а остава и загадката: как може някой да се вмъкне в стаята, да извърши убийство, после да се измъкне през заключената врата?

— А прозорците? — попита Ранулф.

— Невъзможно — Дерош се размърда в стола си. — Видял си ги, сър Хю: прекалено са малки. Касата на прозореца е тясна, а капаците бяха затворени и залостени. Лечлейд и Уорфелд ще го потвърдят — лекарят поклати глава и повтори, — невъзможно е. Истинска мистерия.

— Много прилича на случая в Мобисон — отбеляза Корбет. — После какво стана?

— Сър Хю, отново започвам от онова, което съм научил. Паулентс слезли в Дувър. Той и семейството му страдали от неразположение и изпратили съобщение на Касълдийн. Касълдийн се срещнал с тях в Мобисон на пътя за Дувър. Помоли ме да се присъединя към тях.

— Защо? — попита Корбет. — Защо ти?

— Наёт съм от градския съвет, сър Хю. Касълдийн щеше да посреща важни гости. Бях част от грижата му за добрия им престой — Дерош се усмихна. — Може би съм малко по-отговорен от останалите лекари.

— А гостите на Касълдийн?

— Не мисля, че страдаха от някаква болест. Само им беше прилошало. Бяха се посъзвели, когато ги видях. Малко ми е известно за тайнствените отношения, които съществуваха между Паулентс и Касълдийн. Знам само, че гостите бяха в добро здраве. Научих и че сър Уолтър и неговият гост са били заплашвани и това май е всичко. Съпругата на Паулентс ме помоли да остана с тях в Мобисон, но отказах. Трябваше да се върна в Кентърбъри.

— Даде ли им някакво лекарство?

— Смесих малко лайка в една кана с вино, по време на срещата — Дерош се усмихна. — И двамата с Касълдийн пихме от същата кана.

— Какво мислиш, че е станало с телохранителя Сервин? — продължи Корбет.

Дерош вдигна ръце.

— Какво бих могъл аз да ти кажа, сър Хю? Беше облечен в черни кожи, затворен, с вид на професионален войник, с грубо лице и плешива глава. Много прилича на Уендовър: мъж, който е навикнал на лагерен живот и дрънкане на оръжия. Съпругата на Паулентс изглеждаше много привързана към него. Със сигурност играеше ролята на безстрашен воин.

— Мислиш, че е бил боец ли? — попита Корбет.

— Добре се е отличавал в битка, не ще и дума.

— Според теб може ли той да е отговорен за убийствата?

— Сър Хю, не мога да отговоря на въпроса. Искам да кажа —
Дерош се канеше да продължи, когато изведнъж се разнесоха хрипливи викове. Вратата се отвори и Касълдийн се втурна в стаята.

— Сър Хю, ела! Някакъв човек е бил убит!

[1] Марбод (1035–1123) — епископ на Рен, известен и като поет, агиограф и автор на множество химни. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Inferno tristi tibi quis fatetur.

Печален в своя ад, кой ще ти се изповядва?

Седулий Скот^[1]

Корбет нареди на Ранулф да остане, докато двамата с Чансън, следвани от Дерош, излязоха на заледената пътека. Касълдийн ги изведе през задната част на къщата навън. Беше кучешки студ. В другия край на градината гореше кръг от факли. Уендовър дойде забързан.

— Сър Хю, един от градските стражи е убит.

Дерош забърза напред. Корбет тръгна след него и стигна до групата мъже, скупчени около проснатото по очи на снега тяло. Дерош вдигна поглед и поклати глава.

— Мъртъв е! — посочи тежката стрела от арбалет, забита дълбоко между плещите на мъжа. — Смъртоносна рана — каза той и обърна по гръб трупа.

Докато Корбет втренчено гледаше жертвата — млад мъж, светлокос и с безжизнени очи, с леко набола брада и белези от шарка — забеляза нещо необичайно: стражът не беше облечен с обичайния униформен плащ, а със светлосиния плащ, носен обикновено от Уендовър.

— Какво се е случило? — попита Корбет.

— Озерик, така му е името — заговори един от мъжете, — служеше при нас само от няколко месеца.

— Какво се е случило? — настоя Корбет.

— Отиде да се облекчи — отвърна мъжът. — Бързаше, затова взе плаща на Уендовър. Позабави се. Бяхме в кухнята, пиехме и си приказвахме. Притесних се.

Корбет щракна с пръсти и нареди на носачите на факли да се приближат до мъжа, който говореше. Беше висок, грубоват и гледаше мрачно.

— Защо ще му е на някой да убива един от нас? — попита той.

Корбет поклати глава и огледа потъналата в сняг градина, храстите и дърветата, високата защитна стена. Ангелът на смъртта беше връхлетял за пореден път, неусетно и безмълвно, невидим, но страховит, като великолепен ястreb, реещ се над земите на този свят, жаден да сграбчи жива душа в стръвните си нокти. Но защо сега? Кой го беше довел и кой бе изbral жертвата? Върна се към задната врата и огледа прозорците със залостени капаци от всяка страна. Пробва всеки един, но те останаха здраво затворени.

— Какво става тук, сър Хю? — появи се забързан Касълдийн.

Корбет се извърна.

— Не знам, сър Уолтър. Вероятно убиецът си мисли, че е убил Уендовър, вместо това смъртта е отнесла горкия Озерик, но как е станало? — Махна с ръка към задната част на къщата. — Не мога да кажа.

— Наистина ли?

Корбет се обърна. Уендовър пристъпваше от крак на крак. Синият плащ сега висеше преметнат на едната му ръка.

— Не знам — отвърна му Корбет. — Бил е убит, а е носел твоя плащ. И аз знам толкова, колкото и ти, мастър Уендовър — писарят пристъпи напред. — А може би ти е известно повече?

Уендовър унило поклати глава.

— Тогава предлагам ти и твоите другари да огледате трупа на Озерик.

Уендовър погледна Корбет, наметна съдрания плащ и се отдалечи.

— Сър Хю?

— Да, сър Уолтър.

— Ръкописът, който взе от ковчежето на Паулентс — успя ли да го разчетеш?

Корбет се приближи към него.

— Не, сър Уолтър, не съм. Впрочем, имам сериозни подозрения, че това е една голяма безсмислица — Корбет потри ръце. Все по-силно усещаше свирепия нощен студ. Поведе Касълдийн обратно към къщата

и взе с тях и Дерош. Вече в работната стая, Корбет стопли ръцете си на огъня.

— Достатъчно разпити проведох. Ще се върнем в Мобисон. Знам — той се изправи, — че е късно, но ти, сър Уолтър, и ти, мастър Дерош, трябва да ме придружите. Ще обходим отново къщата на имението. Ще дойде и Уендовър. Ще проверим дали нещо не ни е убягнало от вниманието.

Корбет даде наредждания на градските стражи да заемат постове около Суитмийд. Извести и лейди Аделиша — която се държа с него хладно — че няма да се връща в подземието на кметството, но ще остане под домашен арест и няма да напуска къщата без писмено разрешение. Тя студено го изслуша. Корбет добави, че Беренгария и Лечлейд могат да останат с нея, ако желаят. После благодарил на отец Уорфелд и не след дълго, със скрити под качулките лица и плътно загърнати в плащовете си, напуснаха Суитмийд на конете си на път обратно за града. Студът смразяваше дори кръвта в жилите. Камбаните на града биеха за вечерната служба и отекваха в мрака като погребален звън.

Ранулф яздеше начело още от излизането им от Суитмийд. Касълдийн пришпори коня си, чиито копита се хълзгаха по замръзналата земя, и дръпна Корбет за плаща.

— Да не минаваме през града — посъветва го той, — нека минем през страничната порта и надолу по Уорслок Лейн. По-близо е.

Корбет се съгласи. По целия път се чувстваше странно. Конете бяха неспокойни и се хълзгаха по леда. Под ясното и безоблачно небе цареше вледеняващ студ. Наближаваха и отминаваха тъмни сенки: пътуващи търговци, каруци на път за дома. Тук-там просветваше фенер, светлината му се отразяваше от преспите сняг или от замръзналите локви. Наложи им се да се дръпнат настрани и да успокояват конете си, когато група августинци минаха покрай тях, понесли на раменете си два ковчега с труповете на просяци, замръзнали близо до воденицата Шейпскот. Монахът, който вървеше начело на шествието, носеше голям кръст. Въздухът се насили с благоуханието на тамян. Внушителните слова на заупокойната молитва: „Душата ми тъгува по Създателя си повече, отколкото по новия ден“ се понесоха във въздуха като злокобни удари на барабан и отекнаха в съзнанието на Корбет. Той жадуваше да се зазори, не просто

да настъпи нов ден, а да се вдигне мразовитата тъма, която го обгръщаше, заплахата, ужасът, от който настръхваше и страхът, обвил тайните, които здраво го бяха притиснали в порочната си хватка. Искаше му се да си е у дома, да бъде с Мейв. Пое дълбоко въздух и примигна с насълзени очи.

— „Доста е на всеки ден злобата му“^[2] — рече си той тихо и затананика една голиардска песен. Изчака погребалната процесия да отмине и да се стопи в мрака и за изненада на своите спътници запя. Ранулф реши да се присъедини към него. Латинските думи на жизнерадостния химн прозвънха предизвикателно в обгърналата ги тъма. Когато свършиха, Корбет се чувстваше по-умиротворен и спокoen. Вече вървяха по странична пътека, по която липсваха обичайните пътници около градските стени. Касълдийн посочи някои сгради: „Сейнт Мери Нортгейт“ вдясно, а вляво в далечината, тъмната величава сграда на приората „Сейнт Джордж“.

Накрая, след около час езда, стигнаха Мобисон. На портите, стените и из земите му все още имаше постове на градската стража. Вратите и прозорците, по-рано запечатани със знаците на градската управа, сега бяха счупени и отворени. Касълдийн нареди на Уендовър да влезе в къщата, да запали факли и свещи и отново да стъкне огъня в огнищата. Вътре беше студено и усойно. Корбет влезе в слабо осветената зала. Не можеше да се отърси от спомена за покъртителната гледка, на която се беше натъкнал тук. Макар да бяха отнесли телата в близката църква, погледът му сякаш сам се насочи към зловещите железни скоби, забити в стената — ужасяващи клони, които бяха окичени с такива кошмарни плодове. Отърси се от смразяващото жилите видение и нареди на спътниците си да претърсят имението. Придружен от Чансън, предприе свое претърсване, а Ранулф последва останалите, зорко следящ за необичайни следи. Не откриха нищо.

Корбет беше доволен, че напуска това свърталище на злото. Слезе по стъпалата, качи се на коня си, събра юздите и погледна надолу към Касълдийн и Дерош.

- За днес приключихме — заяви той. — Трябва да помисля.
- Сър Хю?
- Да, мастър Дерош.
- Може ли да те придружа?

— Защо, лекарю? — пошегува се Корбет, приведе се напред и погали коня си по врата. — Не ти ли досади вече присъствието ми?

Дерош се приближи, сграбчи юздата на коня на Корбет. Усмихна се насилено, но после му смигна бързо, сякаш споделяше някаква тайна.

— Бих предпочел да не оставам сам — той пусна юздата и се отдръпна.

Корбет сви рамене.

— Връщаме се в абатството „Сейнт Огъстин“, може да бъдеш наш гост на вечеря.

Дерош се съгласи и с усилие се качи на седлото на своя кон. За Корбет беше очевидно, че е лош ездач. Взеха си довиждане с Касълдийн и останалите и се запътиха към главния път. Дерош насочи коня си и се изравни с коня на Корбет.

— Сър Хю, радвам се на присъствието ти. Имам да ти казвам две неща. Първото е, че когато горкият Озерику е бил убит, Уендовър не е бил в кухнята — той забеляза изненадата на Корбет. — Лечлейд ми каза.

— А второто?

— От малкото, което научих, разбрах, че лейди Аделиша знае повече за делата на съпруга си, отколкото казва.

— Как така?

— Сър Хю, ами тя е видяла съпруга си да заравя онзи труп, но не е използвала знанието си срещу него.

— Мастьр лекарю — Корбет приближи коня си, — заслужи си вечерята.

Когато се прибраха в абатството, Корбет отиде в стаята си и оставил Ранулф, Чансън и Дерош да чакат долу в трапезарията икономът да им поднесе храна. Пред вратата на стаята му прислужник беше оставил две кани с вино, червено и бяло, покрити с кърпа. Корбет отвори вратата и влезе. Взе прахан, запали свещта в свещника в средата на масата и после запали останалите свещи. Запали огъня в мангала и постопли ръцете си на него. Тогава дочу шум от леки стъпки по коридора отвън. Завъртя се, поставил ръка на камата си. Почука се и вратата се открехна.

— Влез! — извика Корбет.

Икономът пристъпи вътре. Изражението му беше загрижено.

— Сър Хю, научих, че си се върнал — избърбори той. — Наминах да видя дали всичко е наред. Казах на другарите ти...

— Да, да — прекъсна го Корбет. — Ако може да поднесеш вечеря, ще съм ти благодарен. И може би още мангали? Нощта е ледено студена.

Икономът кимна. Понечи да се обърне, но спря, вперил очи в каните вино, които Корбет беше поставил на масата до свещта.

— Сър Хю?

— Да, братко?

— Ти сам ли си донесе вино?

Стомахът на Корбет се сви от страх.

— Какви ги говориш, братко?

Икономът се приближи и взе кърпата. Вдигна я и заразглежда шева при подгъва й, после приклекна и помести каните.

— Знам всяка кана и чаша в тази къща — той се изправи. — Тази кърпа не е изработена от нас, а каните със сигурност не идват от кухнята ни.

Вдигна една от каните и понечи да отпие от нея.

— Недей! — спря го Корбет. Отиде до него, взе каната от ръката на изненадания монах, помириса я иолови слаб, горчив мириз, сякаш някаква трева е била стрита и смесена с червеното вино. Вдигна и бялото иолови същия мириз.

— Имате ли плъхове, братко?

— Все едно ме питаш дали кучето има бълхи? — отвърна икономът. — Разбира се, че имаме, цяла напаст са.

— Тогава да ги нагостим — подкани го Корбет. — Вземи пресен хляб и сирене, смеси ги, полей ги с това вино и сложи сместа в избата, никой да не я види. Утре сутринта или дори късно тази нощ, ела и ми кажи какво си открил. Мисля, че във виното има отрова.

— Отрова ли? — икономът се смръщи уплашено. — Някой иска да ти стори зло, сър Хю?

— Да, братко, иска. Аз съм кралски пратеник в Кентърбъри и не всички се радват на присъствието ми. Ще те помоля да запазиш случилото се в тайна, не казвай дори на абата, нито на другарите ми долу. Братко, лесно ли е чужд човек да влезе в къщата за гости?

Монахът се отдръпна от масата и избърса ръцете си в расото. Подозителният му поглед не се откъсваше от каните.

— Да, сър Хю, много лесно е да се влезе в самата къща. Но за да влязат в твоята стая, им трябва или твой, или моят ключ.

— Следователно е възможно — попита Корбет — някой да е донесъл двете кани и да ги е оставил пред вратата?

— Да, сър Хю. Искам да кажа, че непрекъснато влизат и излизат хора. Но рядко някой сторва злина.

Корбет му благодари. Икономът взе предпазливо двете кани и кърпата и излезе от стаята, като не преставаше да клати глава и да си мърмори. Корбет го изчака да си тръгне, после се отпусна на ръба на леглото. Откопча колана с меча си и плаща си, остави ги да се свлекат до него, събу ботушите си и ги замени с обувки. После излезе на стълбите и извика Ранулф. Когато помощникът му дойде, Корбет го пресрещна на половината път.

— Ранулф — потупа го той по рамото. — Направо съм съсиран от умора. Нахраних се и пих. Извини ме пред мастър Дерош. Вие двамата с Чансън го забавлявайте, мисля да се наспя.

Върна се обратно в стаята и най-старателно я огледа. Всичко беше на мястото си. Загаси свещите, с изключение на онези, които горяха под бронзови капачета, легна в леглото и се уви в завивките. Облегна се на валчестата възглавница, затвори очи и потъна в дълбок сън.

Събуди се рано, много преди зазоряване, и излезе от къщата за гости. Пресече скования в лед двор, без да се плаши от зимната тъма и отиде в кухнята на приора, която обслужваше гостите на абатството. Похлопа силно на вратата. Отвори сънлив прислужник и бързо го покани в топлата, уханна пекарна. Корбет му обясни какво иска и след малко си тръгна със съд с гореща вода, налята от клатещото се на триnochника над огнището гърне.

Като се прибра в стаята си, Корбет се съблече, изми се и се избръсна. Сложи си чисти ленени долни дрехи, избра тъмнокафяви панталони, бяла вълнена риза и дебел, пътен елек, който да го пази от студа. Покри мангалите, изпи чаша вода и тръгна към писалището. Приготви се и отвори кожените дисаги, поставени до масата, извади парче пергамент и подостри паче перо.

— Сега ще сложа ред — рече той полугласно. — Сега ще открия каква е свързващата нишка.

Корбет положи усилия да се изолира от нарастващите шумове, които идваха откъм абатството и се дължаха на събудилите се монаси, които се приготвяха за първата за деня служба. Изкуши се да слезе, да се настани на дървените пейки и да се присъедини към песнопенията от утринната литургия, но това щеше да почака. Потопи перото в зелено мастило и написа: *Primo*: Братята.

Корбет се опита да подреди всичко, което вече знаеше за Адам Блексток и неговия полубрат, Хюбърт Монаха, или Хюбърт, син на Фицърс, „Всевиждащия“. Перото му стремглаво се движеше по пергамента. Блексток, според документите от кметството, е било фамилното име на пирата, тогава защо Хюбърт е използвал името „син на Фицърс“, моминското име на майка си? Да не би с него да е подчертавал, че и двамата сина са оцелели при свирепото клане? И защо се обявяваше за „всевиждащ“? Да не намекваше така за замислените и подготвените убийства? Изчакваше и използваше подходящото време ли? Кога е започнала историята? Корбет написа годината — 1272, после вдигна очи и се загледа в разпятието на стената. Спомни си как старият крал беше издъхнал в Уестминстър и лондонската тълпа бе предизвикала размирици из улиците. Настъпи беззаконие и безредие, из графствата открито се ширеше безвластие. Това беше сполетяло и Кент. Според наученото от него, родителите на Адам и Хюбърт били заможни земеделци. Господарската им къща трябва да е била красива постройка, заобиколена от зеленчукови градини, лехи за билки, кътчета с цветя, конюшни, плодородни житни поля и тучни пасища за овцете. Нападенията над такива стопанства са били обичайни. Обикновено разбойниците плячкосвали къщата и отвеждали добитъка и другите животни, но това нападение не бе протекло така. Дали не са били намесени хора от Кентърбъри? Кралските съдии са направили свое разследване, но до разкрития не се стигнало. Колелото на съдбата отново се завъртяло. Адам бил даден за чирак при търговец, а Хюбърт продължил образоването си тук, в абатството „Сейнт Огъстин“. Корбет драсна бележка на странично парче пергамент до него. Трябваше да проучи магистъра брат Фулберт и да разбере какво знае той.

Очевидно Адам е бил трудолюбиво момче, и ако е следвал обичайния път, е щял да приключи чиракуването си, да се захване с търговия и накрая да стане търговец, член на гилдията. Вместо това напуснал Кентърбъри, открил истинското си призвание на моряк, работел из различни пристанища по източното и южното крайбрежие на кралството и после се насочил към по-перспективни източници на доходи в пристанищата на Ено, Фландрия и Брабант. Там се събрали с пирати и капери, станал един от тях, издигнал се стремглаво в средите им и поел командването на кораб със страховита слава, наречен „Ярост“, истинска напаст за морските съдове, плаващи из Ламанша и морските пътища за пренос на вино от Бордо.

Корбет спря. Собственото му детство беше изпълнено с топлина и обич, но беше срещал хора, и високопоставени, и обикновени, оскотели от варварските събития, преживени в детството им. Дали това се отнася и до Адам Блексток? Дали не е могъл да забрави картините от ужасяващата нощ, писъците на майка си, безплодните опити за съпротива на баща си и останалите? По-късно Блексток е повел война срещу английските кораби, най-вече тези на сър Уолтър Касълдийн? Дали го е направил, защото кметът е влиятелен търговец от Кентърбъри, или има и други тайни причини? Корбет беше прегледал най-внимателно официалните документи, но си обеща, че отново ще прегледа ръкописите от кметството и най-щателно ще ги проучи.

Поведението на Хюбърт Монаха беше много сходно. Изключително умен, вероятно е можел да се дипломира и сам да стане преподавател. Завършил образованието си в „Сейнт Огъстин“ и в Кеймбридж, положил тържествен обет като бенедиктински монах, присъединил се към монашеската обител в Уестминстър при абат Уенлок, а после изведнъж всичко се променило, рязко и неочекано. Според приора в Уестминстър, тайнствен посетител дошъл при Хюбърт и му предад някакви сведения, които коренно променили живота на младия мъж. Напуснал манастира, отрекъл се от обета си и станал ловец на хора, преследвал престъпници и главорези, предавал ги на шерифите, управителите на пристанищата и градските управи в замяна на пари. Хюбърт със сигурност е странял от Кентърбъри. Защо? Защото е ненавиждал града или по друга причина? Упражнявал мръсния си занаят в югоизточните графства на кралството, стараел се

лицето му да е винаги скрито с качулка — разбираема мярка за човек, който не желае лицето му да е известно на крадците и злосторниците, които преследва по отдалечените и затънти краища на разните графства.

Изглежда двамата братя са живеели далеч един от друг, докато пътищата им отново не се пресекли, вероятно преди около четири години. Отново причината и основанието за сближаването се оказва град Кентърбъри. Блексток пресрещнал кораб на Ханзата, на чийто борд имало безценен ръкопис, притежание на Паулентс. Ръкописът в подробности описвал древно, несметно съкровище, заровено някъде из Съфолк. Корбет беше чувал подобни легенди из цялото кралство. Веднъж дори Едуард го беше изпратил сам да търси изгубеното съкровище на крал Джон, уж потънало в Уош към края на царуването му. Сказанията за съкровището от Съфолк далеч не бяха необичайни, а част от приказките от графството, но Паулентс успял да установи точното му местоположение и хранел надежда да го открие със съдействието на своя приятел, търговецът Касълдийн. Но Блексток превзел кораба, откраднал ръкописа и възнамерявал да се срещне с брат си, за да открият заедно древното, несметно съкровище. На свой ред Касълдийн и Паулентс с подкрепата на Короната решили да устроят клопка на Блексток.

Корбет вече познаваше историята за засадата, устроена на „Ярост“ и смъртта на Блексток, а какво бе станало с Хюбърт? Не оставаше място за съмнение, че се е заклел да отмъсти и да изчезне от света на хората, но къде беше сега? Изчезнала беше и Манастирската карта. Дали Стоункроп не я е откраднал от каютата на Блексток? Корбет си представяше кораба, който се подготвя за битка. Дали Стоункроп не е използвал суматохата, за да вземе картата с надеждата да я изтъргува със сър Уолтър Касълдийн и Паулентс? Вместо това, след затихването на битката, Касълдийн беше раздал сурово правосъдие и изхвърлил Стоункроп през борда. Доплуval ли е до брега предателят? Скрил ли се е и дали после е дошъл в Кентърбъри? Така съвпадението на датите ще получи обяснение. После какво? Корбет спря да пише. „Да, да“ промърмори си той. Сър Рауф Деконте е бил влиятелен търговец. Нямаше да е трудно да се намерят доказателства, че тайно е финансирал „Ярост“. Стоункроп е дошъл в Кентърбъри да заплашва, да изнудва или да търси помощ? Донесъл ли е безценната

карта? Ами сър Рауф Деконте, който е бил безскрупулен, дали не е решил да я запази за себе си и да се справи със заплахите, като разбие черепа на Стоункроп посред нощ и погребе трупа му на усамотено и обрасло с храсталак място?

Корбет отпи от водата и отново започна да пише: *Secundo: Настояще.* Изчезнал е Хюбърт Монаха. Дали Сервин и той не са един и същ човек? Дали Хюбърт е решил да пътува до Германия и сам да се вмъкне в дома на Паулентс? Съществуваше такава вероятност. Из цяла Европа имаше наемници, наети от този търговец и пребогатата му търговска къща. Хюбърт е бил изключително умен мъж, вероятно е владеел чужди езици и е познавал света. Никой не можеше да го опише, следователно би могъл да пътува незабелязано. Пък и защо му е на Паулентс да не го приеме в дома си, особено ако е живеел в страх от отмъщение и евентуално нападение от полубрата на Адам Блексток? Както и да е, Хюбърт Монаха изчезнал, изчезнали и картата, и Стоункроп. Паулентс обаче не се отказал да открие изгубеното съкровище. Намерил нови доказателства, но този път решил да ги донесе в Англия лично. Прекосил Европа, качил се на кораб до Дувър и там слязъл на суши заедно със съпругата си, своя син, прислужницата и телохранителя. По всичко личеше, че Паулентс и семейството му са изпитали някакво неразположение, но дали то се е дължало на някаква зараза или трудностите на пътуването по море е трудно да се установи. Със сигурност обаче в деня на пристигането им в Дувър, получили заплашително писмо. Такова писмо получил и Касълдийн в Кентърбъри. Но как е било организирано? Корбет спря. Ако Хюбърт е преследвал двамата мъже, възможно е да е уредил същото съобщение да бъде доставено от някой пътуващ търговец на двамата мъже в двета различни града.

Паулентс стигнал безпрепятствено до Кентърбъри, където го посрещнали Касълдийн и Дерош. Дерош обявил неразположението им за следствие от тежките условия при пътуването по море. После Паулентс се настанил в Мобисон — имение със здрави порти и стени, с добре затворени и залостени врати и прозорци и обкръжено от стражи. Корбет беше удовлетворен от потвърдилото се убеждение, че Уендовър е изпълнил задачата си съзнателно. Притвори за кратко очи и се постара да извика в мислите си ужасяващата приемна зала, но сега видя друга картина — огънят в нея пращеше весело, горяха свещи,

Паулентс и семейството му заедно със Сервин се наслаждаваха на вечерята. Чувствали са се удобно и в безопасност. Намирали са се в Кентърбъри, в укрепено имение, нямало е от какво да се страхуват. Корбет отвори очи и продължи да пише. Какво се е случило онази нощ? Как са били обесени на железните скоби в стената четирима души в разцвета на силите си? Как така са се озовали увиснали на скобите, с изцъклени очи, полюляващи се сред танцуващите сенки? Нито той, нито Дерош бяха открили следи от упойващо вещество или прах, никаква следа от насилие по телата. Изключено беше да се допусне, че четиридесета са решили да отнемат живота си по едно и също време. Тогава Сервин ли беше виновникът? Той ли ги е убил? Как? И как е съумял да се измъкне незабелязано — чужденец в град, потънал в сняг? Защо му е било да ги убива? За отмъщение? Или за да открадне тайната карта?

Корбет се изправи, отиде до сандъка и извади картата, която внимателно беше изследвал. Потупа с нея по ръката си. Нямаше доказателства, само подозираше, но беше убеден, че картата не е истинска. Знаеше всеки таен шифър, използван в Европа, било от канцеларията на папата или тази на Филип Хубави от Франция. Рано или късно щеше да докаже старата поговорка от училище, че щом има задача, има и решение за нея. Въпрос е единствено на време то да се намери. Колкото до тази задача... Прибра в сандъка документа и се върна на писалището.

Корбет дочу тихото пеене на монашеския хор, който изпълняваше първите псалми на утринната молитва. Някои от стиховете привлякоха вниманието му: *Той ще те избави от примка на ловец, от изтребителна пораза, с перата Си ще те осени и под крилете Му ще бъдеш на безопасно; щит и ограда е Неговата истина. Няма да се уплашиш от ужасите нощем, от стрелата, която лети денем, от ходещата в тъмната язва, от заразата, която опустошава по пладне.* [3]

— Надявам се да е така — прошепна Корбет. — Моля се да е така.

Изкуши се да слезе и да сподели с тях утехата на това свято място. Вместо това си обеща, че когато камбаните зазвънят за началото на литургията, той ще се присъедини към добрите братя, но дотогава щеше да се наложи да не затваря очи пред обкръжилото го зло.

Tertio: Деконте. Сър Рауф е бил със сигурност скъперник, таен поддръжник на пирати и капери, безскрупулен мъж, чиято единствена грижа е била колко пари ще спечели. Лейди Аделиша, младата му съпруга, го е мразела и той ѝ е отвръщал със същото. Никак не е чудно, че е намерила утеша при Уендовър. Вероятно Деконте е бил и убиец, отговорен за смъртта на Стоункроп и заравянето му в запустялата градина. Имат ли тези събития обаче отношение към случилото се в съдбовния четвъртък следобед? Лейди Аделиша е тръгнала за града, придружена от Беренгария. Щом господарката ѝ се е усамотила с Уендовър в стаята му, Беренгария е забързала обратно за своята среща със сър Рауф, който ѝ е плащал щедро в сребро за някои специални услуги. Дали лейди Аделиша е знаела? Беше загатнала, че знае, като нарече Беренгария хубостница. Корбет си спомни уговорките, които му направиха впечатление на тръгване от Суитмийд предишната вечер. Лечлейд щеше да остане с лейди Аделиша, но Беренгария беше измърморила, че нещата ѝ са в къщата на отец Уорфелд и засега щяла да остане там. Беренгария несъмнено беше много отракана, решена на всичко млада жена. В онзи ден срещата ѝ със сър Рауф пропаднала и тя се върнала в Кентърбъри. Тогава пристигнал лекарят Дерош, който не успял да събуди сър Рауф, изчакал Лечлейд да слезе, след като грубо го събудил от пиянския му сън с хлопането си по вратата. Дерош изпратил за отец Уорфелд и разбили вратата на работната стая. Пристигнала лейди Аделиша, след нея дошъл Касълдийн. Заразпитвал я относно петната кръв по плаща ѝ и изцапаните с кръв кърпи, открити в стаята ѝ. Арестували я като извършител на убийството, но загадката не намирала разрешение. Как някой е успял да влезе в затворена стая, да разбие черепа на сър Рауф и после да се измъкне? Защо са липсвали следи от борба? Как убиецът — ако не е била лейди Аделиша, — се е качил до стаята ѝ, за да хвърли окървавени кърпи на пода и да скрие други зад валчестите възглавници на леглото ѝ? Как може някой да стори това, без да има ключ от стаята ѝ? Имало е само два ключа, единият е бил у лейди Аделиша, а другият у сър Рауф. И при това Уорфелд и Дерош изрично потвърдиха, че когато са разбили вратите на стаите, безценната връзка с ключове е висяла на колана на сър Рауф. Дали е бил изработен и друг ключ? Корбет поклати глава. Тези ключалки не бяха обикновени, бяха работа на занаятчия и всеки опит да се изработи копие на ключовете им би предизвикал подозрение.

Quatro: „Веселяците“ и Грискин. Корбет вече не пишеше така бързо. Грискин беше опитен шпионин, способен мъж, който е взимал предохранителни мерки, за да се защити. Предрешавал се е като прокажен и е пътувал из Съфолк, за да събира сведения за изгубеното съкровище. Предал е на Ликувация, че се е натъкнал на откъслечни факти и загадъчно е споменал за убежището „Свети Симон от Скалите“, но какво е искал да каже с това? По-късно Грискин е заловен, убит и провесен на бесилка, вероятно от Хюбърт Монаха, което на свой ред означава, че е открил нещо съществено за този ловец на хора. Какво ли е било? Това пораждаше друг въпрос. Как Хюбърт е открил истината за Грискин? Сам ли е прозял, благодарение на острия си ум, или Грискин е бил предаден? Дали не са го видели с „Веселяците“ и някой не е съобщил на Хюбърт? Ако е било така, тогава сред „Веселяците“ има предател. Дали не е Ликувация?

Quinto: „Ярост“ и Хюбърт Монаха. Кой е Хюбърт? Къде е? Един и същ човек ли бяха Хюбърт и Сервин? Как така се придвижва толкова бързо? Праща предупреждения и в Кентърбъри, и в Дувър? Как така успя да ги преследва през горите, когато Корбет се връщаше с Дерош и Ранулф от Мобисон в „Сейнт Огъстин“? Кой нападна Корбет в манастирския двор? Дерош е бил в трапезарията на първия етаж, а отец Уорфелд? Ами останалите? Кой е идвал в „Сейнт Огъстин“ и е донесъл отровното вино?

Всичко сочеше, че „Ярост“, съфолкското съкровище, Манастирската карта и жаждата на Хюбърт за отмъщение са ужасяващите корени на загадката с убийствата. Или пък всичко това бяха измамни следи? Впрочем, Хюбърт все още ли беше жив? Дали някой друг не използваше миналото, за да прикрие своите тъмни кроежи? По всичко личеше, че всички са свързани с „Ярост“, включително Уорфелд. Ами Беренгария? Ами лейди Аделиша, която така невинно пърхаше с клепки и отричаше да знае каквото и да било за делата на съпруга си? Ами Касълдийн? Къде се криеше истината?

[1] Седулий Скот — ирландски учен, граматик и коментатор на Светото писание, живял през девети век. — Бел.ред. ↑

[2] Евангелие от Матей 6:34. — Бел.ред. ↑

[3] Псалтир Пс. 90:3-6. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

In domo frigus patior nivale.

Дори в тази къща замръзвам.

Уолафрид Страбон^[1]

Корбет седеше потънал в размисъл. Песнопенията бяха заглъхнали и проехтя камбанен звън, който възвести началото на литургията. Облече се без да се помайва, препаса военния си колан, закопча го, после преметна плаща на раменете си и придърпа качулката, за да предпази главата си от студа. Излезе, заключи стаята и се спусна по стълбите. Развиделяваше се. Из двора тук-там се виждаха послушници, заети с делата си, отваряха се магазини, един режеше дърва, друг водеше вода. Корбет забърза из сложния лабиринт на манастирските постройки, тръгна по ледените, каменни галерии, през скованите от лед градини и накрая влезе през западната порта в църквата на абатството. Монасите вече напускаха местата си. Корбет реши да присъства на литургията, но не при олтара, а в един параклис по протежение на един от трансептите — приветливо място, чийто под беше покрит с красиви килими, а поставените във всеки ъгъл ниски мангали разпръскаха топлина. Коленичи на молитвената пейка и кимна към стария монах, който се дотътри, за да вземе участие в литургията. Корбет се загледа във водещия службата свещеник и положи усилие да се съсредоточи, приковал поглед в разпятието над олтара. След като службата приключи, Корбет благодари, отиде в параклиса на Дева Мария и запали три свещи за Мейв и двете си деца. Тъкмо се готвеше да излезе през главния вход, когато чу да го викат по име. Икономът бързаше към него, ръкавите нарасото му се разяваха и приличаха на криле на птица. Обутите му в сандали крака шляпа по каменния под.

— Сър Хю — каза той, останал без дъх, — сър Хю, слава Богу, че те открих! Искам да ти покажа нещо: плъховете!

И преди Корбет да успее да го попита каквото и да било, икономът се втурна навън от църквата, преведе го през гробниците и влезе в малък, покрит с каменни плохи дом. Отвори вратата на една пристройка, в която миришеше остро на гнило сено. На счупен стол, покрит с парче зебло, лежаха подпухналите тела на четири плъха. Коремчетата им бяха издуди, а лапичките — сгърчени. От зиналите им муцуни се показваха остри, щръкнали зъби.

— Открих ги тази сутрин — рече икономът — напълно безжизнени. Сложих хляб и сирене, както ми каза и ги полях с онова вино — въздъхна тежко. — Сър Хю, някой е искал да ти стори голямо зло.

— Но не успя! — Корбет извади сребърна монета от кесията си, сграбчи ръката на стареца и я пусна в дланта му. — Нека тайната си остане между нас, братко. Не казвай никому, докато не си тръгнем. Ще те помоля да бъдеш нащрек за храната и напитките, които се поднасят.

— Сигурен ли си, че не трябва да кажем на някого? — запримигваслисано старият монах. — Сър Хю, ти си в голяма опасност тук, в абатството. Това е нечувано! Абатът ще бъде ужасен!

— Абатът няма да бъде ужасен — усмихна се Корбет, — защото никой нищо няма да му каже. Сега, братко, искам да те помоля за още една голяма услуга. Навремето тук е преподавал някой си брат Фулбърт, учениците са били негова отговорност, нали? Тук ли е още? Може ли да говоря с него?

— Брат Фулбърт, разбира се, той е от старите. Ела, ще те заведа при него. Той е ранобудник, такъв си е открай време.

Монахът отново поведе Корбет през плетеницата от каменни галерии. Срещаха и се разминаваха с монаси, заети с всекидневните си задачи. Абатството се готвеше за Коледа. Наоколо имаше ръчни колички, пълни със зеленика, чиито кървавочервени плодчета се открояваха върху зелените й клонки. Имаше отсечени коледни бъдници, в нишите на прозорците стояха подредени коледни свещи, а из въздуха се носеха уханията и миризмите от различните помещения и стаи в абатството. Уханията на готвените ястия от кухнята се смесваха с миризмите от помещенията за обработка на кожи и пергament от скрипториума. Тамянният дим от кадилниците се

смесващо с уханието, което идваше от къпалните и натрапчивия мирис на тор, скоро натрупан около розовите храсти, снегът, около които беше изчистен. Тук-там се бяха скуччили и монаси, които си приказваша под статуи с каменни лица.

Най-накрая стигнаха до двуетажна къща, обградена със собствена градина. Отговорникът за гостите махна към Корбет. Вдигнатото резе на вратата издрънча шумно сред покоя на мястото. Мъжът поведе Корбет по дървени стъпала, през много чист ходник, и почука на една врата.

— Влез — извика някой отвътре. — Винаги си добре дошъл и го знаеш.

Вътре брат Фулбърт седеше зад една маса. Раменете му се тресяха от смая, докато четеше ръкопис, в който се взираше отблизо и чиито редове следеше с пръст. Не вдигна поглед при влизането на Корбет и иконома, а продължи да се киска, съсредоточен в ръкописа. Килията беше уютна, добре отоплена от мангала с въглища, а тъканите в топли цветове по стените и дебелите килими на пода пазеха от студа на ледените каменни площи. Навсякъде из стаята беше пълно с ръкописи, поддаващи се и от отворените сандъци. На писалището имаше книга, друга лежеше на недооправеното легло.

— Братко Фулбърт? — икономът се наведе над масата.

Старият монах вдигна поглед. Имаше оредяла бяла коса, която обграждаше лице с остри черти, сбръчкано и дълбоко набраздено лице. Очите му обаче блестяха младежки. Кимна към своя събрат монах и погледна питащо към Корбет. Икономът набързо ги представи един на друг, а брат Фулбърт каза на Корбет да си вземе стол от ъгъла и да седне насреща му, сякаш бе ученик. Икономът припряно се оттегли и затвори пътно вратата след себе си.

— Виж ти, виж ти — облегна лакът на масата Фулбърт. — Значи ти си човекът на краля, писарят, а? Чух за идването ти — той огледа пръстена на лявата ръка на Корбет. — Главен писар в канцеларията на Тайния печат. Някога и аз бях кралски писар, докато не открих истинското си призвание, след като отидох в Оксфорд. СреЩнах хора, които са били свидетели на Големия бунт, когато се развели черни знамена и учениците се отбранявали с бой от гражданите. Ще ми се да се върна в Оксфорд, сър Хю — въздъхна той. — Вече е друг, но все пак, подозирам, че макар и скрит, пламъкът продължава да гори.

Помниш ли старата училищна поговорка? „Щом онова, което е било там, не е изчезнало, следователно все още трябва да е там.“

Корбет се засмя в знак на съгласие.

Фулбърт пак сведе поглед към ръкописа, въздъхна отново и го отмести. Надвеси се над масата, като заговорник.

— Сър Хю, не казвай никому, но чета препис на *Sic et Non* на Абелар^[2]. Чел ли си текста?

Корбет кимна.

— Какво гласи? — приведе се напред Фулбърт.

— Преди около двеста години Абелар взел цитати от богослови и показал как си противоречат един на друг. Тезата му не била приета радушно от Църквата, особено от Бернар от Клерво^[3] и се разгорял жесток спор между богословите...

— Така е, да, така е — съгласи се Фулбърт. — А пък папата го осъди — засмя се той лукаво, — тъкмо затова така ми допада да го чета. Но ти не си дошъл да слушаш дрънканиците на един старец.

Корбет попита за Хюбърт. Фулбърт си го спомни начаса, кимаше, докато Корбет описваше ранните години от живота на монаха.

— Новините ме натъжават. Хюбърт Фицърс... — Фулбърт засъбира мислите си. — Беше роден за учен, много приятен млад мъж. Имаше нетипична за годините си зрялост, обективен, справедлив, беше жаден за знания, като котка за мляко. Да, прекрасно си го спомням. Когато се съсредоточеше, било върху някой сложен трактат или заплетените правила на латинските фрази, той отдаваше цялото си внимание — Фулбърт вдигна костелив пръст. — Хюбърт имаше дарбата да се потапя във всичко, с което се захванеше. Минаваше за миг от една крайност към друга. Беше много дисциплиниран, но и изключителен имитатор. Наблюдаваше и поглъщаше хорските жестове и привички: начина, по който вървяха, говореха, как държаха главите си, какво ядат и пият. Често невероятно забавляваше другарите си, но в никакъв случай не ги дразнеше, сър Хю. Радваше се на дарбата си да разсмива останалите, но никога не проявяваше жестокост, беше готов винаги да се посмее и над себе си. Повече от това — погледът на брат Фулбърт се стрелна към ръкописа — не мога да кажа. Ако се случи да го срещнеш, сър Хю, предай му моите най-добри пожелания и че се моля за него.

Корбет благодари на стария монах и слезе по стълбите в двора. Икономът си беше тръгнал, затова постоя взрян в небето с надеждата, че може би слънцето ще се покаже. Въздухът не беше така мразовит, студът не хапеше така жестоко. Корбет се огледа. Трябаше непрестанно да бъде нащрек. Някои части на абатството бяха уединени и пусти — съвършено място за засада. Дали Хюбърт, ловецът на хора, сега го дебнеше? Дали искаше да убие Корбет като отмъщение срещу краля, който беше участвал в унищожението на Адам Блексток и „Ярост“? Или само искаше да обърка и сплаши кралския писар, докато той не приключи делото си?

Корбет сви юмрук. Вероятно това беше истината. Хюбърт знаеше, че времето му изтича, а възможността да изпълни отмъщението си, се стапя. Писарят бавно прекоси двора. Само да можеше да разкрие как точно са протекли събитията в Мобисон, да ги вика в строгите правила на логиката! Спря и си припомни думите на брат Фулбърт: *Щом онова, което е било там, не е изчезнало, следователно все още трябва да е там.* Сервин! Корбет удари с юмрук по бедрото си. Разбира се, никой не е виждал Сервин да си тръгва! Възможността да се е измъкнал незабелязано беше нищожна. Пък и нали е бил чужденец, наемник, дори в град като Кентърбъри, посещаван от поклонници, нямаше да остане незабелязан за останалите. Касълдийн беше разпратил шпионите си, защо тогава не са го открили?

— Защото изобщо не е напускал Мобисон! — рече на себе си Корбет. Ускори крачка, убеден, че тъмните прислони и нишите на внушаващата страх къща все още пазят тайната на Сервин.

Възнамеряваше да се върне в къщата за гости, да събуди Ранулф и Чансън, да се качат на конете си и да тръгнат направо към Мобисон. После си спомни за горкия Грискин, за голото му тяло, увиснало на бесилката на онзи пуст, заливан от приливите бряг. Не, първо ще иде при „Веселяците“. Сложи си качулката, помоли един от монасите да го упъти и се оказа на същата пътека, по която беше минал и предишния ден и която водеше през покритите със сняг полета към църквата „Сейнт Панкрас“ и старата свещеническа къща. Когато пристигна, всички от трупата бяха заети. След закуска бяха издигнали сцената с декорите и се готвеха да я използват, надявайки се, че няма да вали сняг, за да порепетират пиемата си. Хората тичаха насам-натам. Корбет

огледа сцената и беше очарован от начина, по който тя разбуждаше въображението. Грубо направена рисунка показваща обладания от нечист дух гадаринец в зелена коприна, воден на позлатена верига от баща си, облечен в жълто. Следваха още сцени от живота на Иисус: слепец и неговият слуга, натъкмени в червена и сива коприна, зад тях седеше парализиран човек в оранжево, апостолите, които се изкачват по планината Синай към Сина Божи, възцарен в слава. В другия край на декора се виждаше страховита сцена от ада, изобразяваща стръмна скала, на чийто връх имаше обвита в пламъци кула. От кулата бълваха кълба черен дим, а от тях се подаваха главата и тялото на Луцифер. Огнени пламъци изригваха от устата му, а в ръцете си той държеше пепелянки и усойници. Корбет го разгледа, после се приближи до трупата, която се беше събрала около Ликуващия, стъпил на обърнато буре с парче пергамент в ръка.

— Днес — провикна се Ликуващия — ще започнем рано, тъй като скоро ще се смрачи. Трябва да подгответим пиецата си за дванайсетте коледни дни. Добрите граждани на Кентърбъри из техните пазари и пред църквите ще искат да видят пиеца, каквато не са гледали досега. Затова трябва внимателно да подгответим всичко. Необходимо ни е палмово клонче, което Архангел Гавраил да донесе от рая за Мария. Трябва ни и гръмотевица. Имаме нужда от бял облак, който да вземе свети Йоан от остров Патмос^[4] и да го отнесе пред вратата на Дева Мария в Ефес. Необходимо ни е и друг облак, който да донесе апостолите от други страни и парче от златиста роба, за успението на Богородица, както и ниско легло и няколко факли с бял восък, които придружаващите девици да държат. Иисус Христос трябва да отвори небесата, за да приветства майка си, придружен от голям брой ангели. Необходими са ни благоухания и корона с дванайсет звезди в кръг, с които Христос да благослови и възвеличи майка си в Небесна царица — Ликуващия съгледа Корбет и мълкна — Всичките тези неща трябва да се пригответят. Затова хайде — плесна той с ръце, — когато настане време за молитва, ние вече трябва да репетираме.

Скочи от бурето и отпрати трупата.

— Е, сър, какво мога да сторя за теб? — Ликуващия се запъти към Корбет с усмивка. Писарят го отведе настани от останалите.

— Кажи ми — попита Корбет, — когато срещна Грискин в Съфолк, той на прокажен ли се преструваше?

— Точно така, сър Хю — прошепна Ликувация. — Идваше до лагера и ме търсеше по мръкнало. Разменяхме си по някоя дума и си тръгваше. Защо питаш?

— Според мен — Корбет реши да е искрен — Грискин е бил предаден.

— Не съм бил аз, сър Хю! — Ликувация се отдръпна, с ръце на гърдите. — Давам ти думата си, Грискин беше в безопасност с мен и моята трупа. Никой не би го предал.

— Кажи ми — приближи се Корбет — кога е бил убит Грискин? В края на ноември ли? Има ли някой, мастър Ормсби, който насконо се е присъединил към вас? Някой похватен, тъкмо такъв, от какъвто имате нужда, но въпреки това странен. Ти наемаш хора, нали?

Ликувация кимна, присвил очи. Тъкмо понечи да отвърне, когато се закашля, обърна се и плю.

— Идва такъв човек. Присъедини се към нас около Деня на мъртвите или Вси светии, не помня на кой от двата празника. Нарече се Поклонника. Отначало се държеше странно, но после показва, че го бива да изработва дъски и други предмети от дърво. Показва, че може да изпълнява безупречно ролята на дявол.

— И какво? — попита Корбет.

— Присъедини се към актьорите — обясни Ликувация. — Някои хора притежават умението да изграждат външен вид и да играят роля. Поклонника е от тях. Играеше съвършено ролята на демон. Подложих приемането му на гласуване и го приехме. Ела — Ликувация подхвани Корбет за лакътя и внимателно го поведе към старата къща на свещеника. Побутна го към пустата кухня, рече му да седне на стол пред огъня и излезе. Върна се след малко. Корбет погледна над рамото му, но видя само тъмен силует на прага. Веднага усети, че е мъж и че е много уплашен.

— Влизай! — нареди Корбет и се изправи. — Мастър Ормсби, предпочитам да ме оставиш насаме с него.

Ликувация кимна и бързо се оттегли.

Корбет примъкна странника до прозореца. Слаб и жилав, с издължени очи, лице като на дявол и току-що избръснат, той напомняше на Корбет за котка. Писарят се отдръпна. Мъжът имаше тъмно, тясно лице. Носеше жълти панталони и парцалив ален елек. В лявата си ръка държеше лютня, а в дясната — грубо изработен лък. Не

проговори, просто зяпаши и нищо друго, но очите му на изпитото, с порочно изражение лице не изпускаха Корбет.

— Какво искаш? — Гласът беше гърлен. — Сър, попитах какво искаш от мен. Ликуващия рече, че трябало да говоря с теб.

— Как ти е името? — попита Корбет и пристъпи по-близо.

— Поклонника.

Корбет извади камата си и допря върха ѝ отстрани на врата на Поклонника.

— Аз съм кралски писар, представител на краля из тези земи — прошепна Корбет, — а ти, сър, когато задавам въпрос, ще говориш истината. Сам си се нарекъл Поклонника, но се съмнявам, че са ти дали това име в кръщелния купел. Как е истинското ти име?

— Едмънд Гроскот.

— Е, добре, Едмънд Гроскот — продължи Корбет и заби връхчето още малко. Появи се капчица кръв. Гроскот простена, но не помръдна, очите му не се свеждаха пред тези на Корбет. — Дръж здраво лютнята и лъка — предупреди го Корбет. — Да виждам ръцете ти, дори и през ум да не ти минава да търсиш скрит някъде по теб нож. Нека ти разкажа нещичко за твоя живот, мастър Гроскот. Ти си лукав човек, фокусник, измамник, опасностите те влекат. Човек, който живее според своите капризи. Сигурно те търсят надълъж и нашир из кралството за престъпление или нещо подобно. Обзалагам се, че в някой град на Съфолк или Норфорк дават награда за главата ти заради всякакви мошеничества, прав ли съм? И бъди искрен. Нищо няма да загубиш, освен помилване.

Гроскот въздъхна.

— Острието — прошепна. — Умолявам те...

Корбет махна камата си.

Тялото на Гроскот се отпусна. За отдръпва се заднишком, докато не стигна вратата, после се съмкна ниско, притиснал с ръце корема си, коленете му стърчаха. Гледаше страхливо Корбет.

— Казвам се Едмънд Гроскот — повтори той. — Издирват ме мнозина шерифи, градски управници и управители на пристанища. Списъкът на престъпленията ми е толкова дълъг, че всеки би се уплашил. Навремето бях писар, сър Хю, така се казваш, нали? Е — продължи той, без да дочака отговор, — на три пъти прибягвах до закрилата на църквата. Затова, мастър кралски писарю, заловят ли ме

пак, ще ме обесят. Роден съм в Норфолк в добро семейство, ходих на училище, бях приложен с книгата, но се подхълзнах и тръгнах по пътя на злото, както рибата се гмурка във водата или птицата полита в небето.

— И? — попита Корбет.

— Станах прищел на един *venator hominum*.

— Хюбърт Фицърс.

— Самият сатана е той — озъби се Поклонника. — Той е ужасен човек, сър Хю. Не знаеш какво е да си преследван ден и нощ от мъж, който е като сянка, чието лице никога не можеш да видиш. Така че във всеки хан, в който влезеш, във всяка кръчма, която посещаваш, който и пазар да прекосиш, никога не знаеш дали той не е там и не те причаква. Славата му е ужасяваща. Ще те залови, върже и предаде, за да те обесят.

Корбет приклекна до уплашения мъж.

— Но Хюбърт Монаха изчезна — заяви писарят. — Присъединил си се към „Веселяците“ на миналогодишния Ден на мъртвите. В продължение на повече от година онзи *venator hominum* не се е показвал. Изчезнал е внезапно, нали така?

— Не се криех от него — отговори уморено Гроскот, — а от останалите, от членовете на бандата, с която откраднахме малко сребро и аз го разпределих, но според тях по доста несправедлив начин. Няма значение, реших да изоставя греховния си живот и се присъединих към „Веселяците“. Бях щастлив, че стана така. Една нощ отидох в кръчма. Налях се с ейл до пръсване. Излязох, за да се облекча. Усетих кама, като твоята, сър Хю, опряна на врата си. Притиснаха ме до стена, лицето ми беше прилепено до зида, и един дрезгав глас защепна в ухото ми. Зададе ми куп въпроси. Не съм ли аз Едмънд Гроскот? Не съм ли един от „Веселяците“? Не съм ли извършил в този или онзи град това или онова престъпление? Нямаше как, трябваше да призная. „Знаеш ли кой съм?“ попита гласът. Бях скован от страх. „Аз съм Хюбърт Фицърс“ продължи гласът. „Всевиждащия, *venator hominum*. Ти, мастър Гроскот, си мой пленник. До седмица ще те обесят.“ Заеквайки, помолих за милост. — Поклонника разпери ръце. Погледът му беше изпълнен със страх. — „Обесването ти не е толкова належащо, мастър Гроскот“, прошепна гласът. „Искам само сведения за «Веселяците» и Ликувания. Идвал ли е в лагера един прокажен?“

Бях виждал един прокажен и му го казах. Фицърс ми нареди да ида в кръчмата на другата вечер по същото време и да му кажа всичко, което знам. Така и направих.

— И какво знаеш?

— Сър Хю, много странници влизат в лагера. Подозирах, че този мъж е пътуващ артист или циганин, мошеник, който се прави на прокажен, за да проси милостиня. И други го бяха забелязали. Опитах се да понауча още нещо. Видях как се усамотяваха с Ликувация. Отидох в кръчмата и го разказах на Фицърс. Поговорихме в един мрачен ъгъл. Даде ми една монета и повече не съм чул нищо за него.

— Повече не те ли потърси? — попита Корбет.

— Не, сър Хю.

Корбет се изправи на крака, извади монета от кесията си и я подхвърли на Поклонника, който я сграбчи.

— Сър Хю, какво да правя сега?

— Ако бях на твое място и исках да остана жив — заяви Корбет, — щях да избягам от „Веселяците“. Бягай колкото е възможно по-бързо. Въпреки снега. Помъчи се да стигнеш Лондон. Поискай убежище в църквата „Сейнт Майкъл“ в Корнхил. Кажи на шерифа и помощниците му, че правиш това по заръка на сър Хю Корбет, пазител на Тайнния печат. Ако останеш там, мастър Поклоннико, може и да получиш помилване. Ако ли не, залагам бъчва вино, че Всевиждащия ще те залови, ако не за да те убие, то за да ти зададе още въпроси...

Беренгария стоеше в южния трансепт на „Сейнт Алфидж“. С пътно увит около себе си плащ, тя топлеше ръцете си на светилниците, запалени пред статуята на саксонски архиепископ, който скръбно се взираше в нея. Независимо от това Беренгария се чувстваше добре. Отец Уорфелд беше мъж като всички останали. Беше й дал удобно жилище в прекрасно наредената си къща, тогава защо й беше да бърза да се връща при лейди Аделиша? Беренгария вече беше взела решение. Имаше достатъчно заделени пари, за да се сбогува завинаги с лейди Аделиша. Може би щеше да получи някоя и друга пара от нея и щеше да си потърси късмета другаде, а кое място е по-подходящо от къщата на един свещеник? Отец Уорфелд може и да беше духовно лице, но имаше същите желания и апетити като всеки

друг мъж. Само как я беше погледнал за първи път, закачливо, съгълчето на окото си, езикът облиза устните му, как слагаше ръка на рамото или на ръката ѝ! Напълно уверена в силата си, Беренгария, с присъщото си кокетство, беше пърхала с клепки и уловила Уорфелд в копринената си паяжина. Разбира се, оставаше още един въпрос. Уорфелд ѝ беше признал, че е разказал на онзи душещ навсякъде писар за тайните среци на Беренгария със сър Рауф в Суитмийд. Как често я виждал покрита с плащ и със спусната качулка. Беренгария беше прикрила яростта си зад усмивка и приела оправданията на отец, че е трябвало да разкаже всичко на Корбет. Бил под клетва. Е, рече си тя и се понапери, някой път може би щеше да се наложи и тя да разкаже някому за добрия свещеник.

Беренгария беше със свещеника, когато започна отслужването на сутрешната литургия. Тъкмо щяха да си тръгват от църквата за закуска, когато Дорош дойде при свещеника по някаква работа. Отец Уорфелд ѝ беше обещал посещение на някоя хубава гостилица извън града и макар че тя се нацути кокетно, свещеникът реши да се срещне с Дорош и я помоли да изчака тук до завръщането му. Беренгария се вгledа в измъченото лице на светеца, после тръгна покрай стените и заразглежда стенописите. Художникът беше пресъздал живо жестока сцена от ада, изобразяваща поле, претъпкано с мъже и жени от всяка възраст, проснати голи, приковани с железни гвоздеи към земята, гърчещи се в страшни мъки. Между тях ходеха демони и ги бичуваха с камшици. В друга част на стенописа, жертвите бяха проснати по гръб, а змейове, змии и жестоки гадини забиваха проблясващи игли в телата им, преди да ги разкъсат. Някои от озовалите се в ада тела висяха провесени за крайниците си на нажежени вериги, други бяха напъхани в нажежени до червено горещи тенджери или нанизани на шишове и печени над огньове. В следваща сцена страшен дим обвиваше някаква къща, наблизо в казани с разтопен метал потапяха човешки същества, голи мъже и жени летяха из въздуха като огнени искри. Зашеметена, Беренгария продължаваше да разглежда. Не чувстваше вина от собствените си прегрешения, докато разглеждаше окаяниците, които щом не можеха вече да търпят адската жега, скачаха в ледени реки. В средата на стенописа зееше адската паст, обширен кладенец, от който излизаха мехурчета и черни пламъци, към които орда зли демони

влачеха безброй окаяни души и ги блъскаха с люспести камшици и огнени езици.

Беренгария потрепери и се върна при светилниците. Църквата беше стара. Отец Уорфелд ѝ беше разказал, че е съществувала още преди пристигането на норманите. Беренгария не знаеше кои са норманите, вместо това се съсредоточи върху пръстите си. Отец Уорфелд казваше за тях, че са дълги, слаби, елегантни и красиви, и това я ласкаеше. Гледаше пръстите си, замислена за бъдещето. Имаше планове и още как. Знаеше повече, отколкото онзи писар с проницателния поглед, който се вреще навсякъде и все разпитваше. Можеше да бъде търпелива, защо тогава да не поизчакат и останалите, особено следващите ѝ жертви? Всички те трябваше да почакат, макар да беше намекнала какво ѝ е известно. О, да, когато всички трябваше да се съберат в Суитмийд миналата вечер, беше показала истинската си природа! Припомни си думите, казани ѝ от един войник: „Понякога е най-добре да извадиш меча си само наполовина, нека врагът ти да види металния му отблъсък.“ Така и направи!

— Беренгария, Беренгария!

Веднага се извърна. Като изключим светлината на свещите, останалата част от църквата тънеше в мрак.

— Беренгария?

— Кой е? — Беренгария излезе от трансепта и отиде в нефа. — Кой ме вика?

Зад гърба ѝ дойде шум и тя се обърна. При приближаването на обгърнатия от плащ силует, усмивката на Беренгария се стопи. Понечи да побегне, отвори уста да изкреши, но примката се уви бързо около врата ѝ и дъхът ѝ секна, кръвта нахлу в ушите ѝ. Хватката се затягаше и Беренгария скоро се задуши.

Корбет и другарите му пристигнаха в Мобисон сутринта, когато градските камбани призоваваха вярващите за последната сутрешна служба. Уендовър и група от стражите се бяха настанили пред стъпалата на главния вход на господарската къща. Корбет им нареди да отворят вратата и да изчакат отвън, докато не ги повика. Уендовър направи опит да завърже разговор с новодошлите, но Корбет го отпрати с рязко махване на ръка и накара Ранулф и Чансън да побързат

нагоре към мрачната зала. Щом влязоха, Корбет тръшна вратата зад себе си и се облегна на нея.

Ранулф свали плаща си и го хвърли на една пейка. После пристегна бойния си колан, освободи меча и камата в ножницата. Движенията му бяха припредни, защото мастър Кисела физиономия страшно се беше разбързал. Влетя в къщата за гости, помъкна него и Чансън далече от подноса с хляб и мед, сущен бекон и чаши от най-вкусния ейл, и ги накара да изведат конете. Оседлаха ги и препуснаха обратно към това зловещо място в толкова бърз галоп, колкото снегът и ледът позволяваха.

— Сър Хю — пресилено се усмихна Ранулф, — вече претърсахме тази къща: няма тайни входове, нито ниши, в които някой да се крие. Няма скрити проходи или тунели.

Корбет взе от поставката на стената една факла с немощен пламък, после запали една друга, обърна я надолу и почака, докато се разгори. Връчи я на Ранулф и каза на Чансън да вземе още една.

— Драги мои ученици — започна той, — извинете ме за внезапното събиране и бързата езда, но размишлявах и обмислях случващото се.

Ранулф тихо простена. Корбет беше много търпелив човек, който отделяше немалко време да наблюдава. Понякога седеше, взрян с часове в парче пергамент, после внезапно ставаше изключително деен като хрътка, жадна за лов.

— Ранулф, карали ли са те да се взираш в облаците и да търсиш точно определена форма: глава, кон, щит?

Ранулф се сети за един красив летен ден, в който лежаха с прислужницата на Мейв в житата, но реши да го премълчи.

— Отначало не виждаш онова, което търсиш, но когато го видиш, е така очевидно.

— И какво търсим ние тук?

— Тяло — заяви Корбет, — труп. Мастър Сервин, ако трябва да съм точен.

— Телохранителят на Паулентс ли? — попита Чансън.

— Да — Корбет тупна по рамото служителя от кралските конюшни. — Точно така. Ние се мързехме да разберем как е успял да се измъкне, а не къде може да е скрит трупът му. Ако ти, Ранулф, или аз

бяхме убили някого тук и искахме да скрием тялото, къде бихме го скрили?

— Ами не тук — Ранулф посочи с ръка залата, — а спалните не са пипани.

— Къде тогава? — повтори Корбет.

— Избите?

— Именно!

Той ги поведе в кухнята към вратата настъпеща. Отвори я, взеха още факли и, тръгнал пред тях, Корбет заслиза по стъпалата сред вледеняващите кръвта студ и мрак.

— Това — отекна зловещо гласът на Корбет, който държеше високо запалената факла — са поредица от подземия, малки помещения, всяко от които води към другото и вероятно са направени, за да държат виното на студено или като сигурно хранилище за пари. Ние търсим труп.

Започнаха претърсването. И тримата бяха влизали в подземията и преди, но сега се движеха особено внимателно по тъмните, плесеняси ходници, минаваха от едно помещение в друго. В повечето имаше вехтории: потрошени пейки и столове, непотребни сечива, пукнати кани и чаши, купища зебло, бурета, строшени ракли и сандъци. Корбет вече ги преравяше, когато чу виковете на Чансън. Конярят беше започнал претърсването на следващото помещение, но вече се връщаше. Носеше факлата си високо вдигната и развълнувано махаше към Корбет и Ранулф. Забързаха към него. Чансън наведе факлата. Корбет видя, че подът е мокър. Чансън се обърна към намираща се в нишата огромна бъчва с канелка на дъното.

— Обръщана е и е източвана, господарю, и е достатъчно голяма, за да побере труп.

Корбет нареди да донесат един от счупените сандъци. Покачи се на него, измъкна камата си и разхлаби големия капак. Вмъкна ръка и усети как пръстите му докосват студена, твърда като камък плът. Припряно измъкна ръката си и се отдръпна.

— Чансън, Ранулф, обърнете бъчвата.

Промъкнаха се между зида и бъчвата и започнаха да я разклащат. Накрая тя се преобърна и падна с трясък. Плисна още течност, но излезе и пропит с еайл труп. На слабата светлина Корбет видя бяло лице с остри черти, почерняла кожа и нещо, което изглеждаше като

окървавени превръзки около корема на мъжа. Шляпайки в ейла, той нареди на Ранулф и Чансън да вдигнат тялото. Тръгнаха обратно из подземието, изкачиха се по стълбите, и поставиха тялото на прага. Корбет избърса ръце в плаща си и се загледа в мъртвия.

— Смъртта винаги е грозна — рече едва чуто.

Ранулф се съгласи. Сервин беше слаб, с мършаво лице, очите му бяха изцъклени и гледаха със стъклен и изплашен поглед. Главата му беше напълно обръсната, страните — леко хълтнали, по устата си имаше петна от кръв. На гърдите на мъжа зееше грозна черно-червена рана, от която стърчеше стрела от арбалет. Корбет смръщи нос поради вонята, прилекна и махна парчетата плат от корема на мъжа. На Чансън му се повдигна и той се втурна към вратата, притиснал уста с ръка.

— Убит е с арбалет — заяви Корбет, — но после убиецът е разпорил стомаха му, един Бог знае защо. Убиецът е пристегнал раната с тези превръзки, затова не открихме следи от кръв. Сервин е влачен, вероятно за подмишниците, с раните нагоре, от залата долу до подземията и хвърлен в оная бъчва. Никак не е трудно. Никак не е било трудно. Убеден съм, че ако подземието беше по-добре осветено, щяхме да видим случайните петна от кръв. Ейлът е бил излян, капакът — поставен обратно...

— Защо? — попита Ранулф.

— За да ни заблуди — каза Корбет. — Да ни накара да вярваме, поне за известно време, че Сервин може да е възможният извършител на убийствата, да е предрешеният Хюбърт Монаха. Тук обаче изниква интересен въпрос, Ранулф — Корбет се изправи. — Щом останалите четирима са обесени по такъв загадъчен начин, защо нашият убиец е използвал арбалет срещу Сервин?

Спра, понеже вратата се отвори и Чансън се върна, бършайки уста с опакото на ръката си.

— Извинявай, господарю.

След него влезе Уендовър.

— Казах да изчакаш отвън! — сряза го Корбет.

Уендовър занемя при гледката на ужасяващото тяло, проснато на пода, в пропити с ейл дрехи, с потресаващо лице и страшни рани в гърдите и корема.

— Сър Хю — капитанът притисна ръка към устата си, — дойде пратеник със съобщение до теб. Първо е ходил до абатството „Сейнт Огъстин“. Пратен е от сър Уолтър Касълдийн, който те моли да идеш до „Сейнт Алфидж“. Има ново убийство, убита е Беренгария. Какво да...?

Уендовър погледна още веднъж трупа, обърна се с ръка на устата и побягна навън.

— Мастър Ранулф, ела с мен — нареди Корбет. — Чансън, остани тук, огледай трупа. Иди пак до бъчвата, и виж дали няма още нещо вътре. Кажи на Уендовър, че искам къщата да се претърси отново, после да дойде при мен в „Сейнт Алфидж“. Кажи му да намери каруца и да докара трупа. Отец Уорфелд ще трябва да каже още една заупокойна молитва. Сервин може да бъде погребан в мястото за бедняци в гробището. Градът ще поеме разносите.

Щом излезе, Корбет повтори нареджданията си на Уендовър, който стоеше до едно дърво. Все още му се повдигаше и бършеше устата си. Капитанът усърдно закима.

— Ще направя, каквото мога — каза той, останал без дъх.

— Ще направиш, каквото наредя! — заяви Корбет и го потупа по рамото. — Хайде, мастър Ранулф.

[1] Уолафрид, с прякор Страбон, „кривогледия“ (808–849) — франкски монах, автор на теологически, поетически и исторически произведения; ученик на Рабан Мавър. — Бел.ред. ↑

[2] Sic et Non (лат.) — „Да и не“ е схоластичен текст, чийто автор е Пиер Абелар (1079–1142). В този текст Абелар съпоставя очевидно противоречиви цитати от великите християнски теолози по много от традиционните теми в християнската теология. В пролога Абелар очертава правилата, по които тези противоречия могат да бъдат избегнати, а най-важното от тях е да се държи сметка за множеството значения на една и съща дума. Вероятно текстът е бил насочен към студенти и предназначен за логически упражнения в теологията. — Бел.прев. ↑

[3] Бернар от Клерво (1090–1153). Френски монах, богослов, мистик и основател на реформаторския Орден на цистерианците. — Бел.прев. ↑

[4] Патмос — остров в Гърция, където е бил пратен в изгнание свети Йоан Богослов. Според преданието на Патмос са написани „Евангелие от Йоана“ и „Откровение“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Conserua requiem mihiis ab hoste tem.

Пази съня ми от моя враг.

Аратор^[1]

Напуснаха Мобисон. Взеха един от градските стражи, за да им покаже най-бързия път покрай градските стени и да ги отведе до портата на църквата „Сейнт Алфидж“. Касълдийн и членове на въоръжения отряд вече бяха пристигнали. Слизаха от седлата, а конете им вече ги спъваха. Корбет извика Касълдийн по име и кметът забърза към него. Кралският писар слезе от коня и набързо му разказа какво са открили в Мобисон, без да обръща внимание на онемяването, после възклицианията и редицата въпроси на кмета.

— Не, не, сър Уолтър — Корбет поклати глава. — Тъкмо там се корени проблемът. Четирима души са обесени в зловещото имение, а Сервин е убит с арбалет. Защо?

Сър Уолтър потри ръце и посочи към входа на църквата.

— Тук ни чака друга задача.

— Да, чака ни друга задача, но те моля да се съсредоточиш върху следното: има ли нещо, което да ти е известно за Сервин и да ни бъде от полза? Защо той е убит по един начин, а останалите — по друг? Моля те, помисли!

Корбет потупа сър Уолтър по рамото и забързано изкачи стъпалата пред църквата.

Дорош стоеше облегнат на една колона, вперил поглед в отец Уорфелд, който помазваше трупа с миро. Беренгария беше изгубила цялата си хубост. Примката беше пристегната около врата ѝ, очите ѝ гледаха безжизнено, лицето ѝ беше на петна, а езикът ѝ висеше навън. Тялото ѝ лежеше грозно разкривено. Корбет, заслушан в тихия шепот

на свещеника, коленичи и сряза с камата си въжето, разхлаби го и го подаде на Ранулф. Тялото на мъртвата се сгърчи странно. Корбет изправи краката и ръцете, преди още отец Уорфелд да е дал на покойната последна благословия и опрощение. Свещеникът имаше измъчен вид, очите му бяха зачервени.

— Няма я вече! — промърмори той. — Такова мило момиче. Нека Бог да прости множеството й прегрешения, както и моите.

На Корбет му се доща да поисква от отец Уорфелд да разясни последните си думи, но реши да почака. Изправи се, махна с ръка на останалите да го последват навътре в нефа, близо до олтарната преграда.

— Е? — обърна се Корбет рязко и попита: — Какво се е случило тук?

Отец Уорфелд обясни, че Беренгария се чувствала добре в жилището, което й осигурил. Тази сутрин слязъл и отслужил сутрешната литургия, после възnamерявали да закусят в някоя гостилница, когато пристигнал лекарят Дерош и поискал да се видят. Отец Уорфелд казал на Беренгария да почака в църквата и завел Дерош в къщата на свещеника. Върнали се в църквата, щом приключили. Мислели, че Беренгария още ги чака вътре.

— Сър Хю, ти видя — скръбно добави свещеникът — това, което заварихме.

Корбет погледна Дерош.

— Плътта все още не е съвсем изстинала — каза Дерош. — Била е здрава и читава, когато излязохме. Убиецът трябва да се е промъкнал в църквата и да я е убил. Само Бог знае защо е трябало да бъде убита горката девойка.

— Според мен не е била чак толкова невинна, колкото си мислите — заяви Корбет. — Беренгария имаше по-зорки очи и по-остър ум, отколкото мнозина допускат. Но и аз се питам защо е убита — Корбет си пое дълбоко дъх. — Мастър Дерош?

Лекарят вдигна поглед.

— Сър Хю?

— Открихме трупа на Сервин, телохранителя на Паулентс. Убит е със стрела от арбалет в гърдите, коремът му е разпорен, а после е бил скрит в бъчва ейл дълбоко в избата. Зададох въпрос на сър Уолтър. Задавам го и на теб. Четирима души са убити в тази зала, обесени са.

Смъртта им е много подобна на тази на горката Беренгария. Защо е трябвало Сервин да бъде убит по друг начин?

Дерош се намръщи.

— Сър Хю, познавах много бегло този човек. Разменихме само няколко думи за поздрав и толкова.

— А защо си дошъл тук тази сутрин? — попита Ранулф.

— За да се срещна с отец Уорфелд. Сър Хю, казах ти вече, а отец Уорфелд ще потвърди. Не съм роден в Кентърбъри, но родителите ми са погребани в гробището. И двамата починаха преди Коледа, така че сега се пада годишнина от смъртта им. Дойдох, за да помоля отец Уорфелд да отслужи литургия за душите им.

— Така е — потвърди с тъничък гласец отец Уорфелд. — Не сме отсъствали дълго, сър Хю. В църквата е студено. Беренгария каза, че ще постопли ръцете си на пламъка на свещите — посочи трансепта, където под забулената статуя на светеца в тъмнината горяха свещи. — Не мислех, че нещо лошо... — той се отдалечи с несигурни стъпки, раменете му потреперваха.

Корбет тръгна след него.

— Отец Уорфелд — прошепна той. Свещеникът се обърна. — Какво те свързваше с Беренгария?

— Сър Хю, намираме се в Божия храм — продължи свещеникът и прикачи с жест Корбет да го последва. — Сър Хю... — отец Уорфелд замълча, после зашепна — трябва да изповядам прегрешенията си. Ще ти кажа истината. Беренгария умееше да върти мъжете на малкия си пръст. Дадох ѝ хубав дом, тя ми доставяше радост.

Погледът му се пълзна встрани.

— Знаеш какво искам да кажа, нали?

— Каза ли ти, че е правила същото и за сър Рауф?

Уорфелд гледаше в каменните плохи на пода.

— Да ти е казала нещо — настояваше Корбет, — което да обяснява жестоката ѝ смърт?

— Сър Хю — едва чуто рече Уорфелд, — ти много точно описа Беренгария. Мозъкът ѝ сечеше. Знаеш, че тя никому нищо не доверяваше.

Корбет кимна.

— Може ли да огледам стаята ѝ?

— Разбира се. Господа — извика отец Уорфелд, — моля ви да останете тук. Ние със сър Хю имаме малко работа.

Преведе Корбет през странична врата и през замръзналата градина стигнаха до удобната му двуетажна къща. Изкачиха външното дървено стълбище, което водеше до ниша с още стъпала и завършващо с врата. Уорфелд натисна дръжката и я отвори. Корбет пристъпи в стаята. Беше чиста. В ъгъла имаше удобно ниско легло, скрито със завеси. На масата имаше подноси и ниски мангили за огрев, а до нея стояха ниско столче и един голям стол. На стената имаше полици и гвоздеи за дрехи и плащове.

— Подредено момиче — отбеляза Корбет.

Отвори едно ковчеже на малка поставка до леглото. То беше пълно с дребни, евтини украшения и дреболийки, пръстени, гривни и парче брокат. До леглото имаше чифт кожени пантофи. На гвоздеи в стената висяха плащ, дрехи за смяна, фусти, ленени долни дрехи и рокля. Под тях имаше малка кутия с бои за разкрасяване и евтин парфюм. Корбет отметна завесите на леглото, без да обръща внимание на протестите на отец Уорфелд за „личните вещи на жената, която наскоро е била убита“. Не откри нищо. Леглото беше грижливо оправено, избеляла златиста завивка покриваща и валчестите възглавници. Тъкмо щеше да си тръгва, когато забеляза неясни следи по варосаната стена под тесния прозорец. Приведе се към тях. Драсканиците бяха направени с въглен. Корбет различи думата: „Назарет“.

— Назарет ли? — писарят се обръна към Уорфелд, като сочеше надрасканата дума. — Не го е имало преди, нали?

Уорфелд се приближи.

— Със сигурност го нямаше — надвеси се и обърса с пръст стената, после огледа следата от въглен на върха на пръста си.

— Трябва да го е написала Беренгария. Точно така, вчера вечерта, когато се прибрахме, тя попита за името на града, от който е Иисус. Казах Витлеем. Тя се засмя и поклати глава: „Не, другото място“, затова написах на парче пергament „Назарет“. Трябва да го е преписала от там. Казваше, че познава азбуката, че може да чете и да пише повечето букви.

— Защо? — попита Корбет. — Защо ѝ е било да знае името на града? И по-важното е, защо го е написала тук?

— Сър Хю, Бог ми е свидетел, не знам. Намирах Беренгария за привлекателна. Както сам каза, умът ѝ сечеше. Съжалявам, че вече я няма.

Корбет приключи с огледа, но не откри нищо друго освен още няколко евтини вещи. Последва свещеника надолу по стълбите и се върна в църквата. Касълдийн беше дал нареддания на някои от стражите.

Трупът на Беренгария, покрит с плащ, беше поставен на набързо скована носилка, за да го занесат в погребалното помещение на гробището. Корбет гледаше към пламъците на свещите и му се щеше статуята да можеше да говори. Кой се беше промъкнал в църквата и убил безпомощната девойка? Отец Уорфелд и лекарят Дорош са излезли заедно...

— Сър Хю — Касълдийн идваше към него и дърпаše ръкава на плаща си. — Трябва да говоря с теб.

Тръгнаха към вратата на църквата.

— Сервин — прошепна Касълдийн. — Знам, че не пиеше нито вино, нито ейл. Спомням си, че го спомена. Говорехме как се чувстват Паулентс и семейството му. Сервин също не се чувстваше много добре, но заяви, че не е от пиене, понеже дал обет на някакво поклонение или нещо подобно, че повече няма да се докосва до вино или ейл. Сър Хю, друго не знам.

Корбет му благодари, после отиде и съобщи на отец Уорфелд, че са докарали трупа на Сервин и помоли да бъде отслужена заупокойна литургия и за неговата душа, както и за душата на Беренгария. После посочи към олтара.

— Оставете ги там през нощта — каза писарят. — Поставете около тях свещи от чист воськ, утре отслужете литургиите и нека ги погребат преди мръкване.

Уорфелд припряно се съгласи. Вече беше много притеснен и от душа му се искаше да се отърве от този любопитен писар. Корбет и Ранулф излязоха от църквата, взеха конете си и ги поведоха надолу към покритата порта. Корбет се обърна и погледна назад. Касълдийн, Дорош и отец Уорфелд стояха скучени на стъпалата, потънали в разговор.

— От тях няма никога да научим истината — заяви Корбет.

— Коя истина, господарю?

— Именно, Ранулф, коя истина? — Събра юздите на коня си и мина през покритата порта. — В този случай времето е по-съществено от доказателствата. Мисли за мен и за противниците ни като за ловджийски кучета, две хрътки, които тичат от двете страни на една ограда. Ако противникът ми ме надбяга, ще се измъкне. Ако аз го надбягам, ще го хвана! Нашият убиец иска да е бърз. Иска да приключи с отмъщението си, да намери съкровището и да изчезне — Корбет вдигна очи. Небето беше ясно. — Студът е вледеняващ, но не мисля, че ще вали пак — посочи към пустото поле. — Трябва да посетим лейди Аделиша, да се убедим в сигурността и безопасността й и най-вече — Корбет смигна на Ранулф — да научим излизала ли е тази сутрин.

Тръгнаха през скованата в лед общинска мера. Вятърът жулеши лицата им, щипеше носовете, ушите и страните им. Когато стигнаха Суитмийд, излежаващите се под колоните и в нишите стражи станаха и ги поздравиха. Увериха Корбет, че никой не е напускал имението, макар той да не беше много сигурен доколко съвестно е било наблюдението. По всичко изглеждаше, че лейди Аделиша не е напускала къщата. Тя носеше обточена с кожи домашна роба, босите ѝ крака бяха обути в ниски обувки, косата ѝ беше невчесана. Посрещна ги в малка приемна и ги поздрави студено. Извини се за слабия огън и горчиво се оплака от Беренгария, която трябвало да е там и да се грижи за нея.

— Мистрес — Корбет сграбчи ръкава ѝ, — нося ти тъжни новини.

Подробно ѝ разказа случилото се в „Сейнт Алфиџ“ и как Беренгария е била удушена. Лейди Аделиша го изслуша без да трепне, от време на време кимаше, вдигаше ръка, мърдаше пръсти. С нищо друго не издаваше чувствата си.

— Лейди Аделиша — продължи Корбет, — трябва да съм откровен с теб. Знаеш, че когато си се срещала с Уендовър в „Игра на дама“, Беренгария не е ходила на покупки или из пазара, а е бързала да се върне тук, в Суитмийд. Мисля, че — как да се изразя — е извършвала някои плътски услуги за съпруга ти.

Лейди Аделиша изправи гръб, както седеше на стола. Не извърна лице от слабия огън.

— Беренгария беше като улична котка — лейди Аделиша дори не обърна глава. Говореше сякаш на себе си. — Живееше според собствените си разбириания и имаше набито око за всичко. Дадох си сметка, че сър Рауф е знаел за мен и Уендовър, но всъщност никак не го е било грижа! Предположих, че е било заради Беренгария. Когато ходехме на пазар, ми се струваше, че тя разполагаше с повече пари, отколкото би трябвало. Сега е мъртва. Защо, сър Хю?

Корбет сви рамене.

— Мистрес, преди да продължа, ще ми кажеш ли къде е Лечлейд?

Лейди Аделиша посочи тавана.

— Предполагам, че е горе и както винаги спи пиян.

Корбет се извини, каза на Ранулф да остане с лейди Аделиша и тръгна по коридора, после нагоре по стълбите. Мина по галерията, където бяха разположени стаите на лейди Аделиша и сър Рауф, и продължи нагоре по малко стълбище. Вратата на предната стая беше със свалено резе. Корбет я бълсна. Таванскаята стая на Лечлейд беше мръсна като кочина, в пълен безпорядък, почти без никакви мебели. Проснат на сламено легло в другия ъгъл на стаята, сграбчил в едната си ръка празна чаша, Лечлейд хъркаше като прасе. Корбет се огледа отвратен: в ъгъла имаше куп мръсни дрехи, по пода се валяха счупен нож, чифт овехтели ботуши, няколко строшени гърнета и пукната кана. Тихо се приближи до леглото и впери поглед. По валчестата възглавница се виждаха петна, чаршафите бяха мръсни. Одеялото, което Лечлейд беше увил около себе си, беше надупчено от молци. Излезе и отново се присъедини към лейди Аделиша и Ранулф в приемната.

— Лейди Аделиша — каза Корбет, — трябва да те предупредя, че твоят живот може би също е в опасност.

Изплашена, тя вдигна очи към него.

— Моят живот ли? — каза. — Защо някой ще иска да ме убива?

— Може би вече са направили опит — отвърна Корбет и приближи стола, без да откъсва погледа си от този на младата жена. — Лейди Аделиша, ти неси убила съпруга си и въпреки това някой е изцапал плаща ти с кръв. Станало е или докато си била в „Игра на дама“, или когато си се прибрала вкъщи. Някой друг е сложил онези окървавени кърпи в твоята стая. Как? Не знам. Каква е причината? —

Корбет наблюдаваше как по лицето ѝ не остана капка кръв. — О, да, някой иска да те изпрати или на кладата, или на бесилката. Не те искат в тази къща. Защо, лейди Аделиша? Какво търсят? — Корбет протегна ръка и докосна нейната, която се оказа студена като лед. — Лейди Аделиша, трябва да си дадеш сметка, че животът ти е в голяма опасност, не заради Уендовър, а заради нещо, което ти знаеш, или може би си открила. Разказа ми как си видяла съпруга си посред нощ да влачи вързоп, който си взела за труп, за да го зарови в градината, нали?

Лейди Аделиша кимна.

— Но все пак, аз бях в градината, цялата беше обрасла и напълно запустяла. Било е съвсем тъмно, когато съпругът ти е изнесъл онзи труп. Как разбра, че копае? И ако съпругът ти, когото си ненавиждала така силно, е извършил такова страшно дело, защо тогава не си го използвала срещу него? Сигурен съм, че си изгаряла от любопитство, нали? Защо тогава не си отишla в онази част на градината, когато съпругът ти е бил погълнат от работа, за да откриеш какво именно е заровил там? Вместо това, ти mi разказваш някаква измислица — как по чиста случайност си стояла до прозореца посред нощ и си видяла съпруга си да влачи труп. Дори знаеше къде е заровен. Лейди Аделиша — Корбет остро повиши глас, — не съм глупак. Това представление трябва да приключи! Искам да mi кажеш истината.

Ранулф, облегнат на вратата със скръстени ръце, ѝ се усмихна престорено.

— Господарю, можеш да заведеш лейди Аделиша в Лондон. Един престой в подземията на Тауър, Флийт или Нюгейт може да поразвърже езика ѝ.

— Не ме заплашвайте! — ядно им рече тя. — Нито един от вас не знае какво е да си сама жена в свят на мъже.

— Ами разкажи ни — рече Ранулф. — Иначе, мистрес, ще бъдеш уличена в убийство. Или пък знае ли човек, убиецът на Беренгария може да се промъкне и тук. Търсят нещо, нали? Какво е то?

Лейди Аделиша се изправи и пристегна робата около себе си.

— Преди единайсет месеца, на празника на свети Йоан Кръстител, седях тук в приемната. Както обикновено, сър Рауф беше в работната си стая и пресмяташе състоянието си. На вратата се почука. Лечлейд беше приключил задълженията си още преди залез. Нали

видяхте Лечлейд? Беше се наквасил с ейл и заспал, като свиня в кочина или куче в своята бълвоч. Отидох и отворих вратата. На прага стоеше някакъв мъж. Не ми хареса. Беше загърнат с плащ, под който видях мръсен елек. Кожата на ботушите му беше протрита. Имаше слабо лице, а едното му око беше кривогледо. Канех се да го отпратя като просяк, но той поиска да се срецне със сър Рауф. „Кажи му, че Стоункроп е тук.“ Така и направих. Съпругът ми бързо-бързо дойде, когато му казах защо го викам. После усърдно забута Стоункроп към стаята си. Съпругът ми и преди беше приемал посетители посред нощ, но припряността, с която посрещна Стоункроп, събуди любопитството ми. Затова реших, както много пъти преди това, да ги подслушам. Обух си меки обувки и внимателно заслушах. Гласът на сър Рауф притихваше и не се чуваше, но понякога и двата гласа се засилваха. Накратко, сър Хю: Стоункроп беше моряк, съвсем ясно чух, че е бил на „Ярост“ по времето на превземането на кораба. Хвърлили го през борда, доплавал до брега и намерил подслон. После му се наложило да скита по пътищата. Оплакващ се, че изгорял от лятното слънце, прогизнал от пролетните дъждове и замръзвал в зимните утрини. Обясни как до гуша му дошло да лежи на влажната шума в гората есенно време, досадила му лошата храна в селските кръчми и съмнителните ханове. Сър Рауф го попита какво иска. Стоункроп отвърна, че сър Рауф е богат човек, който живее нашироко. Знаят ли властите в Кентърбъри истинските му занимания? Че е платил добри пари на Адам Блексток и „Ярост“? Сър Рауф се изсмя на думите му. Стоункроп поиска пари. Сър Рауф пак му се присмя и отказа. Стоункроп се обърна към вратата. Тогава заяви как тъкмо преди „Грифон“ и „Калтроп“ да нападнат, той се промъкнал в каютата на Блексток и взел от някакво ковчеже карта, показваща местонахождението на огромно съкровище в Съфолк. Запазил я невредима в кожена кесия. Ако сър Рауф бил съгласен, можели да си поделят съкровището.

Не чух какво друго си казаха, но сър Рауф отново го повика. Започнаха да се пазарят за картата. Най-накрая Стоункроп заяви, че ще иде при сър Уолтър Касълдийн, който ще му даде повече за нея. Щял също да каже на кмета за тайните занимания на сър Рауф Деконте. Съпругът ми стана груб, но Стоункроп се изсмя и тръгна към вратата. Чух шум, сякаш изплююща камшик и нещо падна. Дори през вратата

чувах тежкото дишане на съпруга си. Не знам точно защо го направих, но почуках на вратата и я отворих. Съпругът ми стоеше прав. В едната си ръка държеше дървен чук за стриване на злато. Стоункроп лежеше проснат на пода, от тила му шуртеше кръв. Беше мъртъв, със строшен череп. Сър Рауф имаше сила. Коленичих, докоснах шията на Стоункроп и погледнах нагоре. Сър Рауф започна да ме ругае. Нарече ме любопитна кучка, която се вре навсякъде и която вероятно ще използва случилото се срещу него. Преди да успея да го спра, той ми хвърли чука в ръцете. „Ако обесят мен“ каза той, „ще висим един до друг.“ После, ами... — лейди Аделиша изящно повдигна рамене. — Намерих чуvalи на тавана. Съблякохме трупа, увихме го в чаршиfi, завлякохме го в градината и го заровихме.

— Лечлейд научи ли?

— Не. Беше в едно от своите безпаметни пиянски състояния, макар по-късно да му разказах за картата. В деня, след като ме задържаха, бях отведена в подземията на кметството. Лечлейд ме посети. Подкупих го да претърси стаята на сър Рауф за карта, която да показва къде е скрито съкровището в Съфолк. Той само ме гледаше отнесено. Казах му, че ако я намери, може да стане богат.

— Помолила си Лечлейд за помощ, така ли? — попита Ранулф.

— А не Беренгария?

— Вече бях предпазлива с Беренгария, а тя дори още повече с мен. Подозирам, че се е страхувала да не я нарочат за моя съучастница — остро се изсмя лейди Аделиша. — Беренгария винаги се грижеше за себе си. Имах някои подозрения за нея. Бях толкова отчаяна — призна тя. — Нуждаех се от някои неща, от удобства, някои дреболии. Исках и да напиша писмо до краля. Лечлейд щеше да стори всичко само да има с какво да си купи ейл. Насе писар и го доведе в подземието. Донесе ми и други необходими вещи: дрехи, наметала, сапун и пари. Поне това беше позволил Касълдийн. Щом си затворник, мастър Ранулф, нямаш никакви права. Среброто и златото са единственият език, който хората разбират.

— Но ти си търсила картата и преди това?

— Разбира се, сър Хю. След онази нощ бях като обсебена от нея. Знаех, че Стоункроп е донесъл нещо безценно. Когато влязох в стаята, видях сър Рауф да държи малък, пожълтял от времето свитък. Повече

обаче не го видях. Не забравяй, сър Хю, че сър Рауф рядко излизаше от къщи. Когато го правеше, търсех навсякъде, но така и не го открих.

— Разказа ли на Уендовър за картата?

— Разбира се, разказах му — лейди Аделиша примигна, — когато страстта ни още беше пламенна, крояхме планове заедно. Как ще намерим картата, ще открием съкровището и ще се махнем от Кентърбъри, за да започнем нов живот. Уендовър беше много увлечен по тази идея.

— Според теб дали Уендовър е идвал тук, за да я търси? — попита Ранулф.

Лейди Аделиша леко се усмихна.

— Сър Рауф никога не би позволил на мъж като Уендовър да влезе в къщата или да го остави сам, за да тършува из вещите му. Освен това, мастир Ранулф, Уендовър е крадец.

Корбет погледна лейди Аделиша, чийто очи отвърнаха студено на погледа му.

— Да оставим за малко настрана Уендовър. Знаеш, лейди Аделиша — Корбет внимателно подбираше думите си, — че смъртта на съпруга ти е истинска загадка. Намерен е в работната си стая. Черепът му е бил смазан, но вратата на стаята е била заключена и залостена. Ключалката е особена и втора като нея няма, видях по изработката. На практика е невъзможно да се направи втори ключ към нея. Още повече, че ключът за нея е открит на колана на съпруга ти, където е бил и ключа за твоята стая, другият е бил у теб и все пак...

— Какво искаш да кажеш, сър Хю? — гласът на лейди Аделиша стана остьр.

— Ами, мистрес, защо са убили съпруга ти? Нищо не е откраднато, нищо не е пипнато, тогава защо са го убили? И защо са го направили така загадъчно?

— Сър Хю, аз не мога да отговоря на този въпрос.

— Да, мистрес, и аз не мога.

Корбет се изправи, излезе от приемната, отиде в работната стая на сър Рауф и седна във високия му кожен стол. Сграбчи подлакътниците. Отново написа вдълбнатините под тях. Любопитен, приклекна и внимателно ги огледа. Вдълбнатините бяха разположени симетрично на всеки подлакътник и бяха направени скоро. Корбет поклати глава. Тук имаше някаква загадка, но каква? Седна и погледът

му заобхожда лавиците с натъпканите по тях ръкописи: свитъци велен, пристегнати с метални пръстени, счетоводни книги, бележки, всичките бяха грижливо подредени. Не се съмняваше, че в един момент сър Рауф е притежавал Манастирската карта. Възможно ли е да я е научил наизуст и после да я е унищожил? Защо тогава не е предприел нищо, за да открие съкровището? Какво е чакал?

— Разбира се! — възклика Корбет и удари с юмруци по подлакътниците. — Изчаквал е...

— Какво е изчаквал, господарю? — на прага стоеше Ранулф. Плащът му беше наметнат на раменете, палците му бяха втъкнати в бойния колан.

— Влез — Корбет посочи на Ранулф стол. Ранулф седна. — Според мен Манастирската карта е била у сър Рауф. Подозирам, че я е научил наизуст и я е унищожил, но е изчаквал. Умен човек е бил сър Рауф! Знаел е, че Касълдийн и Паулентс също издирват съкровището, да не споменаваме Хюбърт Монаха. Бил е много предгазлив и с любопитната си съпруга. Позволил ѝ е да върти любов с Уендовър и си е отмъстил, като е приел плътските услуги на Беренгария. Най-накрая е щял да се обърне към Църковния съд и да прати молба до архиепископа на Кентърбъри бракът му да бъде анулиран. Мислел е, че щом веднъж се отърве от лейди Аделиша, ще бъде в безопасност и ще може да се възползва необезпокояван от голямото си богатство, уменията си и тайната, която знаел, за да обходи Съфолк и да намери съкровището. Сър Рауф е бил хладнокръвен човек и е бил в състояние да изчака подходящото време за действие.

— Друго?

— Засега не знам, Ранулф. Наистина не знам. Тази сутрин научихме два нови факта. Първо, Сервин не се е докосвал до вино или друга силна напитка. Трябва да поразмисля над това. Второ, Беренгария, една жена, прибягвала до всякакви хитрини, за да оцелее, не особено вярваща, взема парче въглен и надрасква думата „Назарет“ на стената в стаята си. Защо?

Ранулф поклати глава.

— Дали според теб Уендовър — попита Ранулф — няма пръст в смъртта на сър Рауф? Тръгнал си е преди лейди Аделиша в онзи ден.

— Да, недовършеният ни разговор — Корбет се изправи на крака. Върна се обратно в приемната, където лейди Аделиша

продължаваше да се взира в огъня. — Ти каза, че Уендовър бил крадец, нали?

— Да, сър Хю, а у крадците няма чест. Когато посещавах Уендовър в „Игра на дама“, винаги вземах пари. Имах свой незначителен източник на доходи, съпругът ми пое грижата за останалото. Често откривах липси. Уендовър и аз лежахме заедно. Той задоволяваше своята страсть, аз моята. Заспивах. Винаги си тръгваше първи, твърдеше, че дългът го зове.

— И винаги ли крадеше? — попита Корбет.

— Да, сър Хю. Унизително е, нали? Вземаше монета или гривна, някоя дреболия и си мислеше, че няма да забележа.

— Защо? — попита Корбет.

— Не знам, сър Хю. Може би такава му е природата. Може да е бил като Беренгария и да е спестявал пари — бели пари за черни дни.

— Затова ли си е тръгвал първи?

— Именно затова, сър Хю. Крадеше и се измъкваше. Когато се събуждах, вече нямаше кого да обвинявам. Всеки път ми се искаше да го обвиня, но така и не го направих. Може би е било от гордост. Страстта ни, сър Хю, беше като огъня: пламна силно, после пламъците угаснаха и след тях не остана друго освен студена пепел — лейди Аделиша замълча. — Сър Хю, какво ще стане с мен?

— Мистрес, случаят така се обърка, че никой съдия няма да седне и да го изслуша. Но тук има зло, което аз трябва да изтръгна от корен.

Корбет се сбогува, все така потънал в собствените си размисли. С Ранулф се облякоха добре срещу студа и зачакаха Чансън, който дойде от Мобисон и каза, че не са открили нищо ново. Възседнаха конете и поеха през полето към града. Поради разведряването на времето всичко живо бе наизлязло на открито. Всички зловредни твари, всички измамници и мошеници, нароили се из кралския град Кентърбъри, бяха плъзнали навсякъде за лесна плячка. Смесваха се с богатите, облечени във вълнени мантии, плътно обвити около издутите им шкембета. Из улиците се тълпяха поклонници, бледи и посърнали от дните въздържание, изгарящи от желание коледните пости да приключат, за да оставят сухия хляб и възсолената вода и да празнуват с вино, топъл хляб и сочни късове месо. Наскоро освободен от подземието на замъка, пиян затворник стърчеше в каруца, размахваше

веригите на ръцете си, просеше милостиния и подигравателно даваше наставления за последната си воля и завещание.

— На ония в дупката — спомена той другарите си от затвора, — оставям огледалото си и ласките на жената на тъмничаря. На замъка оставям завесите си, изтъкани от паяжини. На другарите си, които зъзнат нощем, приковани към стените, завещавам удар по окото. На бръснаря си оставям кичури от косата си. На обущаря си — дупките в обущата си. На шивача — овехтелите си гащи...

Дрезгавият глас беше насьbral кръчмарските гуляйджии, които не изпускаха от ръка грояното си вино и печените кестени. Скупчиха се около него и го засипаха с ругатни, докато окаяникът просеши и умоляваше за дребни монети, та като се върне заедно с приятелите си в затвора и те да отпразнуват раждането на Христа с малко топлина. Корбет му даде няколко монети и отмина. Стигна до кръстопът и видя „Веселяците“, които минаваха тържествено през Кентърбъри, за да известят за предстоящото си грандиозно представление. Ликуващия беше наел група предрешени като дяволи актьори, до един натъкмени във вълчи, еленски и овчи кожи и разкрасени с овчи глави и пера, под които се люлееха кравешки и овчи хлопатари, издаващи оглушителен шум. В облечените си с дълги ръкавици ръце държаха горящи цепеници, от които се издигаше дим и пръскаха искри. Народът се скучи около тях. Ликуващия поспираше коня си и разясняваше как актьорите щели да дават представление тук и там и как щели да представят историята на Христос и неговото въплъщение сред човечите.

Корбет пришпори коня си. Ушите му бяха проглушени от кресливата суматоха, грубия кикот, дрънченето на желязо, камбанния звън, фалшивото скрибуцане на цигуларите, подвикванията на уличниците, които си търсеха клиенти. Продавачите на висок глас хвалеха стоките си, а в същото време из улиците отекваше гръмовният глас на прегърен, облечен в черно доминиканец, който произнасяше проповедта си. Проповедникът стоеше, вдигнал пръст към небето, на острото му лице очите горяха, носът му сечеше въздуха. Двамина комарджии спореха пред вратата на една кръчма и виковете им отекваха навсякъде. Скитник ругаеше колкото му глас държи, докато буташе дресираната си мечка в ръчна количка и търсеше място, където животното да потанцува. Помощник-шерифите разблъскваха тълпата с

тоягите си, завършващи с железни накрайници. Корбет имаше чувството, че участва в чудноват карнавал. Главата му се замая, почувства се объркан. Изруга, когато някакъв поклонник пресече внезапно пътя му, за да се присъедини към кавгата между съдържател на публичен дом и негов клиент, който твърдеше, че са го измамили. Нестабилен на седлото си, Корбет дръпна юздите и слезе от коня. Беше му дошло до гуша, трябваше му почивка. Изведе коня от улицата към спокойния двор на кръчмата „Райските порти“. Конярите се втурнаха да се погрижат за конете. Корбет ги оставил и влезе в ароматния, мек полумрак на голямата зала. Умишлено пренебрегна блесналия, приканващ поглед на куртизанката, застанала на входа с малка китка зимни билки в облечената си с ръкавица ръка. Веднага след вратата знак указаваше посоката към „Изписаната изба“. Пред стълбите двама мъже, всеки с по една невестулка в ръце, подтиквали към куртизанката да се присъедини към тях долу.

Замаян, Корбет вървеше като насын. Съдържателят на кръчмата забърза към него с грижовен и предразполагащ вид и кана вино в ръка. Корбет му показа кралската заповед и поискава отделна стая за себе си. Кръчмарят се поклони и го поведе през помещението, нагоре по широки, здрави стъпала към дълга, добре обзаведена стая. По стените висяха пъстри тъкани, а в зиданото огнище весело пращеше огън. Над него висяха образите на почитани светци, изрисувани върху дърво: Христофор, който предпазваше от внезапна и жестока смърт; Лаврентий, покровителят на готвачите, Юлиан, покровителят на съдържателите на странноприемници. Кръчмарят покани с жест Корбет и другарите му към столовете около огъня, а в същото време изреждаше ястията, които можеха да се поръчат: пилета и угоени петли в масло, златисти и хрупкави сладкиши с ароматни сосове, печена яребица, хрупкаво свинско със сос от гъби и лук, млечни и яйчени супи и всичко това съпроводено с най-добрите вина от Беарн. Корбет слушаше с половин ухо, докато потъваше в стола с висока облегалка. Измърмори, че иска вино. Силно притеснен, Ранулф седеше до него. Разтревожило го беше изпитото лице на Корбет, измъченният вид, който добиваше, когато — както господарят му беше доверил — мислите му ставаха натрапчиви и безбройни като снежинки в снежна виелица. Независимо от всичко, Ранулф реши да не задава въпроси.

След малко една прислужница донесе виното. Корбет отпи и се отпусна.

— Господарю — попита най-после Ранулф, — какво има?

Корбет притисна чашата до гърдите си.

— Какво да има, Ранулф? — примигна писарят. — Замаян съм. Сякаш съм трескав и се лутам между съня и деня. Връхлитат ме въпроси и бодат съзнанието ми с остри шипове. Кой? Какво? Защо и как?

— И, господарю? — на Ранулф му се искаше да разтърси Корбет и да го изтръгне от това състояние.

Сър Хю погледна към изрисуваните светци.

— Защо? — Корбет сви рамене. — Защо е изчезнала Манастирската карта? Няма съмнение, че Стоункроп я е взел от „Ярост“ и я е отнесъл при сър Рауф, но какво е станало с нея после? От това, което разбрах досега, къщата е била претърсвана. Ти сам го забеляза, Ранулф, а Манастирската карта не беше открита никъде. Дали Деконте наистина не я е унищожил? Второ, защо донесената от Паулентс карта се оказа фалшива? Но да оставим настррана тези въпроси и да минем към ужасното убийство. Защо сър Рауф е бил убит по този начин? Само отмъщение ли е било или е имало още нещо? Как е извършено убийството? Кой го е сторил? Защо лейди Аделиша е била обвинена за убийството на своя съпруг? Как са го нагласили? — Корбет отпи от виното. — Кой е извършил онези смразяващи кръвта убийства в Мобисон? Как е съумял да го направи така ловко, така тайнствено? Защо е убил Сервин по начин, различен от останалите, а после е разпорил корема му и е скрил трупа? Как така всичко това се е случило в господарска къща, която е така зорко охранявана?

Корбет замълча, когато от помещението под тях се разнесе музика и тропотът на танцуващи. За миг в трескавото му съзнание се промъкна мисълта, че демоните танцуват от радост поради неговата безпомощност. Поклати глава, за да се отърси от мрачното видение, обърна се и впери поглед в другарите си.

— Ранулф, какво знаем още?

Писарят от канцеларията на Зеления печат неспокойно се размърда на стола. Необично беше сър Хю да е объркан.

— Ами — Ранулф завъртя пръстената чаша в ръцете си — ти питаш кой, защо, какво и как. Господарю, със сигурност причината за

едно или друго, основанието за всичко случващо се трябва да е някой, с когото сме се сблъскали. Някой, когото познаваме, който убива и пак ще убие. Горката Беренгария, удушена в самотната църква, тя трябва да е познавала убиеца си.

— Ами думата, която Беренгария е надраскала на стената в стаята си в къщата на отец Уорфелд? — добави Корбет. — „Назарет“? Написала я е, за да й напомня нещо, но какво?

— Ами нападението над Грискин — допълни Ранулф. — Кой го е убил?

Корбет кимна. Не му се щеше да говори за това. „Веселяците“ бяха негова тайна.

— Да не споменаваме нападенията над нас — замисли се той — на връщане от Мобисон с Дорош. Стрелата от арбалет, забита в капаците на прозорците, другите в манастирския двор — Корбет замълча. — После онова вино.

— Какво вино, господарю?

Корбет им разказа накратко за каните с вино, оставени пред стаята му. Ранулф тихо изруга, побиха го тръпки и той настърхна, цял скован от страх. Хвърли загрижен поглед през рамо към Чансън, който пазеше при вратата. В действителност Ранулф гореше от желание да се махне оттук. Искаше да е далеч от ширналите се, пусти и засипани със сняг поля, от покритите с лед, изровени горски пътища, пустеещите, призрачни равнини, аbatството и каменните му галерии с танцуващи светлини и мержелеещи се сенки. Погледна към отпусналия се на стола си и загледан в огъня Корбет.

— Господарю — надвеси се Ранулф, — винаги си ме предупреждавал за времето, изгубено за взиране в пламъците на огъня.

Корбет се изправи и засмя.

— Този път няма, Ранулф, само... — на вратата се почука и той замълча.

Влезе кръчмарят с подноси, отрупани с хляб, парчета свинско и горещ сос с подправки. Корбет и другарите му се настаниха около масата. На храниха се мълчаливо. Чансън предложи да попеят, но Ранулф не му отговори и шагата на служителя от кралските конюшни увисна във въздуха. Корбет понечи да се върне обратно на високия си стол, но на вратата отново се почука и отново влезе кръчмарят.

— Имам съобщение за теб, сър. Дойде един амбулантен търговец долу в кръчмата, пита за мен, пъхна това в ръката ми и изчезна.

Корбет взе стегнато завързаното парче мръсен пергамент. Предусети заплахата, която то криеше. Приближи свещта, разви пергамента и зачете разкривения почерк.

Хюбърт Фицърс, Всевиждащия, изпраща официално предупреждение: кралски пратенико, върви си.

[1] Аратор — християнски поет от шести век, живял в Лигурия, северозападна Италия. Най-известното му произведение, „За деянията на апостолите“, разказва историята на апостолите в стихотворна форма. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Tempus erit quando fratre loquetur.

Ще дойде време, когато брат с брата си ще говори.

Аратор

Безочливата заплаха събуди у Корбет гняв. Той тикна пергамента в ръката на Ранулф.

— Изгори го! — прошепна. — Прочети го, Ранулф, после го изгори!

Блъсна стола си назад. Известно време кръстосва из стаята и се опитваше да подреди мислите си.

— Няма да си ида! — каза Корбет. — Няма да бягам! Кълна се, Ранулф, Чансън, че ще видя Хюбърт Фицърс увиснал на бесилото! Имам необходимата ми власт — засмя се горчиво. — Трябва ми само доказателство, което да свали маската му, искам да разкрия измамите му и да видя истинското му лице.

Върна се и седна на стола, протегна крака и се помъчи да се отпусне. След малко каза на Ранулф да отвори чантата с писарските му принадлежности и набързо продиктува кратка бележка на парче пергамент. Сложи й печат от воськ, размекнат на пламъка на свещта и силно притисна към него пръстена си.

— Чансън, отнеси го на писарите в кметството. Искам от тях някои записи.

— Относно какво? — попита Ранулф.

— Ти спомена *causa omnis* — причината за всичко — рече Корбет. — Аз го наричам *radix malorum omnium* — коренът на всяко зло. Историята започва с ужасното нападение над малко имение в лето Господне 1272-ро. Искам да науча повече за хората, живели там.

— Защо, господарю?

— Няма особена причина — Корбет се надвеси над масата и се загледа в Ранулф. — Само предчувствие, подозрение.

— Ами Уендовър? — попита Ранулф. — Възможно ли е той да е убиецът?

— Уендовър — Корбет поклати глава. — Уендовър може да държи Манастирската карта. Може и да поназнайва нещо. Но дълбоко в себе си подозирал, че е просто грубиян, самохвалко, дребен крадец. Няма да се изненадам...

— От какво? — попита Ранулф.

— Няма да се изненадам, ако мастър Уендовър реши да избяга! По всичко личи, че здраво се е уплашил. Пък и нали все пак някой се опита да го убие в Суитмийд манър, или поне аз мисля така. Няма значение — Корбет се изправи. — Ранулф, уреди сметките с кръчмаря. Чансън, занеси бележката в кметството. Ще се срещнем в абатството „Сейнт Огъстин“.

Корбет събра вещите си и слезе в калдърмения двор. Конярите изведоха конете им, двамата с Ранулф напуснаха „Райските порти“, и поеха по тесните улички, обгърнати в мрак. Хлопваха се врати, от прозорците долита смях. Стигнаха до главния път и спряха, за да направят път на погребална процесия, обкръжена от пламъчетата на свещите и струйки дим от тамян. Носеха се песнопения и молитви. Корбет беше нащрек. Видя проститутка с крив нос, боядисани в червено устни и мрачни, тъмни очи. Беше се нагласила в рокля, обточена с кожа, воал забулваше лицето ѝ. Стоеше на прага на една кръчма до сводника си, който се представяше за мастър Пудинг. Корбет бавно продължи да язди. Тълпите оредяваха, из магазините се правеха последните покупки. Управителите на пазарите и стражите имаха много работа. Поклонници, някои накичени с медальони от всички посетени от тях гробници, бързаха отчаяно да стигнат до катедралата, преди вратите ѝ да хлопнат за вечерната служба. Корбет се почувства поуспокоен. Трескавото беспокойство и острото усещане за опасност го бяха напуснали. Трябваше да открие и улови хлабавата нишка от изтъканото от лъжи платно пред него, защото при толкова много лъжи беше неизбежно да няма и някой пропуск. Трябваше да го открие, да нанесе там удара си, да измъкне нишката и останалото щеше само да се разплете.

Пристигнаха до абатството и Корбет и Ранулф се оттеглиха в къщата за гости. И двамата внимателно я огледаха, извикаха иконома и се увериха, че всичко е както трябва. Ранулф усърдно се зае с други задачи, като се мъчеше да овладее парещото усещане в стомаха си. От години познаваше господаря си. Корбет винаги му напомняше на ловджийска хрътка, която се лута напосоки, а неспокойствието ѝ нараства, ала улови ли веднъж следата, за нищо на света не я изпуска и я преследва до смърт. Ранулф предусещаше, че тъкмо това предстои.

Корбет слезе на двора, повика един послушник и го изпрати със съобщение до „Веселяците“, които лагеруваха край „Сейнт Панкрас“. Накара младежа да повтори съобщението няколко пъти, преди да пъхне малка кесия в ръката му.

— Увери се, че актьорът, който се нарича Поклонника, ще научи съобщението, братко, нали ще го направиш?

Послушникът се усмихна и вдигна ръка, сякаш се кълнеше.

— А това е за усилията ти — Корбет притисна сребърна монета в ръката му. — Братко, умолявам те, кажи на Поклонника да тръгне — писарят се взря в небето — преди мръкване.

Корбет тъкмо щеше да се обърне, когато през портата влязоха две фигури, с прикрити от качулките лица. Вървяха трудно през кишата и носеха скована носилка. Изпод хвърленото на нея зебло се поклаща сгърчена бяла ръка. В горната ѝ част се показваше кичур черна коса. Корбет се приближи. Двамата монаси спряха.

— Просяк — изпревари единият въпроса на писаря. — Бедният, измръзнал е до смърт в ябълковата градина. Носим го в параклиса за погребения.

Корбет тихо произнесе една заупокойна молитва, прекръсти се и се оттегли в стаята си. Подготви писалището си, постави отгоре му листа велен, пачи пера и мастилници. Чансън се върна с кожена торба документи. Корбет ги постави на масата и внимателно ги огледа: приходите от данъци за Кентърбъри и околностите в годините от 1258 до 1272. Напълни мангалите, приближи ги до масата, настани се удобно и започна да ги проучва. Около два часа по-късно Ранулф и Чансън, които се излежаваха в своята стая, чуха Корбет да вика от радост. Писарят ги отпрати.

— Извинете ме, господа — каза той, полуизвърнат в стола си, — но се случва понякога, когато се ровите из необичайни места, да се

натъкнете на истинска находка, както ни казва и притчата от Евангелието за жената, която търсела изгубената драхма — Корбет замълча. — Назарет, Назарет — повтори той. — Ранулф, потърси иконома. Попитай го дали може да ми заеме требника с проповедите от изминалата седмица, апостолските послания и Евангелието. Кажи му, че ще ми се наложи известно време да го задържа. Спомних си нещо, което Беренгария спомена, колко внимателно слушала, когато четат Светото писание.

Не след дълго Ранулф се върна с кожена торба, в която беше требника. Икономът го бе определил като „едно от най-безценните притежания на абатството“, затова Корбет трябало да прояви най-голяма грижа към него. Сър Хю кимна, отвори требника, махна използваните за отбелязване панделки и внимателно прегледа проповедите. Най-накрая откри откъса, в който се описваше как Иисус се връща в родния си град Назарет и как Спасителят не извършил нито едно чудо в града, заради липсата на вяра у жителите му.

— Липса на вяра — прошепна Корбет. — Свети Боже! Господи, помилуй! Вярвам, Господи, помогни на неверието ми. Открих го!

Вече знаеше защо Беренгария е надраскала думата на стената в стаята си в къщата на отец Уорфелд. Беше чула нещо от Евангелието, прочетено на латински, но преведено от отец Уорфелд в кратката му проповед след това. С острая си ум Беренгария беше запомнила думите. Възнамерявала е да ги използва, а може би дори ги е използвала.

Корбет затвори требника, върна го на Ранулф и седна в стола. Обмисляше как да хване в клопка убиеца. Мислите му се насочиха към Уендовър. Вероятно трябваше да го предупредят, но какво можеше да се стори? Камбаните за начало на службата зазвъняха, но Корбет не им обърна внимание, решен напълно да се съсредоточи в изграждането на предположенията си, преди да ги развие и да потърси доказателствата. Прекъсна заниманията си само веднъж — сложи ботушите и плаща си и слезе в мразовитата нощ, за да се присъедини към добрите братя в песнопенията от вечерната. Ранулф и Чансън вече спяха. Корбет се върна и продължи да работи през нощта. Накрая постопли ръцете си на един мангал. Очите му бяха натежали за сън, но беше решен да намери разрешение на проблема и да изведе логическите си заключения. Понякога се държеше като съдия, изправен срещу убиец,

комуто представяше уличаващите доказателства. Случаят беше особен. Всичко беше така неуловимо. Строеше къща върху пясък. Дали тя щеше да устои на връхлиташата я буря от възражения и контраобвинения? Защото провалеше ли се сега, вероятно втора възможност нямаше да получи никога.

Корбет отблъсна стола назад, взе плаща си, уви се в него и легна на леглото. Взираше се в стената и се питаше как да постъпи. Спомни си трупа на замръзналия просяк, а след него стих от псалм, който беше пял по време на вечерната, за Бог, който призовал всички човеци, светци и грешници, на вечеря. Може би и той трябваше да стори така? Прошепна кратка молитва и унесен в мисли за Мейв, заспа дълбоко.

Капитанът на градската стража на Кентърбъри Уендовър беше твърдо решен да се отдалечи колкото може повече от родния си град. Беше завладян от ужас. Съзнаваше, че връзката му с лейди Аделиша ще му струва службата, щом онзи любопитен писар приключеше със задачата си. Сър Уолтър Касълдийн му даде ясно да разбере. Щяха да му зададат няколко въпроса, ако отговорите му не бяха задоволителни, щяха в крайна сметка да го освободят. Тогава щеше да се превърне в поредния бедняк без земя, който се скита из улиците на Кентърбъри и отчаяно търси как да си изкара прехраната. Паднеше ли, какво падане щеше да е само! Какъвто беше скандалджия, Уендовър си беше създал много врагове из града. Разчуеше ли се, че е в немилост, всички щяха да се нахвърлят върху него и не можеше да очаква почти никаква милост или съчувствие. Лейди Аделиша нямаше да иска да има нищо общо с него. Беше го използвала и после край! Къде другаде му оставаше да иде? Пък и явно лейди Аделиша бе разбрала, че е крадец, че задига това-онова, по някоя и друга монета от кесията ѝ, докато спи, след като са се любили в „Игра на дама“. Дали щяха да го задържат и разпитват? Безименен ужас разкърваше Уендовър, всеобхватен страх, който го накара да пие повече от обикновено. При всяко излизане от „Игра на дама“ поглеждаше през рамо, убеден, че го наблюдават. Реши да бяга. Предишната вечер опакова вещите си и прибра кесиите с дребни монети от тайните им скривалища. На съмване, след отварянето на градските порти, взе коня си от конюшнята и се запъти

към Западната порта. Щеше да иде в Лондон. Имаше там родници, които може би щяха да го приютят, докато си намери нова служба.

Като излезе на Уитстейбл Роуд, Уендовър се поуспокои. Присъедини се към двамина, които въпреки времето, бяха решили да пътуват. Спътниците прекосиха река Стур и тръгнаха към църквата „Сейнт Дънкан“. На това място Уендовър реши да излезе от главния път и да поеме по обградените от дървета селски пътища, които накрая щяха да го изведат на пътя за Лондон и сигурността. Изненада се колко бързо и лесно успя да се измъкне и увереността му порасна. Камата и мечът му бяха пристегнати на бойния колан. Кесията му с монетите беше скрита, а дисагите му — пълни. Успокояваше се, че скоро ще си намери нова служба. Остави коня си да върви спокойно по горския път, понеже от изпитите вино и ейл предишната вечер беше махмурлия. Изведенъж конят му спря и зацвили, заудря с копита по леда. Уендовър погледна разтревожен, но се оказа късно. Мрачен, облечен в черно силует му беше препречил пътя с вдигнат и насочен вече арбалет. Перестата стрела иззвистя във въздуха и удари Уендовър в рамото. Той изкрещя от ужасната болка, под него конят му риташе, после Уендовър припадна и се свлече от седлото.

Когато дойде в съзнание, Уендовър реши не просто че се е запътил към ада, а че вече е в самия ад. Болката в лявото му рамо беше изгаряща. Погледна с ужас към тъмночервената рана, от която все още стърчаха перата на стрелата. Усети слабост и вкуса на кръв в устата си. Замръзваше. Беше съвсем гол, възседнал коня си, ръцете му бяха вързани на гърба. Някой държеше юздите. Уендовър примигна и загледа дебелата, груба примка около врата си. Силуетът се обърна. Уендовър простена невярващо при гледката на черната качулка, маската, прорезите за очите, носа и устата. Прокле собствената си глупост. Сигурно са го проследили от Кентърбъри. Прехапал устни от пристъпите на болка, които го връхлитаха, Уендовър се огледа. Дисагите му бяха изпразнени, а дрехите му — нарязани на парчета.

— Милост! — прошепна той.

Силуетът остана безразличен, потупваше леко коня по врата.

— Милост, мастър Уендовър, за теб ли милост? Бил си там, когато са обесили брат ми. Няма да бъда милостив. Можеш обаче да си откупиш живота. Ще срежа въжетата и ще те оставя да си вървиш, ако ми дадеш Манастирската карта, открадната от сър Рауф.

— Не е у мен! — простена умолително Уендовър. Примигна при движението на коня. Болката в лявото му рамо беше непоносима. Вече усещаше режещия студ, снегът, който падаше от клоните над него, зимният вятър, който хапеше плътта му.

— Манастирската карта! — настоя гласът.

Уендовър преглътна кръвта, насьбрала се в гърлото му.

— Не е у мен, Господ ми е свидетел, не е у мен. Мога...

— Не, не можеш — прекъсна го гласът. — Ти си подлец, Уендовър. Е, добре — силуетът отстъпи. Уендовър беше сигурен, че е познал гласа. — Аз трябва да вървя по моя път, а ти по своя.

Зловещият силуэт задмина Уендовър, удари коня по задницата и спря, загледан как капитанът рита и се съпротивлява, докато голото тяло продължаваше да виси и слабо да се гърчи на края на гробото кълчищено въже. Чак тогава Хюбърт Фицърс, Всевиждащия, тихо изчезна, загърбил ужасната сцена с обесения.

Корбет седеше в трапезарията на къщата за гости. Стана рано, изми се, преоблече се, отиде на утренята, последвана от Светата литургия. После се разходи из абатството, сякаш изучаваше различните му архитектурни стилове. В действителност слагаше в ред мислите си и потвърждаваше заключенията, до които беше стигнал предишната вечер. Върна се в трапезарията за закуска, а Чансън и Ранулф се присъединиха към него. Тъкмо щеше да тръгва, когато пристигна сър Уолтър Касълдийн със свита от градски стражи. Кметът влезе в трапезарията, свали ръкавиците си и отметна назад плаща си, докато разказваше на Корбет новините. Група дървари, излезли за подпалки, бяха открили голия труп на Уендовър да виси на един бряст на горски път, който водел за Лондон. Вещите му били разхвърляни наоколо, дисагите разпорени, дрехите нарязани, а конят му търсел трева под снега.

Корбет покани с жест Касълдийн да седне, но кметът поклати глава и направи знак на Корбет да излезе от трапезарията.

— Който и да е убиецът — Касълдийн се приведе, впил очи в Корбет, докато бършеше лицето си от потта, — той преследва и нас, сър Хю. Какво да правим?

— Какво да правим ли? — Корбет сложи ръка на рамото на сър Уолтър и го поведе по калдъръмения двор. Шумът от разговорите на градските стражи, виковете на послушниците и цвиленето на конете заглушаваше разговора им. — Сър Уолтър, дойдох, за да намеря истината, но ти не ми я каза.

— Какво искаш да кажеш, сър Хю?

— През 1272 година — отвърна Корбет, — годината, в която се е поминал покойният ни крал, тук, в Кентърбъри, както и в други градове избухнали размирици. Имението на Хюбърт Фицърс и неговия полубрат Адам при Мезон Дийо е било нападнато и плячкосано. Избили са всички в къщата. Кажи ми, сър Уолтър — Корбет приближи лице, — както ще отговаряш пред Бог, а и пред краля, за живота си: беше ли сред нападателите на имението?

— Сър Хю, как смееш?

Корбет сграбчи ръката на мъжа.

— Със стражи или без, сър Уолтър, ще те завлека до църквата на абатството, чак горе на стъпалата пред олтара. Ще взема и някои от добрите монаси, за да свали дарохранителницата и Библия. Ще сложа ръката ти на тях и ще те накарам да се закълнеш, че не носиш никаква вина за това престъпление.

Лицето на Касълдайн пребледня. Прехапа горната си устна, погледът му шареше безцелно, горко се каеше, че е дошъл дотук и се е срещнал с този непреклонен и проницателен писар.

— Ще ти кажа — Корбет продължи с дрезгав шепот, — че не си бил сам, сър Уолтър. Рауф Деконте също е бил замесен. Така е, нали?

Касълдайн понечи да отговори. Корбет го спря, притиснал с пръсти устата му. Този път Касълдайн не трепна.

— Не ме лъжи, сър Уолтър. По отношение на теб имам много за казване, а имам и за какво да те съдя. Извършил си престъпления, за които трябва да отговаряш и така ще бъде! Кажи ми сега, истината ли казах?

Касълдайн се олюоля. Лицето му беше бяло като сняг, изглеждаше състарен и измъчен. Корбет разбра, че този скрит грях трябва да е тормозил търговеца от години.

— Бях там — сър Уолтър се извърна, сякаш не можеше да понесе погледа на Корбет. — Двамата с Рауф Деконте бяхме млади. Законът и редът не се зачитаха. Из полето вилнееха шайки разбойници. С

Деконте бяхме толкова настървени да намерим и да си проправим собствен път, че се присъединихме към такава шайка. Повечето от онези хора сега са мъртви. Отидохме до имението на Фицърс. Отидохме, за да плячкосваме, да отмъкнем добитъка и толкова. Но на път за там, Боже прости ни, се отбихме в една кръчма и всички бяхме мъртво пияни. Стигнахме имението по тъмно. Мислех си, че ще влезем, скрили лицата си, и ще вземем, каквото ни трябва. Но от ейла кръвта ни беше кипнала. Втората жена на Фицърс беше много хубава. Кълна се, сър Хю, и съм готов да положа клетва за думите си, опитах се да се намеся, но не ме послушаха. Качих се на коня си и се махнах. Скрих се сред дърветата и видях какво се случи: писъците, пламъците. Мислех, че всички са избити. Повече не се събрах с тази шайка, и Бог ми е свидетел, никога повече не съм проговорил на Деконте — Касълдийн сви рамене. — Поне не и като негов приятел.

— Деконте припомнил ли ти е страшната ви тайна, когато е помолил краля за ръката на лейди Аделиша? Помоли ли те за услуга, както си направил ти, когато си изпратил пияница Лечлейд на служба при него? Били сте двама души, които взаимно могат да се пратят в затвора, нали?

Касълдийн мрачно отвръщаше на погледа му.

— Колцина изгубиха живота си онази нощ? — попита Корбет.

— Сър Хю, не знам. Някои от труповете напълно изгоряха в пламъците на пожара. Откриха Фицърс и жена му и ги погребаха в гробището на „Сейнт Милдред“. Знаех, че имат синове. С облекчение научих, че единият е бил в „Сейнт Огъстин“ по време на нападението, а другият се скрил. Промених се. Поръчах да се отслужи литургия. Ходих на поклонение в Сантяго де Компостела и гробницата на светите Влъхви в Къолн. Готов съм на всичко, само да изкупя вината си, да изчистя ръцете си от кръвта им.

— Това зависи единствено от Бог, сър Уолтър, и не забравяй, че Бог забавя, но не забравя. Божията справедливост ще възтържествува. Прогизналата ни от кръв земя вика към Бога. Да оставим богословието на страна, но Хюбърт Фицърс, Всевиждащия, възприема себе си като Божи отмъстител. Ти, сър Уолтър, ако не си предпазлив и нашрек, ще се простиш с живота по същия начин, както и Уендовър.

— Сър Хю, какво да правя? — гласът на Касълдийн стана умолителен. — Как да се сложи край на тази кървава касапница?

Корбет беше на път да му отвърне, но вече нямаше вяра на този мъж. Все още му предстоеше да открие доказателство, да изправи убиеца пред съд, а и Касълдийн имаше да отговаря за много неща.

— Ще ти кажа какво ще сторя аз, сър Уолтър, довечера в тази трапезария — Корбет посочи назад към къщата за гости. — Ще дам угощение. Пращам Ранулф и Корбет в Лондон да потърсят някои сведения. По моя заръка ще повикате лейди Аделиша, Лечлейд, отец Уорфелд и лекаря Дерош на прощален пир, за да се сбогувам с тях.

Касълдийн беше озадачен.

— Но, сър Хю...

— Сър Уолтър — отвърна му Корбет, — не ме е грижа дали и с какво си зает. Няма да ти кажа цялата истина, нито пък трябва ти да разказваш някому за разговора ни тази сутрин. Доведи ги тук. Щом зазвънят камбаните за вечерната служба, ще прозвънят и Божиите камбани, възвестяващи правдата. А да, твоето присъствие, сър Уолтър, несъмнено е задължително.

Корбет се завъртя на токовете си и се върна в трапезарията. Повика Ранулф и Чансън в стаята си, където им даде стриктни указания. Ранулф се обезпокои.

— Сър Хю, но ти ще останеш сам тук.

— Не за дълго — усмихна се Корбет, — и ще съм в безопасност. Да, Ранулф, Чансън, поемете по пътя към Лондон. Сега няма сняг. Разбиращ ли, Ранулф, някои злодеи, убийци, крадци и разбойници биват изправяни пред кралския съд с помощта на доказателства, но сега няма да е така. Нашият убиец е твърде хитър, трябва да му заложим клопка и това смятам да сторя. Няма друг начин. Най-накрая ще бъде въздадена справедливост в името на краля, както и в името Божие. Сега, господа — Корбет се отдръпна, — тръгнете в ранния следобед, минете през града, нека хората видят как заминавате. Предстоят ми други приготовления.

Корбет излезе и потърси иконома, който се съгласи да уреди необходимото, но дъхът му секна, когато научи какво още иска Корбет.

— Душата му вече е при Бога — отвърна Корбет. — Направи каквото те помолих, братко. И между другото, започне ли угощението и храната вече е поднесена, нека никой от вас, монасите, да не се приближава до къщата за гости. Дай ми дума.

Икономът понечи да възрази. Корбет вдигна ръката си и му показва пръстена на канцеларията.

— В името на своята вярност към краля, братко, стори каквото те помолих.

Монахът затвори очи, въздъхна, прекръсти се и кимна.

— Както кажеш, сър Хю, както пожелаеш.

Останалата част от деня Корбет прекара, като наглеждаше готвачите в кухнята на абатството, искаше да се увери, че трапезарията ще бъде подготвена за случая. Стъкнаха огъня. Внесоха мангили, напълнени скоро с въглища, поръсени с билки. По стените провесиха цветни тъкани. На масата в трапезарията разстлаха снежнобяла покривка, на нея поставиха голям свещник, с нови свещи по него. Ликуващия дойде, за да се види с Корбет. Представяше се за амбулантен търговец и носеше дъска, отрупана с таблички за писане, стъклени молитвени броеници, джобни ножчета, пръстени с янтар, цветни панделки, дантели, връзки, коприна, стоманени карфици, евтини накити — истински търговец на дрънкулки, от ония, които продават всичко. Корбет се видя с него в двора, преструваше се, че разглежда стоката му, докато Ликуващия разказваше, че Поклонника вече е напуснал лагера им.

— Сякаш здраво му пареше под краката — прошепна Ликуващия, — хвана по лондонския път.

Корбет се разсмя, потупа Ликуващия по рамото и се прибра в стаята си. Взе арбалет и постави в жлеба стрела, опъна тетивата, обезопаси я и го постави на стол близо до вратата. Измъкна меча си и камата, обърна ги, оставил ги така, че остриетата им да проблясват на светлината. Заключи и залости вратата и поспа. Рано следобед излезе, за да се сбогува с Ранулф и Чансън.

По-късно през деня, когато камбаните възвестяваха времето за вечерната служба, гостите на Корбет започнаха да се събират в настлания с плочи двор. Той посрещна всеки на вратата и го съпроводи до помещението, което беше преобразено в малка, уютна приемна с цветни тъкани и пъстри килими, грубо скована маса стоеше в средата, покрита с блестящо бяла ленена покривка, запален свещник гореше ярко и разпръскваше мрака. Въглицата в мангалите пламтяха, а в огнището огънят пращеше весело. Корбет се държеше ведро, на всеки от гостите предложи малка чаша вино с подправки, преди да ги заведе

до местата им на масата. Готовачите бяха дали най-доброто от себе си. Корбет следеше каната с вино да стигне до всеки. В началото атмосферата беше студена, дори враждебна. Когато обаче поднесоха зелената супа с бадеми, следвана от задушени в еайл стриди, раци, свинско с яйца, кълцано месо, печен петел в тъмен сос, еленско в сок от пиперки и каните с вино бяха повторно напълнени, гостите се отпуснаха. Само Касълдийн оставаше нашрек, лицето му все още беше бяло като платно, а той — притеснен и тревожен след краткия, но прям разговор с Корбет по-рано през деня.

— Сър Хю — отец Уорфелд вдигна чашата си за тост, — това е изключително любезно от твоя страна. Какъв е поводът?

— Ами, отче... — Корбет се отпусна в стола си начело на масата и стрелна с поглед лейди Аделиша, която изглеждаше прекрасно в синята си рокля, обшита с кожи. Великолепната ѝ коса беше прибрана със скъпоценен накит и почти изцяло, но не съвсем скрита под изящен бял воал. — Защото си тръгвам.

— Тръгваш ли? — Дорош побутна настрана сребърния поднос и изпитателно погледна сър Хю. — Приключи ли с поставената ти от краля задача в Кентърбъри?

— Да, сър, приключих със задачата на краля, благодарение на един човек на име Едмънд Гроскот! Или поне това име са му дали в кръщелния купел — Корбет се разсмя. — Подвизава се под прякора Поклонника и общува с трубадури, артисти и скитници. Някога Поклонника бил престъпник, преследван от един *venator hominum* на име Хюбърт Фицърс. По свой хитър начин успял да открие как изглежда Хюбърт.

— И? — попита лейди Аделиша.

— В този миг Поклонника вече е получил убежище в църквата „Сейнт Майкъл“ в Корнхил, Лондон. Ще говори само с мен. Изпратих Чансън и Ранулф по заледените пътища, да го вземат със себе си и да го отведат в Тауър или Нюгейт, или да го доведат тук. Подозирам, че ще бъде Тауър. Ако времето се задържи такова и утре, със сигурност ще си тръгна от Кентърбъри. Разбиращ ли, Поклонника е сменял много занаяти. За мен работят и мъже, и жени. В известен смисъл те са тайно общество, аз ги наричам *ordinaires*^[1]. Събираят истински дроболии, парченца от сведения, късчета и отрязъци. Поклонника е един от тях и си заслужи защитата.

— Кой според теб... — изломоти Лечлейд от мястото си в края на масата. — Кой според теб е Фицърс?

— Мастьр Лечлейд, той е това, за което и сам се представя — убиец, който дебне в мрака.

— Ами отвратителните убийства — попита Дерош — в Мобисон и на другите места?

— Все още не съм ги разрешил — изльга Корбет. — Нито защо е убит онзи беден страж в Суитмийд, нито убийствата на сър Рауф и Беренгария. Разбира се, чули сте новините за Уендовър, нали?

Всички отвърнаха, че са ги научили. Корбет стрелна с поглед лейди Аделиша, която само сведе глава, взе ножа си и се заигра с парче месо в чинията си. Притеснена, тя се закашля и вдигна чашата си, за да прикрие своето смущение.

— Когато заловим Хюбърт — продължи Корбет, — не се съмнявам, че разпитващите ще изкопчат истината, но най-важното — той се усмихна, — че открих Манастирската карта!

След думите му се въз颤и пълна тишина, даже Лечлейд сякаш изтрезня.

— Да — заяви Корбет, — знаем, че Стоункроп, който е предал Адам Блексток, е оцелял при морската битка близо до крайбрежието на Есекс. Откраднал е картата преди завземането на „Ярост“. Известно време се е крил, после е тръгнал по суша. Стоункроп се е нуждал от доста пари, за да открие съкровището. Затова се е свързал със сър Рауф Деконте и му донесъл картата. Сър Рауф обаче убил Стоункроп, взел картата и я скрил.

— Къде? — попита лейди Аделиша.

Корбет разбра, че тя зададе въпроса, който занимаваше всички и изразяваше огромното им желание да сложат ръка на заровеното древно несметно богатство.

— Лейди Аделиша — попита той, — къде прекарваше съпругът ти по-голямата част от времето си?

— В работната си стая.

— И? — попита Корбет.

— Седеше на писалището си, но аз...

— О, не се съмнявам, че си търсила там картата — намеси се Корбет. — Но си търсила не където трябва, лейди Аделиша, както и

всички останали. Помниш, че и аз седях в стола на покойния ти съпруг, нали? Правех го при всяко свое посещение.

Лицето на лейди Аделиша се сгърчи от разочарование.

— Намерих я — заяви Корбет — в тайник в седалката, под подплатената възглавница. Когато се върнеш довечера у дома си, ще намериш там дупка, цепнатината, през която я измъкнах.

— Знаех, че си претърсил стаята... — объркано промърмори Аделиша — и че сядаше в стола на сър Рауф.

— Разбира се, че така направих — бързо потвърди Корбет. — Отначало не можах нищо да разбера от картата, но всъщност тя е много ясна. Още утре заминавам. Скоро картата ще е в ръцете на министрите на краля. Когато дойде пролетта, изпратените от краля хора ще започнат издирването в Съфолк. Наистина — Корбет вдигна чашата си, — убийствата на Паулентс и семейството му, Уендовър и сър Рауф не намират обяснение, но с времето кралските съдии ще разкрият извършителя и той ще иде на бесилката. Дами и господа, благодаря ви за съдействието. Вдигам тост...

Корбет добави, че няма да отговаря повече на въпроси и ловко прехвърли разговора към други теми. Оглеждаше присъстващите на масата, разбра какво впечатление е предизвикал и се престори, че пие без задръжки. Вечерята приближаваше края си. Гостите набързо се сбогуваха и си тръгнаха. Касълдийн се забави малко, но сър Хю отказа да отговори на въпросите му или да се срещне с него насаме. Най-после къщата за гости и калдъръмения двор отвън утихнаха, обвити в тъмнина и — както Корбет беше прошепнал на Ранулф, тъкмо преди той да тръгне — дойде смъртта, за да бъде свидетел как ще се въздаде Божията правда...

[1] Ordinaire (фр.) — обикновен, често срещан, всекидневен. —
Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ferreae virgae, metuende iudex.

Съднико страшен, бичът ти е железен.

Седулий Скот

Малко след полунощ мрачният силует на убиеца прекоси двора и се вмъкна през незалостената врата на къщата за гости. С лице, скрито под качулката, с нож в едната ръка, малка брадвичка в другата и закачен на бойния си колан арбалет, той бързо обходи с поглед помещението. Един-единствен пламък все още трептеше гостоприемно, но огънят в огнището беше затрупан, мангалите покрити, свещите угасени, а по масата още се виждаха следи от угощението. Изписука плъх и мъжът застина, тъмната фигурка претича по пода. Убиецът си пое дълбоко дъх и пъргаво изкачи стълбите. Замираше при всяко проскързване и пропукване на старото дърво. Нощта беше безмълвна. Стигна до площадката и огледа тясната галерия. Една от вратите беше затворена, а другата — леко открайната. Запромъква се, стиснал по-здраво ножа и брадвичката си. Вървеше на пръсти, със ситни стъпки, побутна вратата и приклекна, вмъкна се в стаята. Вътре още гореше свещникът, поставен на масата. Една от свещите беше догоряла, но другите две продължаваха да мъждуват под металните си похлупачета. Погледна към леглото и видя очертанията на тялото на спящия писар, вълнения му елек, ботушите му и панталоните, хвърлени на пода. Убиецът се усмихна на себе си. Корбет беше пил толкова, че се беше качил по стълбите, залитайки, и заспал, спокойен и сигурен, че е приключил със задачата си. Убиецът се приближи, надвеси се над тялото и заби камата дълбоко в гърдите на спящия. Чу шум, обърна се и ужасен видя Корбет да излиза от мрака на отсрещния ъгъл с извадени меч и кама.

Убиецът погледна към отворената врата. Скочи на крака, ритна един стол към Корбет и се втурна през стаята. Заклатушка се към стълбите, Корбет го последва. Изведнъж от вратата в дъното изникна друга фигура, с отметната качулка и с насочен зареден арбалет. Стрелата полетя и улучи убиеца в гърдите. Той падна на колене, после се строполи и с тръсък се затъркаля по стълбите.

Корбет свали меча и камата си и забърза по стълбите към лекаря Дерош, който вече беше свалил своя арбалет. Задъхан, писарят обърна трупа на убиеца с лице нагоре, смъкна качулката и маската и откри грозното небръснато лице на Лечлейд. Мъжът агонизираше, мигаше с очи, по устните му избиха кървави мехурчета. Корбет го оставил да падне отново по очи и го подритна да се премята надолу по стълбите, чак докато не стигна до краката на лекаря Дерош.

— Мастър лекарю — Корбет заслиза по стълбите. Прибра меча и ножа в ножниците им. Протегна ръка. — Благодаря ти. Дължа ти живота си. Ела — Корбет сграбчи ръката на Дерош и даде ясно да се разбере, че не приема отказ. — Качи се за малко да пийнем вино. Да се съзвземеш, да кажеш какво се случи.

Въведе Дерош в стаята си. Лекарят веднага отиде до леглото и отметна платното от трупа, който Корбет тайно беше взел от помещението за покойници. Взря се в изпитото, безкръвно лице на просяка, обрамчено от мръсна спълстена коса.

— Облякъл си го в твоите дрехи? — каза Дерош, без да се обърне.

— Разбира се. Помолих иконома. Знаех, че в помещението за покойници има труп на просяк, когото открили умрял от студ в земите на абатството. Останалото е пред очите ти. Лечлейд реши, че съм пиян и спя непробудно, затова нанесе удара си. Ами теб какво те доведе насам, мастър лекарю?

— Наблюдавах Лечлейд на вечерята. Преструващо се на пиян, но нещо все ме глаждеше — Дерош потръпна, когато усети острия връх на меча, който Корбет беше опрял на тила му.

— Обърни се, мастър Дерош или, ако трябва да сме съвсем точни, Хюбърт Фицърс, Всевиждащия. Обърни се! — заповядала Корбет.

Дерош се подчини. Ръката му се насочи към колана под плаща.

— Разкопчай го! — Корбет се отдръпна, без да свали меча си. — Нека да падне на пода и се премести ей там.

Дерош се подчини, седна на един стол. Корбет придърпа друг, взе заредения арбалет и се прицели право в гърдите на Дерош.

— Сър Хю, правиш грешка. Наблюдавах Лечлейд. Имах подозрения от известно време. Помислих...

— Не правя грешка — заяви Корбет. — И аз имах подозрения за Лечлейд, но започнах да подозирам също така, че си имам работа с двама убийци, а не с един. Хюбърт Фицърс, тоест ти, е имал съучастник. Ще ти разкажа какво мисля аз, мастър Хюбърт. Преди много години разбойници нападнали имението ви и убили родителите ви. Деконте и Касълдийн били сред разбойниците. В Уестминстър ти си бил посетен от човек, който ти го е казал. Разкритието внезапно и необратимо променило живота ти. Посетителят е бил Лечлейд. Когато прегледах книжата от кметството за вашето имение, попаднах на списък на хората, които е трябвало да плащат данъци: в списъка бяха имената на баща ви и майка ви. Останалите имена бяха на слуги, но срещнах и името на някой си Джон Брокър. Мисля, че Брокър и Лечлейд са един и същи човек. По някакъв начин Брокър се е измъкнал, скрил се е и се е появил отново като Лечлейд. От онова, което научих, той е бил роднина на баща ви, може би братовчед? Няма значение, той открил истината за случилото се онази нощ и ти е съобщил разкритията си в Уестминстър. В известен смисъл за теб това е било като Божи знак, нали? Разбрал си, че градът, който ви е помогнал, мъжете, които сега са били важни търговци и прекупвачи, са били замесени в смъртта на родителите ви. Решил си да се отречеш от Бог, от своя крал и своя орден, и да станеш ловец на хора. Обзалагам се, че си преследвал всички оцелели членове на онази шайка убийци, но с изключение на Касълдийн, вероятно всички те вече са мъртви. Споделил си поразяващото разкритие и с брат си Адам, който по онова време вече е водел живот на пират. Никак не е чудно, че Адам Блексток е обявил война на корабите на Касълдийн.

— Тогава се е появила Манастирската карта. Адам я е открил на един от корабите на Паулентс. Взел я и ти е проводил съобщение. Той не само е откраднал картата, но може и да я е разчел вярно. Двамата с него е трябвало да се срещнете по течението на Оруел, близо до разрушено отшелническо убежище с параклиса „Свети Симон от Скалите“. Затова фалшивото ти име е такова, нали: Питър Дерош? Дерош, *Des Roches*, на френски означава „от скалите“, а името Симон

си променил на Питър^[1], както става и в Евангелието, много трудно някой ще забележи, че името ти на френски звучи като името на отшелническото убежище, където е трябвало да се срещнат Адам Блексток и Хюбърт Монаха. Останалата част от историята е по-добре известна на теб, отколкото на мен. Стоункроп е предал брат ти. „Ярост“ е бил приклещен в капан, брат ти убит и провесен на кърмата. Мога само да си представям яростта ти, която се е превърнала в изгарящо желание за кървава разплата. Ти си много опасен, но и много умен мъж, мастър Хюбърт. За такива като теб, които винаги се крият сред мрачните сенки, никак не е трудно да променят харектара или природата си, както казват. Престанал си да бъдеш Хюбърт, *venator hominum*, някогашен монах и си се превърнал в мосю Питър Дерош от Гаскония, който уж бил учил в този и онзи университет. Като Хюбърт си натрупал достатъчно състояние, за да осигуриши средствата за подобно превъплъщение.

Корбет замълча и впери поглед в противника си, който отвърна студено на погледа му. В непроницаемите му очи не се прокрадна дори следа от чувство, той не трепваше, не помръдваше. Седеше съвсем спокойно, с ръце на коленете, внимателно оглеждаше Корбет и търсеше някое слабо място, никаква пролука, от която да се възползва.

— Достатъчно познания и умения имаш, за да фалшифицираш препоръчителни писма и официални печати, да се представяш за лекар, завършил едно или друго медицинско училище. Могъл си да се запознаеш и изучиш лечебни методи, докато си бил *venator hominum*. Станал си вещ и в лечението на разни рани и неразположения. Бързо си придобил познанията, навиците и поведението на лекар, които прояви и при лечението на язвата на Чансън, и при случая с използването на пъхове за проба на отровена храна и напитки. Подозирам, че си значително по-добър лекар от много други, които наистина са такива. Все пак като момче си показал дарба да имитираш и да играеш роли. Както и да е, преструвал си се на състоятелен лекар, който се е изучил в чужбина — Корбет спря. — Когато разговарях с теб и Лечлейд, и двамата споменахте, че си лекар в Кентърбъри от над три години, малко повече от времето, когато „Ярост“ е унищен, но разбира се, събитията не са точно такива, нали? Преди повече от три години „Ярост“ е бил разбит. Чак след това ти си пристигнал в

Кентърбъри със своето благосъстояние, познания, опит и приятни любезни обноски. Касълдийн те е приел, а също и останалите.

Корбет замълча и нагласи арбалета си по-удобно.

— Разбира се, трябва да попиташ защо им е било да те покровителстват? Много просто — усмихна се Корбет. — Известно е, че лекарите обичат златото и са високомерни, държат на официалностите. Играли си с примамката си, както ловецът със своя капан: добросърденчият, очарователният, начетеният Дерош, който като че ли взима по-малко от останалите. С такт и дипломация ти си проправил пътя си към сърцата на хората. Играли си и пред мен ролята на добродушен човек; мъжът, който не харесва оръжията, на когото силата не е в ездата.

Дерош избухна в смях, махна с ръка, но очите му си останаха зорки.

— Много добре си изпълнявал ролята на лекар, както пред добрия ни кмет, така и пред сър Рауф Деконте — продължи Корбет. — Дошъл си в Кентърбъри с две цели: първата — да си отмъстиши, а втората — да откриеш къде е Манастирската карта. Чакал си своя миг. Когато Касълдийн ти е съобщил за пристигането на Паулентс от Германия, ти си бил готов с плана си. Твойт верен съучастник Лечлейд е изиграл своята роля. Той също е имал нова самоличност, ново превъплъщение. Правел се на тътрещ се, залитащ пияница, когото сър Рауф търпял, понеже не му струвал каки-речи нищо. В действителност умът на Лечлейд е бил проницателен като твоя и той също като теб е жадувал разплата — Корбет замълча. — В миналото си Лечлейд може и да е бил пияница, но мисълта за отмъщението го е накарала да изтрзнее веднъж завинаги. Съобщавал ти е всичко, което се случвало, че лейди Аделиша е любовница на Уендовър, и най-вече ти е казал къде е картата. Разбрах, че убийците са двама. Когато Паулентс слязъл на суша в Дувър, получил заплаха. В същото време Касълдийн е бил заплашен в Кентърбъри. Един човек може да пропътува разстоянието от Дувър до Кентърбъри, но заключих, че е по-вероятно да са замесени двама: ти в Кентърбъри, Лечлейд в Дувър. На твоя съучастник никак не му е било трудно да се измъква. След като господарят му е бил убит, лейди Аделиша в затвора, а Беренгария — настанена на сигурно място при отец Уорфелд, кой ще го е грижа за никакво пияно добиче? Подозирам също, че Лечлейд е сложил нещо в храната и напитките,

поднесени на Паулентс в кръчмата в Дувър. Нищо сериозно, само колкото да разбунтува стомасите им, да се подсилят симптомите от тежкото пътуване по море. Паулентс тръгнал за Кентърбъри. Лечлейд също се е върнал бързо тук, преди падането на снега.

— И каква е била целта на цялата работа?

Въпросът беше зададен с подигравателен тон.

— Ами Паулентс и семейството му са били неразположени и е било съвсем естествено да ги посетиш в ролята си на градски лекар.

— Касълдийн е можел да повика друг.

— Съмнявам се — сухо отвърна Корбет. — Вече казах, че си се показал като най-подходящия. Пък и попитах Касълдийн за това — бъльфира Корбет. — Когато Паулентс и семейството му са пристигнали в Кентърбъри, ти си се постарал да бъдеш близо до кметството. Нали?

— Противникът му го гледаше с каменно изражение. — Набързо си завързал сърдечни отношения с гостите на Касълдийн, уверен си ги, че всичко е наред. Съпругата на Паулентс е останала много впечатлена от теб и дори е искала да останеш в Мобисон. Естествено, ти си отказал, имал си други планове. Уендовър е трябало да пази Мобисон. Но нашият капитан направо не е бил на себе си и ти си знаел това. Страхувал се е да не бъде разкрита връзката му с лейди Аделиша, която по това време е била затворена в подземията на кметството за убийството на съпруга си. Не ти е било трудно с твоята дарба да се превъплъщаваш, да се предрешиш като човек от градската стража и облечен в един от техните плащове, със спусната качулка срещу студа, да се промъкнеш в Мобисон с някакъв пакет.

— Нима мислиш, че е станало толкова лесно, сър Хю?

— Толкова лесно, че и повече! Уендовър не е бил на себе си. Стражите са ходели насам-натам. Кой би те забелязал? Кой би се усъмнил? Никой не е и подозирал, че в дома се промъква убиец, който носи жестока смърт.

— И? — самозваният лекар се приведе. Пръстите на Корбет се присвиха около арбалета.

— Не след дълго са пристигнали Паулентс и семейството му. Заключили са се в къщата. Поставили са постове, запалили са огъня, приготвили са храната, поднесли са вино и ти си се появили.

— Корбет, ти не си на себе си. Прекарал си твърде много време в самотни размишления. Как бих могъл аз...

— Много лесно, мастър Хюбърт. Научил си паролата на постовете, престорил си се, че си тръгващ. Никой не би те погледнал втори път, независимо дали си бил в ролята си на стража или на близкия приятел на Касълдийн, кмета на Кентърбъри. Сбогувал си се, слязъл си по стълбите, после бързо си се промъкнал в избата. Дори и да те бяха забелязали, което е малко вероятно, ти си можел да излъжеш, но късметът е бил с теб. Паулентс и семейството му пожелали да си отпочинат, Касълдийн си е тръгнал, Уендовър е размишлявал над собствените си беди.

— Ако съм се появил, както твърдиш, защо никой не е вдигнал тревога?

— Защото Паулентс те е приемал за приятел: любезният лекар, който не носи оръжие. Дал си някакво обяснение за това, че са те допуснали обратно в имението. Може да са решили, че Уендовър те е пуснал да влезеш. Скальпил си някаква история, вероятно, че кметът ти е дал ключа от задната врата или нещо подобно. Ти си бил любезният лекар, близкият съратник на Касълдийн. Защо им е било, за Бога, да те подозират? Разполагал си с цялата нощ. Убедил си ги, че всичко е наред, отпуснали са се, докато ти незабелязано си сипал приспивателно във виното им. Докато са пиели, ти си извел Сервин навън под някакъв претекст. Вече си разбрали от по-ранния ви разговор, че Сервин не пие, затова той е бил пристрелян с арбалет в гърдите. Оставил си трупа му долу, обърнал си го, за да не капе кръв по пода, спрял си кръвоточението с парцал. Докато се върнеш в залата, Паулентс и семейството му вече са спели. Носел си въжета. Трябвало е само да довлечеш безпомощните си жертви до стената под железните скоби, да сложиш примките около вратовете им и да ги вдигнеш. Ти си силен мъж, Хюбърт, накрая всички са увиснали като на бесилка. Така и не са дошли в съзнание, от съня са преминали направо в смъртта — Корбет щракна с пръсти, — ето така! Със Сервин нещата не стояли така. Не си забравил, че трябва да се съобразяваш с отлитащото време. Знаел си, че пристигам в Кентърбъри. Касълдийн ти е съобщил. Трябвало е бързо да приключиш със задачата си. Разпорил си стомаха на Сервин, за да го освободиш от съдържимото и така да забавиш появата на вонята от разлагането, пристегнал си раната с повече парчета плат и превръзки.

— Нима съм толкова наясно с тялото и телесните течности?

— И още как, мастър Хюбърт. Ти си изключително умен и начетен. Обзалагам се, че за изцеляването знаеш толкова, колкото и за причиняването на смърт! Чел си книги, фармакопеята на древните. Вероятно си по-образован от много истински лекари. Показа го, когато излекува раната на Чансън. Все пак нали познанията ти за човешкото тяло, както и умелата ти тактика са ти осигурили покровителството на Касълдийн и останалите.

— И какво съм направил с тялото на Сервин?

Корбет намести арбалета. Хюбърт чакаше да се измори.

— Довлякъл си го в избата, махнал си капака на една бъчва, като преди това си отлял част от ейла, натикал си там тялото и отново си затворил бъчвата. Внимавал си да няма никакви следи от кръв. Представям си как си обхождал пода със свещ и си чистел с парцал всяка възможна следа. После си се върнал в залата. Взел си чашите с вино, изпразнил си ги, измил си ги и отново си ги напълнил с друго вино, без приспивателно. Заличил си следите от влажене. Задачата ти е била изпълнена. Сервин е бил мъртъв, както и Паулентс. Разплатата обаче не била приключила. Отишъл си в стаята на търговеца, взел си новото копие на Манастирската карта и си го заменил с друго парче пергамент, на което имало някакви драсканици.

— А как съм се измъкнал? — Човекът на стола раздвижи глава, за да облекчи напрежението на врата.

— О, никак не ти е било трудно, Хюбърт, ловецо на хора, изкусен убиецо. Разполагал си с плаща от униформата на градските стражи, който си задигнал отнякъде. Уендовър се е втурнал в къщата. Хората са се различали напред-назад, викали са паролата. Ти си бил просто една от щуращите се фигури. На никой няма да му мине през ума да спре човек от градската стража по време на суматохата. Питах се за убития в Суитмийд манър Озерик. Дали не е видял нещо необичайно? Дали ти не си го убил или го е направил Лечлейд по твоя заповед, защото е трябвало да бъде убит или просто е трябвало да всеете още повече ужас? Каквато и да е била причината, Хюбърт, ти си се промъкнал в имението и си се скрил. Бил си въодушевен от успеха, но е трябвало и да бъдеш нащрек: пристигал е кралският пратеник, затова ми изпратихте заплахи.

— Защо?

Корбет раздвижи арбалета. Хюбърт убиваше времето, чакаше, дебнеше проява на слабост, за грешка. Писарят беше цял в слух, но в къщата за гости цареше пълна тишина.

— Защото в смъртта на брат ти са замесени трима: Касълдийн, Паулентс и негово величество кралят. Вече си знаел, че те преследвам. Убил си горкия Грискин, нали? — обвини го Корбет. — Открил си, че в действителност не е прокажен, а пратеник на кралската канцелария и събира сведения, разпитва из онази част на Съфолк, където се предполага, че е заровено древното съкровище. Интересувал се е кой е идвал там, защо, кога. Грискин е открил нещо, но то е било изопачено. Той говорел за Симон от Скалите, намек за името на лекар от Кентърбъри, който също правел подобни проучвания. Дали така Грискин не е се е опитвал да намекне за истинското ти име? Или причината е друга? Друго прозвище, което си използвал при пътуванията си из Съфолк? Дали Грискин не те е видял из руините на онова самотно убежище? — Корбет поклати глава. — Това не мога да кажа.

— Така и не научих кога и къде трябва да се срещнете с Грискин.

— О, мастър Хюбърт — Корбет се усмихна на смайването по лицето на Дорош, който осъзнаваше каква грешка е допуснал, — кой е споменавал нещо за моята уговорка с Грискин? Открил си моите писма до него или си го изтезавал? Няма да разберем. Най-накрая ти си го заловил в някоя самотна уличка или сред дива пустош. Убил си го, свалил си дрехите от тялото му на онази бесилка, отрязал си ръката му, осолил си я и си ми я пратил като предупреждение. Взел си и верижката на Грискин, той никога не би се разделил с нея. Оставил си я тук, в параклиса „Сейнт Лазаръс“, като второ предупреждение. В края на краишата ти си научил за Грискин, както аз научих за Едмънд Гроскот, известен и като Поклонника. Да, срещнах се с него. Той се беше присъединил към „Веселяците“. Призна всичко. Казаното от мен на вечеря, това, че те е познавал, си беше чиста измислица, но ти се хвана. Заради това си и тук тази нощ.

— И как според теб съм напускал Кентърбъри, за да ходя до Съфолк? — Хюбърт махна с ръка, гласът му издаде нарастващото му отчаяние. — Да бъда ту тук, ту там?

— Разбира се, че си можел, мастър Хюбърт. Ти си майстор на предрешаването, човек с пари, с положение. Нямаш семейство, нито

съпруга, нито прислужници. Никой няма точното ти описание. Мастър Лечлейд винаги е бил тук, готов да защити гърба ти. Така че, да, когато не си се преструвал на лекар в Кентърбъри, ти си предприемал пътувания из Съфолк и с цялото си същество си се отдавал на издирването на съкровището. Грискин е открил нещо, може да не е открил цялата истина, но със сигурност е знаел достатъчно, за да представлява заплаха за теб, затова си го убил. Подобни игри ти носят наслада, нали? Обичаш да преследваш хора. Грискин, мен, Паулентс и семейството му, в твоите очи ние сме просто плячка. Обичаш да си даваш титли, да праща предупреждения. Такава власт над живота и смъртта изпълва сърцето ти с радост!

— А сър Рауф Деконте?

— Е, имал си сметки за уреждане със сър Рауф и най-подходящото време за това е било, докато съпругата му се е забавлявала с Уендовър. Времето отново те е притискало. Паулентс е бил на път за Англия, Деконте е притежавал картата. Лечлейд със сигурност е разбрали за Стоункроп. Знаел и за тайните опити на лейди Аделиша да открие картата. По някое време в четвъртьк, на празника на свети Амброзий, той ти е съобщил, че лейди Аделиша излиза за своята любовна среща с Уендовър. Решил си да посетиш сър Рауф. Лечлейд е дошъл с теб. Влязъл си в стаята като лекаря Дерош. Вече вътре, ти си заключил вратата и двамата с Лечлейд сте вързали здраво сър Рауф за стола. Напипах вдълбнатините, образувани от вливането на въжето в дървото, под подплатения подлакътник. Виждаш ли — Корбет потупа своята собствена ръка, — сър Рауф вероятно е носел дебела дреха, за да го пази от студа. Въжето не би оставило следи на китките му, вие сте внимавали това да не се случи, но е оставило следи на подлакътниците на стола, когато той се е съпротивлявал срещу връзките.

— Разпитал си Деконте за случилото се с твоя брат. Изdevателствал си над него. Поискал си Манастирската карта, но тя вече не е съществувала, нали? Сър Рауф, този предвидлив мъж, я е запомнил наизуст и я е изгорил. Да, брат Хюбърт — усмихна се Корбет, — никаква карта не съм намирал. Лейди Аделиша вече трябва да го е разбрала. Предполагам, че веднага се е втурнала в работната стая на покойния си съпруг и не е открила никакъв таен джоб в подплатената седалка на стола. Най-накрая с Лечлейд сте стигнали до

извода, че Деконте няма или не може да ви каже каквото и да било, затова сте го убили с удар по тила. Оставили сте тялото там, където е паднало, взели сте ключовете и сте заключили работната стая. Покъсно, когато отец Уорфелд е дошъл, вие сте разбили вратата, тайно сте подменили и връзката с ключове. Добрият свещеник, погълнат от мисълта за смъртта на Деконте и даването на последно о прощение, е видял само това, което вие сте искали да види. Подозирам, че ти или Лечлейд сте направили копия на тази малка връзка, поставили сте копията на колана му, докато истинската е била у теб. Използвал си я, за да заключиш след себе си стаята на лейди Аделиша, след като си бил в нея. Докато е траела суматохата, последвала разбиването на вратата на Деконте, тайно си върнал истинските ключове.

След като Деконте е умрял, преди да излезете от стаята, ти си натопил няколко кърпи в кръвта му. Качил си се в стаята на лейди Аделиша, отключил си, оставил си на пода една от окървавените кърпи, а останалите зад валчестите възглавници на леглото. После си се постарал допълнително, за да хвърлиш вината върху лейди Аделиша. Тя е оставила плаща си в работната стая, лесно е било за Лечлейд да го изцапа с кръв, докато всички са били объркани от случилото се. Ти си прекарал и доста време в претърсване на къщата. Ранулф забеляза, че вешите са местени, но за свое съжаление и разочарование, не си открил Манастирската карта.

— Денят превалял. Единственият човек, когото сте пропуснали да наблюдавате, е била Беренгария. Всеки допуска грешки, Хюбърт, дори ти с твоя всевиждащ поглед. Вероятно си побеснял срещу Лечлейд: не бил разбрал за тайните любовни срещи на слугинята с господаря й. Двамата с Деконте са били много внимателни. Както и да е, Беренгария се е върнала и е видяла нещо, което те е уличавало. Може да те е видяла в къщата по времето, за което твърдиш, че е била заключена. Тя и мен заблуди. Така и не е влязла, видяла е нещо отдалече, после хукнала обратно към Кентърбъри. После решила да използва наученото, за да изнудва теб, състоятелния лекар. Разбира се, не е знаела цялата истина, но достатъчно, за да те изложи на опасност. Нито пък е имала желание да обяснява някому защо се е върнала у дома в онзи четвъртьк. Когато всички се бяхме събрали в Суитмийд, вероятно ти е подхвърлила нещо. По това време тя вече се е преместила от къщата на Деконте в тази на отец Уорфелд, където

уменията ѝ да доставя наслада на мъжете са ѝ осигурили специално положение. Естествено, отец Уорфелд е помолил да се спазва благоприличие, за да не тръгнат слухове или да не стане скандал. Беренгария е посещавала всекидневната служба. Свещеникът е четял Евангелието и според обичая си е изнасял кратка проповед по него. Преди няколко дни, тъкмо по времето, когато Беренгария е слушала отец Уорфелд, той четял от Евангелието за завръщането на Иисус в родния му град Назарет. Спасителят ни изразявал удивлението си от липсата на вяра в жителите в загадъчна забележка. Дали ще си я припомниш?

— Лекарю, изцери себе си^[2].

— Именно. Беренгария, която не е познавала Писанието, бързо е схванала с острия си ум как тази фраза може да се отнесе до теб, мастър Хюбърт, и случилото се онзи следобед. Това ли ти е прошепнала в Суитмийд? „Лекарю, изцери себе си“? Затова е надраскала „Назарет“ на стената в стаята си, като напомняне, за да не забрави.

— Но аз бях с отец Уорфелд, когато е била убита.

— Да — Корбет се отпусна назад. — Загрижен за душите на мъртвите си родители. Дали не си избрал името Дорош не само защото те свързва с усамотеното отшелническо убежище, но и защото в Кентърбъри не е имало никой с това име, който би могъл да те разобличи?

— Бях с отец Уорфелд!

— Но Лечлейд не е бил. През повечето време той се е правел на пиян дръвник. Докато обаче го разпитвах в Суитмийд, се породи първото ми съмнение. Лечлейд се надвеси над масата. Дъхът му мириеше на готвено, но не и на ейл, а той се държеше така, сякаш е просмукан от пиене. Сутринта, в която е била убита Беренгария, ти си отвличал вниманието на отец Уорфелд и си го отвел. Лечлейд ви е последвал. Лейди Аделиша го презираше. Защо ще я е грижа къде ходи той, кога влиза и кога излиза от Суитмийд? Стражите пред главната порта на имението бяха там, за да следят господарката на къщата, а не пияния слуга. Онази сутрин Лечлейд пъргаво се вмъкнал в „Сейнт Алфидж“ и удушил Беренгария. Устата ѝ е била затворена завинаги.

— И така, трябало е да има двама убийци, използвал си го, за да бъдеш извън подозрение. По време на убийството на Беренгария, ти си

бил с отец Уорфелд. При убийството на сър Рауф Деконте не си могъл да влезеш, защото вратата е била заключена, а Лечлейд е спял. Никой не би могъл да те заподозре, още повече, че тъкмо ти си изпратил да повикат отец Уорфелд, за да потвърди после думите ти. Когато се връщах от Мобисон в „Сейнт Огъстин“, тайнствен убиец, скрит в гората, стреля с арбалет по нас. Как бих могъл да заподозра лекаря Дерош? Той беше с мен, нали? Трябва да е бил някой друг. Бил е Лечлейд. Той е изстрелял и стрелата с предупреждението към капаците на моя прозорец, когато ти си тръгваше от абатството. И пак така, по чиста случайност, беше с Ранулф и Чансън долу в трапезарията, когато се качих в стаята си. Ако не беше ме запазил Бог чрез нашия иконом, щях да пия от отровното вино, което Лечлейд е успял да остави пред стаята ми. Настояваше да ни придружиш на връщане от Суитмийд. Лечлейд тайно е избързал напред, за да приготви отровното вино, но работата е била набързо свършена. Не е успял да използва кани от кухнята на абатството и си е послужил с други, а естествено нашият иконом познава всеки свой съд — Корбет замълча. — Същото се е случило и при нападението над мен в манастирския двор. Двамата с отец Уорфелд сте дошли в абатството. Несъмнено добрият ни свещеник е имал някаква работа тук, но работа си имал и ти: да ми съобщиш новината, че лейди Аделиша е бременна. Решил си да се възползваш. Останал си с Ранулф и Чансън, отец Уорфелд е отишъл да свърши своята работа, така че кой се е спотайвал в манастирския двор и ме е причаквал да изляза от църквата на абатството след вечерната служба? — Корбет погледна към человека, който така умело се бе опитвал да го заблуди. — Мастър Лечлейд, твоят скрит, безмълвен съучастник.

Корбет пое дълбоко дъх.

— Прецених, че когато и да се случеше нещо, ти беше единственият, който можеше да отговори съвсем точно къде е бил и какво е правил. Било при нападенията в гората, било за стрелата в капака на прозореца, отровното вино, смъртта на Деконте, убийството на Беренгария или на онзи нещастен градски страж — той помълча. — Озерик беше убит в градината. По това време аз разговарях с теб. Лечлейд е извършил убийството, като е отворил капаците на един от задните прозорци. Защо този невинен човек е бил убит? — Корбет се намръщи. — За да сплашиш Уендовър или за да си осигуриш алиби?

Двамата с Лечлейд сте родени убийци. Кой би заподозрял слуга — пияница? А той е бил твоята сянка, сееща смърт, следвал те е, готов да се възползва от всяка възможност. При всички тези случаи Питър Дерош е можел да заяви под клетва, че не е замесен. Толкова очевидна невинност събуди подозренията ми. Пък и ти имаше необходимите средства, за да пътуваш до Съфолк. Паулентс и семейството му са те познавали. Това е като логическа игра, нали, мастър Хюбърт? Какво е общото между всички тези събития? Ти, Питър Дерош!

— Ако съм откраднал Манастирската карта — отвърна Дерош, — защо просто не съм се измъкнал?

— Да — кимна Корбет, — мислих за това. Не си можел да допуснеш да има две карти, нали? Разполагал си с преписа на Паулентс, който несъмнено си разчел, но си подозирал, че оригиналът все още е у Деконте. А си имал недовършени сметки с него и останалите, в това число и с мен. Искал си да бъдеш сигурен, че няма друга карта, че никакъв съперник няма да тръгне да издирва онова злато и сребро. Осъзнавал си, че времето ти изтича. Рано или късно си щял да допуснеш грешка; трябвало е да действаш, но си държал да бъдеш сигурен. Ако сър Рауф или лейди Аделиша не са притежавали картата, тогава е съществувала вероятността онзи крадец и скандалдия Уендовър да я притежава. Затова си го държал под око. Опитал се е да избяга от Кентърбъри, но ти си го заловил. Разпитал си го, но той не е знаел нищо, затова е умрял. После двамата с Лечлейд сте обсъдили какво може да се случи по-нататък. Насочили сте събитията към логичния им завършек — било е повече от достатъчно, времето е изтичало, възможностите ви са се изчерпвали. Трябвало е лекарят Дерош да изчезне внезапно, а с него и Лечлейд, но тогава аз ви поканих на вечеря. Понамекнах нещичко за Гроскот, моите *ordinaires* — шпионите на канцеларията — както и за възможността да съм открил картата на Деконте. Налагало се е да действате. Ранулф и Чансън заминаха за Лондон. Видели сте колко много пих. Бях много внимателен, следях чашата ми да е покрита. Не исках да ми сипят в нея никакъв прашец. Помолих иконома трупът на онзи нещастен просяк да бъде използван за едно добро дело, преди да го погребат. Изпратил си Лечлейд първи, ти си пазел на вратата. Той влезе, прониза тялото, което взе за моето и побягна. Ти реагира светковично, Дерош.

Жив, Лечлейд е можел да те обвини, затова го уби и се престори на мой благороден спасител.

Корбет спря, доловил далечния шум от копита долу на двора. Отекнаха гласове. Ранулф и Чансън се бяха върнали!

— Естествено, моите другари изобщо не са ходили в Лондон — писарят помести арбалета, когато Хюбърт се приведе, но мъжът само откопча плаща си и го оставил да се свлече.

— Нямаш доказателства — каза Хюбърт, — нямаш истински доказателства.

Протегна ръце в присмехулно подражание на невинност.

— О, мисля, че имам — скастри го Корбет. — Логиката на аргументите ми и твоето присъствие тук. Освен това, мастър Хюбърт, Ранулф и Чансън весело са попътували до другата страна на Кентърбъри и обратно. Носят кралски заповеди и са повикали градската стража. Междувременно те трябва да са претърсили стаята на Лечлейд и твоята къща. Не се съмнявам, че ще открият достатъчно доказателства.

Хюбърт Фицърс, Всевиждащия, отпусна рамене, Корбет забеляза посърналия му поглед.

— Изобщо не си помислил за това, нали? — попита Корбет. — И те са добри ловци, Ранулф е истинска хрътка — той замълча при шума от стъпки по стъпалата. — Сигурен съм, че носи достатъчно доказателства, за да те обесят, Фицърс!

Корбет протегна ръка.

— Манастирската карта?

Фицърс тънко се усмихна.

— Също като Деконте — измърмори той и потупа главата си — и аз я запомних наизуст. Ако искаш да знаеш повече, ще я разменя срещу живота си. Ще ти дам картата, дори ще те придружа до мястото, но ще искам кралско оправдение и достатъчно пари, за да ида, където пожелая.

Корбет прехапа горната си устна. В ума му се мянна образът на Грискин, увиснал на бесилката, ръката на Славата, която му бе изпратена. Взираше се в убиеца пред себе си и си мислеше за всички онези, които бяха загинали от ръката на Хюбърт, особено за Паулентс и неговото семейство, провесени на зловещите железни скоби в призрачната зала на Мобисон.

— Не съм съгласен — Корбет поклати глава и видя как усмивката се стопи от лицето на противника му.

— Сър Хю?

— Влез, Ранулф — извика Корбет.

Ранулф важно влезе в стаята, следван от Чансън. Хвърли кожена торба в краката на Корбет.

— Стигат ли? — попита Корбет.

— Да, господарю, стигат, за да го обесят, но не открихме манастирската карта. Документи, бележки, същото е и при Лечлейд. Не е бил пияницата, за какъвто се е представял.

— Много добре — каза Корбет, после посочи към Хюбърт.

— Вържи му ръцете, Ранулф. Чансън, двамата с теб ще идем до Кентърбъри. Трябва да се отбия при един златар, докато ти будиш сър Уолтър Касълдийн. Кажи му, че до мръкване кралският съдия, сър Хю Корбет, ще произнесе присъда.

Два дни по-късно, тъкмо преди Бъдни вечер, участниците в екзекуцията излязоха от Кентърбъри и се отправиха към издигнатата пред главната порта на имението Мобисон бесилка. Новините за съкратения процес срещу Хюбърт Фицърс, обвинението и присъдата му бяха обиколили града. Народът се тълпеше да види как се въздава правосъдие. Корбет, заобиколен от Ранулф и Чансън, седеше на кон, с плащ и с вдигната качулка. Наблюдаваше как един монах изповядва Фицърс. Затворникът бутна настрани свещеника и се изправи на крака с лице към Корбет.

— Кралски пратенико — изрева той, — не съм молил да дойда на белия свят. Не искам и прошка за греховете си. Исках само спокойствие, родителите си, брат си...

Хванаха Фицърс и го бутнаха към каруцата под въжето на бесилката. Дълбоко съжаление завладя Корбет, който си припомни думите, казани от него на Ранулф. В този миг наблюдаваха ужасяващия плод на злото, чиито корени се простираха над трийсет години назад във времето. Ръцете на затворника бяха здраво вързани. Поставиха примката на врата му, нагласиха възела точно зад лявото му ухо. Палачът със скрито зад червена маска лице скочи от каруцата и

погледна към Корбет, който стоеше неподвижен като статуя с вдигната лява ръка.

— Хюбърт Фицърс — извика Корбет, — ти беше съден справедливо. Признат си за виновен за извършването на ужасяващи престъпления срещу краля, мира и града Кентърбъри. Имаш ли какво да кажеш, преди присъдата да се изпълни?

— Да — извика в отговор Фицърс и изви глава към мястото, където стоеше Касълдийн. — Ще те чакам, кмете!

Корбет отпусна ръката си. Каруцата потегли с проскързване. Фицърс риташе и се гърчеше известно време, после тялото му увисна неподвижно.

— Въздаде се кралско правосъдие — извика Корбет. — Нека всеки си вземе поука.

Кимна към сър Уолтър и обърна коня си, решен да напусне Кентърбъри колкото е възможно по-бързо. Касълдийн и лейди Аделиша трябваше да почакат, докато времето омекнеше. С идването на пролетта щяха да дойдат кралски съдебни известия и за двамата, за да отговарят за действията си пред кралския съд в Уестминстър.

Когато се измъкнаха от тълпата, Ранулф пришпори коня си напред и сложи ръката си върху ръката на Корбет.

— Господарю, а Манастирската карта?

— Ще кажа на краля истината — тихо рече Корбет. — Съкровището още е скрито и чака да бъде изровено, но картата е унищожена.

[1] „Петър“ — в английския си вариант „Питър“ — е името, което Христос дава на рибаря Симон, който по-късно става един от неговите апостоли. — Бел.прев. ↑

[2] Евангелие от Лука 4:23. — Бел.ред. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Историята в този роман е изградена върху множество исторически факти. Пиратските набези из Ламанша и по източното крайбрежие на Англия са били често срещана опасност по време на управлението на кралете Едуард I и Едуард II. Пиратите били дори наричани „морски чудовища“. Изгубеното съкровище на Съфолк — разбира се — съществува и днес е известно на света като „Кораба от Сътън Ху“, красив англосаксонски кораб, натъпкан със скъпоценности и заровен под погребална могила в южен Съфолк. Легендите за съкровището се разнасяли с векове, докато мястото не било разкопано малко след Втората световна война. Едуард I без съмнение е знал за стойността на несметното съкровище. През 1303 г. е бил на ръба на банкрота. Пратениците му дори започнали да прибират парите, събиращи в енориите в селата и градовете из цялата страна. Ловците на хора не са явление, обичайно само за Дивия Запад, такива са действали и в средновековна Англия. Двама от най-известните през четиринайсети век са Мармадюк Туенг и Джайлс ъф Слейн.

През 1272 година наистина се е ширело беззаконие, а на кралските служители от ранга на Корбет е била дадена пълна власт от краля да влизат в градовете и да раздават кралско правосъдие. Скъпоценностите по саркофага на свети Томас Бекет в Кентърбъри са описани в множество хроники.

Една последна бележка може би ще представлява интерес за съвременните читатели: „химическата война“ не е нововъведение на модерната епоха. В действителност използването на негасена вар привлича вниманието при залавянето на Юстъс Монаха, истински пират от времето на непълнолетието на Хенри III. Корабът на Юстъс, като този на Блексток, е бил нападнат и завзет от кралски кораби, които хвърляли вар по посока на вятъра, за да заслепят екипажа. Юстъс бил заловен и незабавно убит. Морските битки от онзи период били особено свирепи. И двете страни вярвали в старата поговорка: „Мъртвият не говори!“

Издание:

Пол Дохърти. Корабът на смъртта
Английска, първо издание
Редактор: Боряна Джанабетска
Художник: Христо Хаджитанев, 2009
ИК „Еднорог“, 2009
ISBN: 978-954-365-51-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.